ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

118. szám

Tankcsapda

Korn John Frusciante

The Offspring **Nyers**

Hobo **The Rasmus**

Deep Purple **Másfél**

Rockgála

XIII. évfolyam 1. szám 2004. február Ára: 385 Ft

MERRELL™

www.rockinform.hu

Hallgass a füledre!

TAKAMINE / akusztikus gitár

ÁKOS / zenész, dalszerző

ákos andante

Takamine GUITARS

OROSZLÁNBARLANG BUDAPEST

Oroszlánbarlang Hangszerszaküzlet
1137 Budapest, Pozsonyi út 30, Tel./fax: 350-6207
www.oroszlanbarlang.hu

Rockinform az Interneten: www.rockinform.hu

Tartalom

A következő számunk március 03-án jelenik meg!

Csak röviden... 4-7
Tankcsapda interjú, Saxon, Doro koncert 8-9
Queen Emlékkoncert, Underground Híradó 10-11
Lemeztelenítés 12-23
Blueslemez bemutató 24
Év végi ajándéközön - eredményhirdetés 25
Deep Purple koncert 26
Ian Paice interjú 27-28
Rockgála 1973-2003 30-31
Brigád interjú 33
Korn 34-35
Tankcsapda koncert, Másfél interjú 36-37
John Frusciante, Ghymes karácsony 38-39
Oldalfény: Köves Miklós 40-41
The Offspring, HOBO Karácsony 42-43
Videólesen, Könyvböngészde, Diktátor interjú 44-47
Meghallgattuk 48-49
The Rasmus 50-51
Ripoff Raskolnikov interjú, Tom Waits est, Jazz Timers 52-53
Ted Nugent interjú 54
Terjesztőink, Eredményhirdetés 55
Stereochrist interjú 56
Nyers interjú 57
Börze 58

Márciustól a lap ára 425 Ft!

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan
A szerkesztő munkatársai: Vadászi László, Pálóczi-Horváth Csaba
Koordinátor: Horváth Tibor
Munkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Perényi Dénes, Bánfalvi Ákos, Nemes Nagy Péter, Simkó Péter, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Rakk László, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamasi Norbert, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor, Szilágyi Norbert, Rozsonits Tamás, Fábry Judit Bernadett, Kovács Balázs, Lukács Attila Zsolt, Váradi Ferenc

Fotósok: Dávid Zsolt, Mocsári László, Szanyi Gergő
Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;
E-mail: rockinform@rockinform.hu, rockinform@chello.hu
Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.
Telefon/üzenetrögzítő: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,
Telefon/fax: 46/315-341
Lapterv, nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,
Levilágítás: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.
Kötészet: cafe.hu Bt., 30/471-74-15
Terjeszti: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közlése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.925 Ft, egyéves: 3.850 Ft.

[csak röviden]

Közös turnéra indul a békéscsabai **Billog** és a gyomaendrődi **Nasmith** zenekar! A túra januárban kezdődik és a nyári fesztiválokig fog tartani előreláthatólag, és főképp az ország közép-keleti részét érinti. Még nincsen betelve minden időpont, úgyhogy várja mindkét banda koncertszervezők, zenekarok jelentkezését! A Billoggal kapcsolatos további hír, hogy új dobossal, Váradi Gyurival zúznak december óta.
billog@freemail.hu, 30/432 6662

Nemesis: a csapat felbontotta szerződését az amerikai Laser's Edge kiadóval, mivel az nem jelentette meg a Psychogeist albumot a szerződés szerinti időben. 2003. végén újabb promóciós munka vette kezdetét a GULA Records részéről. Elkészült a csapat második promo anyaga For Promotional Use II. címmel, mely DVD-ROM formátumú, a maga nemében különleges anyag. Tavaly karácsonykor megalapították a N: F. C. -t (Nemesis Fan Club), mely alkalomból a csapat egy különleges CD-t készített csak klubtagok részére. A lemezen feldolgozások, ki nem adott dalok, valamint egy újra felvett szám is szerepel. Részletek: www.musicofnemesis.com Előreláthatólag nyár végére elkészül a Goddess Nemesis (instrumentális project) első lemeze is, melyen magyar és külföldi előadók egyaránt szerepelnek majd, pl.: Kollár Attila (Solaris), Györei Ildikó, Jennifer Batten, Chris Brooks (Mark Boals Band). A névsor még nem végleges, hiszen Jordan Rudess (Dream Theater), valamint Kerry Livgren (Kansas) várja a demo CD-t, hogy végső elhatározásra jusson. A Nemesis Február 27-én a Wigwamban koncertet ad néhai énekesük, Thorday Ákos emlékére, aki tavaly nyáron hunyt el. Erre az estére összeáll a néhai UNICUM STATES Nagy Gyurival, és Kiss Zolival kiegészítve, akik szintén eljátszanak egy pár dalt Ákos emlékére. További különlegesség, hogy két dalt a régi felállással játszanak majd Fábiék. Megkezdődtek a negyedik Nemesis album dalszerzési munkálatai is. Lapzártakor érkezett a hír, miszerint Berczelly Csaba távozik a Nemesis-ből. Az elválás barátságos keretek között zajlik, Beró az eddig lekötött bulikat korrekt módon végig fogja játszani, a zenekar megköszöni eddigi munkásságát és sok sikert kíván neki. Utódját keresik, jelentkezés meghallgatásra: Fábi 20/399-1412, illetve a zenekar honlapján, és e-mailben: info@musicofnemesis.com

(Csabi) nasmith21@freemail.hu, 20/552 7255 (Karesz)

December végétől az **Anima Sound System** hivatalos honlapjáról - www.animasoundsystem.com - letölthető a ma már lemezboltokban nem kapható, 1994-ben a Trottel Records gondozásában megjelent első hanghordozójuk, a 001/1994 című kazetta hanganyaga. Címnélküli számok, gitárkíséretek, Dachauban meggyilkolt holland papköltő verse elektro-alapokon, a későbbi roma-mánia megelőlegezése barkácskörülmények között, mindez egy szombathelyi pincestúdióban, 1993 telétől 1994 tavaszáig került rögzítésre. Kapcsolódó hírünk, hogy január folyamán Spanyolországban, Hollandiában és Németországban koncerteznek. (Decemberben Kolozsváron, a városi sportcsarnokban, a Kolozsvári Magyar Diákszövetség által szervezett rendezvényen, és Prágában játszottak. Az Alternatíva Fesztiválon vendégszerepeltek az angol Lunalounge és az ausztrál Asi & Tony társaságában. A fesztivált a Laibach nyitotta meg.) Továbbá három hónapja éllovas a londoni Oi Va Voi Laughter Through Tears című lemeze a világzenei slágerlistákon. Emellett az év összesített világzenei slágerlistáján második lett és elnyerte a BBC világzenei nagydíját is. A lemez egyik dala az A csitári hegyek alatt feldolgozása, amelyben Németh Judit, az A.S.S. énekesnője énekli a magyar szöveget.

Ha nincs csömörünk a jóképű fiúkból verbuválódott, punknak címzett együttesekből, akkor próbálkozhatunk a Leeds-i **Phluid** ötösének Release című kiadványával is. A közel félórás játékidejű korongon hat érdektelen, vacak, a '90-es évek őszinte, jópofa punk zenekarainak (Sum 41, New Found Glory, Lit, Blink 182, Weezer, Good Charlotte, Jimmy Eat World, The Offspring) pillanataiból ügyetlenül összenyúlt, előre megjósolható témákra épített, vérszegény dallal szórakoztatnak a fiúk. Bővebb infó: www.phluiud.co.uk

A **Brigád** zenekar 2004-es évi tervei: az év elején folytatja a csapat turnéját a hétköznaPI CSAlódások társaságában (többek közt Szombathely, Eger, Budapest), majd önállóan folytatják idehaza és külföldön. Dolgoznak egy vadiúj dalon, melyhez klip is készül. Nyári fesztiválok után pedig Magyarországon eddig még egyedülálló fesztiválsorozatba kezdenek. További hír, hogy a zenekar basszusgitárost váltott, az új tag Sári Krisztián (Budy) lett. www.taifuu.hu/brigad

A **HétköznaPI CSAlódások** haditerve az új esztendőben: koncertek áprilisban, majd Tankok helyett Pankok videó és DVD megjelentetése. Nyáron fesztiválok, majd ősszel válogatáslemez újravett klasszikusokkal, ritkaságokkal, majd természetesen őszi turné. www.taifuu.hu/picsa

A **Watch My Dying** weboldala február elejétől feltuningolva a következő címen található meg: www.watchmydying.com. Gábor, az énekes a banda jövőbeni terveiről a következőket mondta: "A korábbi évekkel ellentétben májusig nem sokat fogunk koncertezni, mivel az új dalainkat fogjuk írni. A nyáron viszont minél több helyen szeretnénk játszani, hogy kipróbáljuk a számokat a lemezfelvétel előtt. A stúdiózásra augusztusban kerül sor, és szeptemberre készen leszünk az albumunkkal. Bori Sándor tökéletesen beilleszkedett a csapatba, már az új számokban is benne van a keze erősen. A másik gitárosi posztra szintén megvan az emberünk, mégpedig Farkas Gyuri személyében, aki a Tormentor alapító tagjai között volt. Reméljük ez a felállás tartós lesz és 2004-ben sok helyen meg tudjuk mutatni magunkat." Elérhetőség: wmd@mentha.hu vagy 20 9-625-429

Szakács Gábor február 7-én 18 órai kezdettel csupán a Kecskés együttes öt tagja társaságában akusztikusan mutatja be **Friedrich Klárával** közösen írt Attila ifjúsága című történelmi zeneművét a budapesti Két Hollós könyvesbolt nagytermében (VIII. Kenyérmező u.3/a).

A jelenleg nem működő **Görögtűz** nevű zenekar vezetője, Nikosz egymagában küzd az elemekkel. Fédra fedőnév alatt Vudu címmel készített majd félórás, instrumentális demója valamennyi hangszerén ő maga játszik. Reményei szerint a dallamos, ám energikus zene majd csak felkelti egy kiadó figyelmét. Érdeklődni a 06/20-572-3787-es számon lehet.

Megtartotta bemutatkozó koncertjét a **Kapuzárás Előtti Pánik Rhythm Blues Band** (K.E.P.R.B.B.). A Szász Ferenc gitár (ex-Deák Bill Blues Band), Szilvássy Ferenc basszus (ex-Blues Company), Ferenczy András ének (ex-Bakter Brothers), Csanaki György dobok (ex-Kormorán, Siesta) és Angyal János szájharmonika összeállítású csapat első sorban blues vonalon nyomul, legjobban azonban a Taste és Rory Gallagher áll nekik jól.

Mostmár tényleg a boltokban az új **Insane** nagylemez, a címe pedig XXI. Century Poison. Ha esetleg a boltokban mégsem találnád, akkor nem

Munkával töltik a téli vakáció idejét a **Scorpions** tagjai. A német veteránok a hannoveri Peppermint Park stúdióban dolgoznak új albumuk anyagán, mely az 1999-ben megjelent "Eye II Eye" óta az első stúdióalbumuk lesz. A tavaszi megjelenés érdekében januárban már a keverést végzik.

kell
mást tenned, mint küldeni egy e-mailt az insane.zenekar@freemail.hu címre és innen is megrendelheted. A korongon 11 dal szerepel plusz még egy intró. A videóklip pedig az 'indító' számra ('Poor Silence') készült, aminek az érdekessége, hogy egy étteremben lett forgatva, gengszterek és gyönyörű lányok társaságában. A lemezbemutató turné 2004. február 20-án startol.
web: insanemusic.hu

Földi idő szerint 2004. január 4-én a **KFT** zenekar megérkezett a Marsra. Igaz, egyelőre nem a valóságban, hanem egy DVD lemezen, 3 és fél millió társával együtt a Guszev-kráterben landolt, ahol a Spirit marsszonda leszállóhelyét a tragikus véget ért Columbia űrrepülőgép utolsó személyzetének emlékére nevezték el. A Planetary Society kezdeményezésére indult az akció egyfelől abból a célból, hogy minél több embert vonjanak be - még ha csak virtuálisan is - az amerikai űrprogramba, másfelől, mert érdekes lehet a későbbi generációk számára, hogy vannak ilyen időkapszulák a Marson. A 69 grammnyi szilikon-üveg borítású lemez rendkívül ellenálló képességgel rendelkezik, hiszen ki kellett bírnia a rá váró marsi nehézségek előtt például a földi sterilizációt is, nehogy évezredes szokásaink szerint megfertőzzük bolygótársunkat. A lemez 500 év elteltével is olvasható lesz, bár nagy kérdés: kinek lesz hozzá lejátszó berendezése? A lemez elkészítésében a LEGO cég is közreműködött. Ezt az együttműködést jelképezi a lemez közepén üdvözlésre emelt karú robot, melynek neve: Astrobot. Dolgozni is fog: mágnesével begyűjti a pornészecskéket, és a marsi égbolt színét is tanulmányozza. A zenekar 2004-es tavaszi turnéja során a következő városokban lép fel: február 10: Sopron, Liszt Ferenc Kulturális Központ; 12: Debrecen, Arany Bika Szálló, Bartók terem; 13: Dunaújváros, Bartók Művelődési Ház; 19: Miskolc, Rónai Művelődési Ház; 26: Nagykanizsa, Hevesi Sándor Művelődési Központ; 27: Szekszárd, Babits Művelődési Ház; 28: Baja, Városi Művelődési Központ. Március 3: Kaposvár, Egyed Árpád Művelődési Ház; 4: Békéscsaba, Ifjúsági Ház; 5: Tatabánya, Közművelődés Háza; 9: Eger, Ifjúsági Ház; 10: Szeged, Ifjúsági Ház; 19: Pécs, Ifjúsági Ház; 20. Győr, Richter terem, Tavaszi Fesztivál Gála. Minden előadás 19 órakor veszi kezdetét.

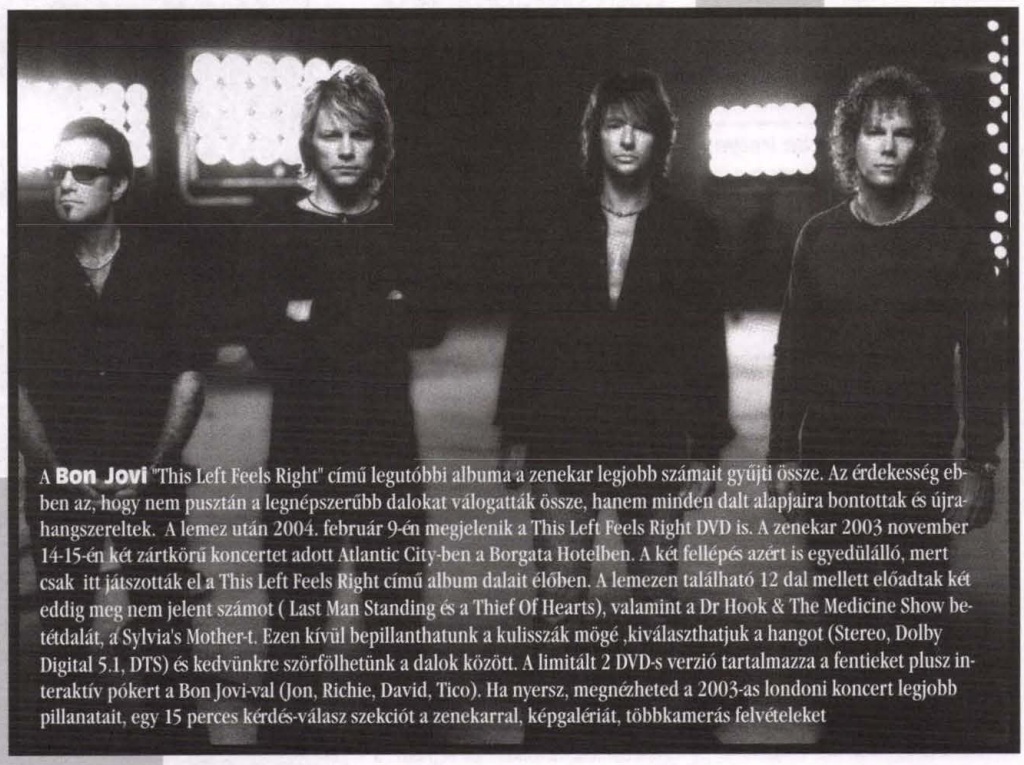
Az **Effeta** együttes évnyitó koncertje február 14-én 21.00-kor kezdődik a budapesti Benczur Házban (VI.ker.Benczur u.27.)

A **Stomp** a dobok, a mozgás és a vizuális komédia egyedülálló kombinációja. 1991 és 1994 között eredeti felállásban teltházak előtt játszottak világszerte: Hong Kongtól Barcelonáig, Dublintól Sydney-ig. A turné csúcspontja a teltházas idény volt a londoni Sadler's Wells színházban '94 januárjában, ahol a Stomp elnyerte "a legjobb koreográfia a West End Show-k között" címet. 2002 szeptemberében jutottak el a londoni West End-re, ahol felléptek a Vaudevill színházban, majd még ugyanebben az évben a Royal Variety Show-ban is. A társulat március 3-8 között nyolc alkalommal láthatjuk a Budapest Kongresszusi Központban, az esténként 20 órai kezdés mellett 6-án és 7-én 16.30-tól plusz fellépéseket tartanak. Info: ShowTime, Budapest Kft. Tel.: 354-02-24

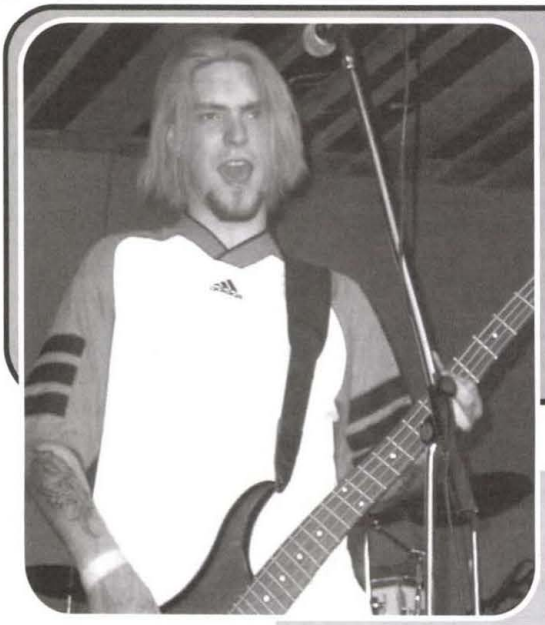
Ismét **Blues Patika Fesztivál** a Fonó Budai Zeneházban! A műsor: február 21-én 18 órától Kopaszkutya (filmvetítés), 20.00: Ripoff Raskolnikov, 2.00: Big Daddy Wilson & Mississippi Grave Diggers - lemezbemutató, 22.30: Blues Power (ifj. Katona Tamás triója SRV és Jimi szellemében), 24.00: Dr. Valter Blues Session. Február 22-én: **Led Zeppelin emlékkoncert**. A gitárzseni Jimmy Page (1944. jan. 9) születésének 60. évfordulója tiszteletére, egyszeri alkalommal rendezett koncerten fellép négy elismert gitáros Pribil György (Equus, Kimnowak, ex-Hobo B.B.), Sipeki Zoltán (Presser, Zorán), Gál Gábor (Takáts Tamás D.B.B.) és Tornóczki Ferenc (P. Mobil, Coda). A zenekarban is fellelhetünk néhány ismerős zenészt: többek között Kőszegi Zsolt (Equus, S-model), Rudán Joe (Coda, P. Mobil, Pokolgép), Gerdesits Ferenc (Quimby, Marlboro Man, Equus) Vörös Gábor basszusgitárost (Equus, Omen, Fahrenheit, Beaux Jaxon Band)), Makovics Dénes billentyű (Bikini). Néhány dal a repertoárból: "Whole Lotta Love", "Heartbreaker", "Stairway To Heaven",. Koncert előtt egy eddig keveset vetített Zeppelin-filmet láthat a közönség.

A **Cry Free** zenekar európai fellépéseit 2003 júniusa óta a **Deep Purple** együttes személyes jóbarátja, és a világ DP emlékestjeinek legelismertebb szervezője, a német Gerrit Raue intézi. Gerriten keresztül a Deep Purple legendás frontembere, Ian Gillan meginvitálta a Cry Free-t a színfalak mögé, a november 18-i budapesti koncertjüket követő afterparty-ra. A csapat a Deep Purple öltözőjében beszélgethetett, iszogathatott Roger Glover basszusgitáros-zenekarvezetővel és Steve Morse gitárossal a buli után. A "party" hajnalig folytatódott a zenekarnak otthont adó szállodában, ahol Roger mellett Ian Gillan-nel és Ian Paice dobossal is találkozhattak a Cry Free tagjai. Másnap reggel, mielőtt a Deep Purple útnak indult a turné skandináviai állomásaira, még egy rövid búcsúzásra is sor kerülhetett, melynek keretében fényképek is készültek a zenekarok tagjaival. Bizony, ilyen az, amikor valaki barátságos példaképet választ!

Szabó Zoltán Ádám nevű szegedi olvasónk az index.hu **Rush** fórumában néhány társával elhatározta, hogy felteszneket a Netre egy petíciót, melynek a célja, hogy ide is eljöjjön sokunk kedvenc bandája. Érthetetlennek tartják, hogy míg olyan nagy nevek, mint az ELP, YES, King Crimson, Genesis már megtették látogatásukat hazánkban (többször is), addig a RUSH a régióig se jutott el - pláne miután több fonál is ideköti őket a térséghez. Aki szeretne részt venni az akcióban, a következő címen teheti meg: http://www.petitiononline.com/qxzklj96/petition.html Harcra fel, rockerek!

A **Bon Jovi** "This Left Feels Right" című legutóbbi albuma a zenekar legjobb számait gyűjti össze. Az érdekesség ebben az, hogy nem pusztán a legnépszerűbb dalokat válogatták össze, hanem minden dalt alapjaira bontottak és újrahangszereltek. A lemez után 2004. február 9-én megjelenik a This Left Feels Right DVD is. A zenekar 2003 november 14-15-én két zártkörű koncertet adott Atlantic City-ben a Borgata Hotelben. A két fellépés azért is egyedülálló, mert csak itt játszották el a This Left Feels Right című album dalait élőben. A lemezen található 12 dal mellett előadtak két eddig meg nem jelent számot (Last Man Standing és a Thief Of Hearts), valamint a Dr Hook & The Medicine Show betétdalát, a Sylvia's Mother-t. Ezen kívül bepillanthatunk a kulisszák mögé ,kiválaszthatjuk a hangot (Stereo, Dolby Digital 5.1, DTS) és kedvünkre szörfölhetünk a dalok között. A limitált 2 DVD-s verzió tartalmazza a fentieket plusz interaktív pókert a Bon Jovi-val (Jon, Richie, David, Tico). Ha nyersz, megnézheted a 2003-as londoni koncert legjobb pillanatait, egy 15 perces kérdés-válasz szekciót a zenekarral, képgalériát, többkamerás felvételeket

"Nagyon nagy fájdalommal tudatjuk mindenkivel, hogy tragikus hirtelenséggel elhunyt **Szabó Misi**, a **Dog-Days** baszszusgitáros/énekese, és egyben alapító tagja. Kevés időt lehetett közöttünk, hiszen 24 évet élt... Reméljük, hogy aki ismerte megőrzi emlékezetében a színes hajú, "őrült" fickót, aki nagyon jó barátunk volt, és szívünkben örökké velünk marad. A Dog-Days nem szűnik meg, de sok minden megváltozik, lezárunk egy korszakot a zenekar életében, és társakat fogunk keresni a további zenéléshez. Nyugodj békében Szabó Misi!" - Bagi Tamás és Sztrik Ferenc. dog-days@freemail.hu

Posztumusz elismerésben részesül **Randy Rhoads**, Ozzy Osbourne egykori gitárosa. A 25 éves korában, repülőgép balesetben elhunyt gitárfenomén a hollywoodi Rock Walk Of Fame kövezetében kap helyet a tragédia 22. évfordulója előtt egy nappal, március 18-án.

Gitárostársai egy egész nagylemezzel tisztelegnek **Jeff Beck** munkássága előtt. Olyan nevek hajtanak térdet (és pengetőt), mint Greg Howe, Dave Martone és Slav Simanic. Az instrumentális darabokat főként az 1975-ös "Blow By Blow", illetve az egy évvel később megjelent "Wired" albumokról válogatták.

Erősödnek a pletykák a **Van Halen** újjáalakulásáról. Sammy Hagar és a zenekar még 1996-ban váltak meg egymástól, múlt év végén azonban tárgyalások kezdődtek az egykori énekes és a Van Halen-fivérek között. Michael Anthony basszusgitáros az elmúlt két évben együtt dolgozott Hagarral, ez szintén sokat lendíthet a legendás kvartett feltámadásának ügyén. További hír, hogy készül a banda második válogatás-albuma, melyre három dalt rögzítenek a gödör hangszálbajnokkal, a producer előre láthatólag Bob Rock (Metallica, The Cult, Mötley Crüe) lesz.

Február 16-án jelenik meg Európában a **Monster Magnet** "Monolithic Baby" című albumának korlátozott példányszámú, digi-pack változata. A csomagban egy bónusz DVD is helyet kapott, amelyen videóklipek, koncertfelvételek és egy interjú is megtekinthető.

"Houses Of The Molé" a címe a **Ministry** következő albumának. A tavalyi lemez és turné sikerén felbuzdulva visszatértek a texasi Sonic Ranch stúdióba, a megjelenést idén tavaszra tervezik.

A "Symbol Of Life" című albumhoz kapcsolódó turné befejeztével új lemez írásába kezdtek a **Paradise Lost** tagjai. A sorrendben tizedik nagylemez felvételeinek részleteit egyelőre homály fedi, annyit lehet csak tudni, hogy valamikor idén sor kerül még a dalok rögzítésére.

A Billy Joel (Movin' Out) és az Abba (Mamma Mia!) zenéje által inspirált Broadway-musicalek sikerének köszönhetően John Lennon, Rod Stewart és Elvis Presley örökzöld dalai is beköltözhetnek a világhírű színpadokra. A **Beach Boys** musical már címet is kapott, a jelenlegi állás szerint "Good Vibrations" fedőnév alatt fut majd a kaliforniai tengerparton játszódó történet, és nem a zenekar életének feldolgozása lesz. A John Caraffa által rendezendő darabban olyan slágerek is felhangzanak majd, mint a "Don't Worry Baby" és az "I Get Around".

Költők és dalszerzők egyaránt felkérést kaptak a **Doors** új albumának megírására, a névsorban olyan nevek szerepelnek, mint Jim Carroll, Michael McClure, és a tavalyi év végén elhunyt Warren Zevon. Az eredeti zenekar billentyűse, Ray Manzarek, és a gitáros Robby Krieger szomorúan adta hírül, hogy John Densmore dobos nem vesz részt a munkálatokban. Az énekes posztját Ian Astbury (The Cult) tölti be.

A legendás gitáros, **Michael Schenker** feldolgozás-album készítésére adta a fejét. Bűntársa Davey Pattison (Gamma, Robin Trower), akivel a hetvenes évek klasszikussá vált dalait formálják saját képükre, a tavasz folyamán megjelenő anyag felvételeiből Leslie West, a Mountain gitárosa is részt vállalt.

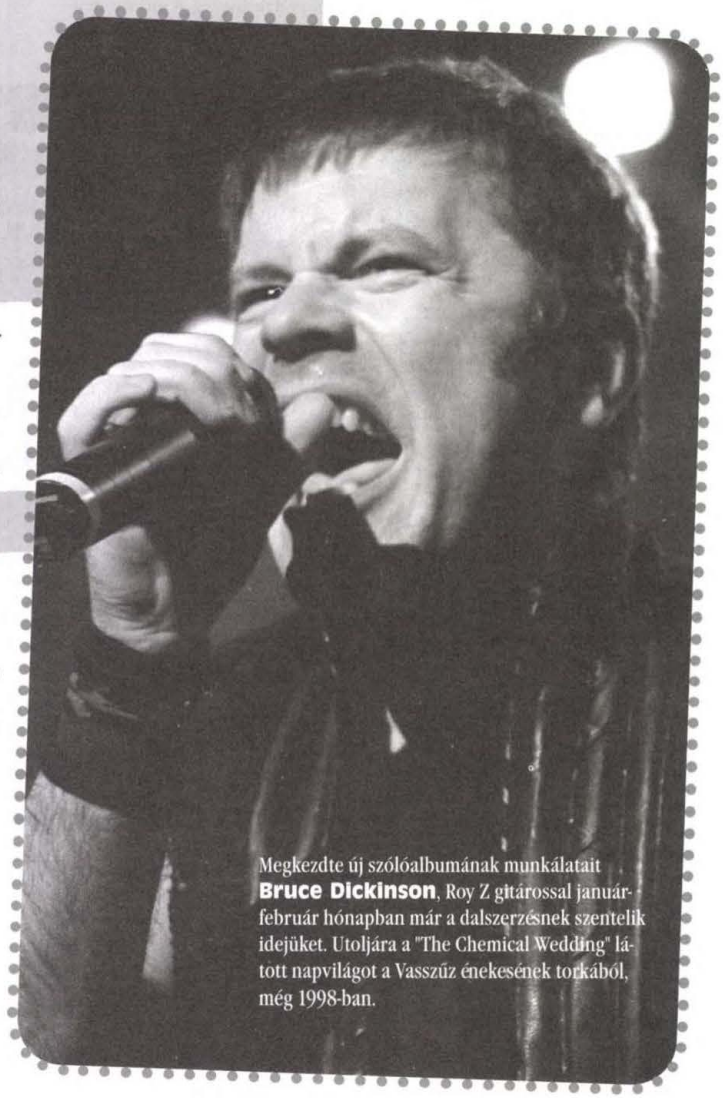
Devin Townsend két lemezt is piacra dob, mégpedig honlapján keresztül. Korai bandáinak (Noisescapes, Grey Skies) összes régi demófelvételét tartalmazza az "Ass-sordid II", míg laptopon készült munkáinak 72 perces gyűjteménye a "Devlab".

Halmozzák az élvezeteket a **Crystal Ball** tagjai. Nem elég, hogy a Pink Cream 69 és az Axxis társaságába turnéznak, de még **U.D.O.** kísérőzenekaraként is színpadra lépnek négy koncert erejéig. A hazai rajongók így május 24-én együtt láthatják a kristálygömböt és a rekedt mikrofonzúzót a Petőfi Csarnokban.

Elképzelhető, hogy **Wes Borland** gitáros (ex-Limp Bizkit) részt vesz majd az Evanescence következő albumának munkálataiban. Amy Lee, a zenekar énekesnője a következőket nyilatkozta: "Wes a barátunk, és beszélgettünk arról, hogy közösen írunk dalokat az új lemezre. Majd meglátjuk". A csapat számára szomorúan telt a múlt év vége, hiszen Ben Moody alapítótag/dalszerző az európai turné közepén hirtelen elhagyta társait. Ebből kifolyólag Terry Balsamo (Cold) vállalta magára a beugró húrnyűvő feladatát a turné ausztrál koncertjein, erről így vall Lee kisasszony: "Az első koncert, ami Ben nélkül zajlott, igen erősen megviselt minket, komoly nyomás alatt voltunk. Azután amikor véget ért, hatalmas partit csaptunk, mert csodás érzés volt, hogy nélküle is meg tudtuk csinálni, és nem jött el a világvége, az életünk pedig továbbhaladhat."

"Absent Friends" a címe a **The Divine Comedy** új albumának. A 11 dal között van néhány, amelyeket közönség előtt is kipróbálásra kerültek az elmúlt másfél év folyamán. A nagylemez március 29-én kerül a boltokba, előzetesként két héttel korábban jelenik meg a "Come Home Billy Bird" címet viselő maxi.

Egészen különleges formában születnek újjá a nyolcvanas évek nagy slágerei, mégpedig az Adam Sandler/

Megkezdte új szólóalbumának munkálatait **Bruce Dickinson**, Roy Z gitárossal január-február hónapban már a dalszerzésnek szentelik idejüket. Utoljára a "The Chemical Wedding" látott napvilágot a Vasszűz énekesének torkából, még 1998-ban.

A napokban jelent meg az amerikai ActiVision Value gondozásában az a Monster Garage elnevezésű játékprogram, amelynek zenéje a debreceni **Szeg** zenekar legutóbbi lemezén, a 'Nail In Your Head'-en alapul. Az említett album 10 dalát használták fel kissé átalakítva, megremixelve a programhoz, amely tulajdonképpen egy autóbontó és összerakó játék. Az Activision, amely a világ egyik legjelentősebb (ha nem az első!!!) játékprogram kiadója egy véletlen folytán talált rá a debreceni csapatra és rögtön megtetszett nekik a zenéjük, nem is kerestek mást a feladatra. A kiadvány már az amerikai boltok polcain van, az első kanyarban 150.000 példányszámban (!!!). A játékot televízió-reklám támogatja, ahol szintén a Szeg dalai lesznek hallhatóak, így nagyon elképzelhető, hogy a csapat dolgai a jövőben rohamléptekkel beindulnak a tengerentúlon. Jelenleg további egyeztetések folynak a 'Nail In Your Head' lemezbolti forgalomban való megjelentetésére is, valamint további, szorosabb együttműködés kialakítására az ActiVision kiadóval. A csapat szinte még fel sem tudta fogni az ügy jelentőségét: "Annyira hirtelen történtek a dolgok, mi csak azt mondjuk, talán több szerencsénk van, mint eszünk!"

Drew Barrymore (Nászok ásza) főszereplésével készült "**50 First Dates**" című mozi filmzenealbumán. Néhány példa az előadók közül: a **UB 40** legénysége az "Every Breath You Take" (Police) átalakítását végezte el, míg **Ziggy Marley** a "Drive" (Cars) dallamait formálta saját elképzeléseinek megfelelően. **Wyclef Jean** és Eve a "Your Love" (Outfield) feldolgozására szövetkezett, a **Black Eyed Peas** pedig a "True" (Spandau Ballet) modernizálását hajtotta végre. Megjelenés februárban.

William Shatner (Star Trek, T.J. Hooker) duettet énekelt **Henry Rollins** színész/énekessel. A dal nem kapott még címet, de biztosan szerepelni fog Shatner művész úr új lemezén, amely idén jelenik majd meg. Ha ezt a klingonok megérhették volna!

Újra kiadásra kerül a **Quartz** első albuma. A birminghami illetőségű, elfeledett heavy-metal banda 1977-ben megjelent anyagának producere Tony Iommi (Black Sabbath) volt, a tagság pedig a következőket foglalta magába: Mike Hopkins (korábban John Bonham zenekarában játszott) gitár, Malcolm Cope dob, illetve vendégszereplést vállalt Ozzy Osbourne (Black Sabbath) és Brian May (Queen) is. Ezt is megértük!

Elkészült a **Black Label Society** új hanghordozója. A megjelenés idén tavasszal várható, az igen hangzatosra sikerült cím pedig a következő: "Hangover Music Vol. 1".

Idén is folytatódik a Millenáris Park és a Stereo Kft. közös, **Zene a periférián** című koncertsorozata. Két népzenei és egy progresszív zenei koncertre kerül még sor a Millenáris Park Teátrumában: Február 15: Hétrét/Söndörgő, Február 25: Ultramarin/Bokros, Február 26: Folk Iván/Inkább Holnap/Fugato. A fellépő együtesek rövid ismertetője: A délnyugat magyarországi **Hétrét** a tradicionális ír népzenét az erdélyi, moldvai, balkáni, finn dallamvilágból vett elemekkel színesíti. Zenéjük alapvetően akusztikus, benne a hangszerek széles tárháza hallható a keltahárfától, a fuvolán keresztül a dél-amerikai charango-ig. Az együttes tagjai rendkívül eltérő tapasztalatokkal, illetve zenei háttérrel rendelkeznek. A Nyugat,- illetve Dél-Magyarország különböző részeiről összeverbuválódott öt magyar zenész két amerikai hegedűs egészítette ki 1999 őszén, így jött létre a mai felállás. **Söndörgő**: a délszláv népzenei hagyományok, népi szokások tisztelete, nehézsége és szépsége hallatszik a dalokban. Ők viszik tovább, éltetik a hagyományokat, mindazt, ami évszázadok alatt felgyülemlett. Fiatalságuknál fogva vidámak, szertelenek, de zenei és hangszeres tudásuk minden hallgatójukat lenyűgözi és komolyságra inti. A Magyar Rádió Rt. által 2000-ben is megrendezett népzenei versenyt nagy biztonsággal és fölénnyel nyerték meg. Nagy népzenekutatók - Bartók Béla, Vujicsics Tihamér - gyűjtéseit, és a ma még fellelhető szerb és horvát népzenét tanulmányozzák. Hangzásuk a tamburazenekari hagyományokra épül. Alkalmanként megszólal a harmonika, a furulya, a klarinét, valamint a balkán népzenéjének jellegzetes hangszerei, a kaval, a gajde, a tarabuka, a tapan, a litárka. **Ultramarin**: Zenéjükben együtt hallhatók az ősi, hagyományos és a legmodernebb hangzások. A hegedű hangja és az énekesek a hagyományokat képviselik, a dübörgő ritmusok, a gitár és a szintetizátor pedig a már elmúlt század találmánya. E két világ sajátos harmóniában egyesülve válik a XXI. század alaphangjává. Az Ultramarin olyan népdalokat játszik, amelyekkel már az óvodában megismerkedik minden magyar gyermek. Ezek a dalok más oldalukról mutatkoznak meg, ezzel illeszkedve a sorba, melyben az egyik ország népzenéje a másik után válik világszerte ismertté, különös, sajátos fordulatokban gazdag, izgalmas élményt jelentő slágerré. Az együttes sokszínűségét bizonyítják az igencsak különböző stílusok felől érkezett zenészek, a népdalénekes Herczu Ágnes, vagy éppen a KFT-s, Baba Yagá-s Bornai Tibor. A **Bokros** zenekar egy egészen új népzenei formáció, melynek tagjai e műfajelvonalából kerülnek ki. Mindegyik zenész más-más zenekarban tevékenykedik több évtizede (Magyar Tekerőzenekar, Vujicsics, Téka). A Bokros zenekart a jó barátságon és a hasonló zenei gondolkodáson túl egy régi vágy keltette életre: a bourdon-zene (többszólamú zene tekerőlanttal és dudával kísérve) megszólaltatása, egyfelől a legszigorúbb hagyományőrzéssel, másfelől újítószándékú útkereséssel. A **Folk Iván Band** zömében instrumentális progresszív jazz-rock zenét játszik, melyben érvényesülnek a kelet-európai népzene hatásai is. A gitáré a főszerep, de a billentyűs hangszerek, az ütősök, a basszusgitár mellett olyan hangszerek is helyet kaptak, mint a szoprán szaxofon, a hegedű, a cselló, és a marimba. **Inkább Holnap**: A győri fiatalokból álló csapat első albumán instrumentális, progresszív rockzenét játszik dob-gitár-basszusgitár-billentyűk felállásban. Egyedi,kategorizálhatatlan zenéjük a '70-es évek nagyjait idézi: East, Yes, Pink Floyd, Van der Graaf Generator. A zenekar a 2002-es Győri Pop-Rock Fesztiválon elnyerte a Magyar Rádió különdíját. **Fugato**: 2000-ben a Városmajori Gimnázium zenészdiákjai létrehoztak egy szintetizátorral és dobbal kiegészített 22 tagú szimfonikus zenekart, amely ötvözi a komoly- és könnyűzene, valamint a jazz jellegzetességeit. A kísérleti jelleggel alakult zenekar, azóta kinőtte magát a gimnazistaközegből, zeneakadémista és konzervatóriumi zenészekkel bővült, és több sikeres koncertet adott Budapesten és vidéken is. Repertoárjukat számos műfaj és stílus színesíti: a szerzemények között éppúgy találunk komolyabb, szimfonikus műveket, mint jazzes, rockos darabokat, középkori stílusgyakorlatokat, vagy szintetizátoros fantáziákat. Ezek egy része rövid történeteket mesél el, jeleneteket, hangulatokat ábrázol. A sokszínű saját szerzeményeken kívül, különlegesen hangszerelt szimfonikus átiratok is elhangzanak (Queen, Jethro Tull, Vangelis, Jean-Michel Jarre, filmzenék...).A darabokat egyedi hangulatú átvezető-effektusok, versek, gondolatok kötik össze. Info: 36-1-466-9674 e-mail: StereoPeriferic@mail.datanet.hu website: www.perifericrecords.com

---

További hírek: www.rockinform.hu

Tankcsapda

A Tankcsapda egy eléggé sűrű óévet tudhat a háta mögött. Aktuális megjelenésük az Élni vagy égni tarolt, ahol csak lehetett. Nagymértékben hozzájárult a sikerhez a csapat gyakran feltűnő, Adjon az ég videóklipje is, amely talán a banda egyik legsikerültebb alkotása. Záróakkordként még lezavartak két élő bulit a PeCSában, csakhogy tudassák a Tankok most is az élre törnek.

Az új lemezhez az Adjon az ég lett megfilmesítve, illetve az ezt megelőző maxihoz a Szextárgy c. számra készült videóklip. Terveztek további képanyagot az új album dalaihoz?

- Persze, hogy tervezünk! Sőt, kettőt is... Most szerveződik a következő klip forgatása, amely a Be vagyok rúgva című dalhoz készül. Azt gondolom, hogy az Adjon az ég klipje eléggé sikeres volt, még önmagunkhoz képest is, éppen ezért ugyanazzal a stábbal dolgozunk majd ismét együtt.

Van már valami koncepció, vagy forgatókönyv?

- Még konkrét forgatókönyv nincs, de már beszélgettünk arról, hogy olyan jellegű klippet készítünk, ahol a zenekar játszik. Az utóbbi 2-3 évben nem volt ilyen "jáccós" anyagunk, bár a Szextárgyban látható volt a csapat játék közben is, de annak voltak konkrét szereplői is. Ez egyfajta image klip lesz. Ha minden jól megy február közepe körül már látható lesz a tv csatornákon. Ezen kívül még egy videót összehozunk, amely kuriózum lesz, mivel a zenekar ritkán rögzít akusztikus szerzeményt. Szóval a lemezen hallható Örökké tart-hoz készítünk terveink szerint promóciós képanyagot, amely a tavasz végére - nyár elejére várható.

Még egy klipekkel kapcsolatos, kicsit személyesebb kérdés. Kereket nem sokat cseréltél még ez idáig, igaz?

- Ezt miből gondolod?...Ja, megvan ha, ha! A kerékcserék világa valahogy nem az enyém! Szóval a rendező koncepciója volt, hogy én legyek a "kerékcserélő ember". De azért a Forma-1-es bokszok "cse-reemberei" jobban teszik a dolgukat. Igazság szerint egy filmforgatás keretei, beállításai nem feltétlenül tükrözik a valóságot, mivel egy kerékcsere során az ember ugye leveszi a kabátját, feltűri az ingujját stb., egy klip készítése során a képivilág az elsődleges szempont.

Tavaly volt először, hogy két PeCSa-s bulit nyomtatok, ráadásul egymást követő napokon. Mennyire vált be ez a fajta időzítés?

- Az igazat megvallva csak a mi oldalunkról tudnám ezt a kérdést megválaszolni, azt hogy a közönségnek mennyire jött be, értelemszerűen őket kellene megkérdezni. Egyébként azt tudnám mondani, hogy mind a csapat, mind a közönség pozitívan nyugtázta a két koncertet. Eleinte egy kicsit tartottunk attól, hogy hogyan zajlik majd ez a két buli, így - egyazon városban, ugyanazon a helyszínen, ráadásul egymást követő két napon. Szerencsére - és remélem nem járok messze az igazságtól -, a két nap közönsége kis százaléktól eltekintve, gyakorlatilag más-más emberekből állt. Elég régóta zenélünk ahhoz, hogy egy buli hangulata alapján lemérjük a sikert, és elég sok embert ismerünk arcról is, és ugye az könnyen észrevehető, hogy a fejek ugyanazok-e...

Így elértük azt a célt, hogy a rajongók viszonylag kultúrált körülmények között jöhettek Tankcsapda koncertre, nem kellett egymást agyontaposni.

Számíthatunk ez évben is hasonló megmozdulásra?

- Ez a dupla koncert kényszermegoldásként merült fel, mivel egészen egyszerűen nem találtunk - már így az év vége felé - más irányú lehetőséget. Szóval elképzelhető, hogy ez évben is - az elmúlt évek tapasztalat alapján is ezt kell mondanom - szintén két koncert lesz majd a PeCsában.

Az év vége eléggé sűrűre sikerült. Hogyan értékelnéd az elmúlt negyed éveteket?

- Tudod az elmúlt évek során sokak kimondott, vagy hallgatólagos véleménye volt az, hogy a Tankcsapda elérkezett a csúcsra és innen már nincs út, csak ami lefelé vezet. De már ezt mondogatták a '92-es, Az élet a legjobb méreg albumunk kapcsán is. És most itt vagyunk, kiadtuk az aktuális Adjon az ég-et, ami hangzásában is az ez idáig megjelent legjobb anyagunk, illetve a kísérő klip is az egyik legerősebb. Az igaz, hogy nagyon sokat dolgoztunk az elmúlt időszakban, de láthatod, hogy a csapat egy fokkal ismét előrébb léphetett. Arról nem is beszélve, hogy az album közel két és fél hónap leforgása alatt aranylemez lett. És ez még nem fordult elő - annak ellenére, hogy az eladási limitet lejjebb szállították -, hogy ilyen gyorsan elértük ezt a státuszt. Szóval az mondhatom, hogy sikeres időszak volt az utóbbi negyed év. A koncertek látogatottságát pedig ékesen bizonyítja a sokat emlegetett dupla PeCsa buli.

Most, hogy vége a koncertezésnek, mivel töltitek ezt az átmenti szünetet?

- Ez csak a külső szemlélő számára tűnik nyugalmas időszaknak. Az, hogy most nincsenek koncertek nem jelenti azt, hogy a Tankcsapda le is állt. A felszín alatt azért megy a hajtás, beindultak a műhelymunkák. Egyrészt folynak az említett videóklip előkészületei, továbbá idén lesz tizenöt éves a Tankcsapda és az április elején kezdődő jubileumi koncertsorozattal ünnepeljük az eseményt, amire már javában folyik a felkészülés.

Megvan már az ez évre érvényes menetrend, vagy csak most tervezgettek?

- Már be van táblázva az évünk. Április hónapban és május elején lesz egy 12-14 állomásos, viszonylag rövid turnénk. Természetesen ősszel még szeretnénk legalább ennyi város érintésével folytatni a sorozatot. A köztes időszakban a fesztiválok kötik le a csapatot. Már most rekordmennyiségű meghívást kaptunk. Egyébként a Sziget "üzemelésével" egy időben szeretnénk megjelentetni egy könyvet, amely rengeteg fotó és háttér információval karöltve a Tankcsapda tizenöt évét foglalja majd össze. Ha jól számolom nyolc éve jelent meg egy könyv rólunk, elég kis példányszámban és utánnyomása sem volt azóta ennek a kiadványnak, így a mostani könyv, amit egy debreceni újságíró Bakó Csaba ír, hiánypótló lesz. Csabával tavaly előtt fogtunk hozzá ennek az összeállításához, jelenleg úgy tűnik, hogy a kiadás is a zenekar berkein belül lesz megoldva.

Október 14-re kijön egy válogatás lemezünk - amiről még nem tudjuk, hogy dupla vagy szimpla lesz-e -, ami tartalmazza majd a legismertebb dalainkat és néhány ritkaságot is. Ugyanekkor lát napvilágot az a DVD, illetve VHS anyag, amin a Csapda eddig készült összes videóklipje fel lesz vonultatva, köztük olyanok is amelyek szinte soha, illetve nagyon ritkán kerültek képernyőre. Extraként különböző werk filmek szerepelnek majd a kiadványon.

Élni vagy égni...Szóval életvitelbeli váltás?

- Arról van szó, hogy ha az embernek megvan a magához való esze - szerencsére ez nálunk megvan -, akkor egy idő után rájön így harmincon túl - én például már harminchat vagyok -, hogy megvannak a fizikai korlátai. És ha szeretnél hosszú távon is maradandót produkálni, mondjuk a színpadon, akkor nem csaphatod be magad azzal, hogy ugyanúgy bírod a pörgést mint tizenhat éves korodban. Tehát nem arról van szó, hogy beleöregedtünk a rock and roll-ba, egyszerűen csak ésszel élünk.

A következő klip a Be vagyok rúgva. Ez személyes vonatkozású nóta?

- Ez egy fiktív történet. Ez a dal készült el a legkésőbb. Olyannyira, hogy a dalszöveg még kész sem volt, ott a mikrofonállvány mögött kapott végleges formát. Ez volt az első eset, hogy úgy kezdtem bele egy dal feléneklésébe, hogy a szöveg vége még nem volt meg. Ez egy ilyen sima, egyszerű happy-punk, rock and roll darab. Mindig is jellemző volt ránk, hogy a súlyosabb témák mellett ilyeneket is játszunk.

Egyébként a klipben szereplő statiszták kiválasztását ki vette a nyakába?

- A saját honlapunkon is meghirdettük a válogatót, amelyen a klip rendezője a Tankcsapda rajongók közül is mazsolázhatott. Egyébként megmondom őszintén, bele sem folytunk ezekbe a munkálatokba. Az a véleményem, ha valaki zenész, az foglalkozzon a hangszerével, aki operatőr az meg a kamerájával. Ennek meg is lett az eredménye! A képivilág azért lett jó, mert olyan emberek csinálták akik ehhez értenek, a zene pedig - ha jó - az azért van, mert az ahhoz értő emberek dolgoztak rajta.

Ott voltatok egyébként a forgatás minden jeleneténél?

- Csak azoknál a "beállításoknál" voltunk jelen, ahol szerepeltünk is. Még a klipet is csak a legvégső formájában láttuk. De ez így is van jól, mert korábban azért bele-bele nyúltunk a munkálatokba. Most azonban úgy gondoltuk, hogy van olyan profi ez a stáb, hogy nyugodtan rájuk bízhatjuk a munkát, ami szerencsére így is volt.

Paya&Tibi

Saxon, Doro, Dionysus, Wisdom

Újból dicséret a szervezőknek! Percre pontosan történt minden, aki nem vette figyelembe az adott kezdési időpontot, bizony lemaradt egy-két érdekes eseményről! A Wisdom melegítette be az akkor még csak szállingózni látszó közönséget, de sajnos a továbbiakban sem lettünk sokkal többen. 700 elszánt, igaz rocker élvezhette a csodálatos előadásokat. A mieink becsülettel eljátszották az adott műsorukat és nem is szóltak rosszul, minden arányosan jött le a színpadról. 2004 reménységei nagy tapsot kapva távoztak a deszkákról. A Dionysus legénysége nem sok vizet zavart, frontemberük le-föl járkált a versszakok között, egy szót sem szólt a zsűrihez, nem is köszönt, számomra elég furcsán viselkedett. Zenéjük a Shymphony-X, Dream Theater, Fates Warning keverékeként jellemezhető, de semmi fogós refrén, dallam ami a hallgatóban megmarad.

PeCsa Budapest 2003. december 21.

✪ Doro-val már homlokegyenest fordított volt a helyzet! A közönség az első pillanattól az utolsóig tombolt, énekelték a nótákat. Nem véletlen, hogy a szőke démon még mindig a pályán van ennyi idő eltelte után is. Figyeli az emberek minden egyes mozdulatát, elképesztő energiát hordoz, zenészei kiválóak s nem utolsó sorban baromi jól énekel. Egy másodperc lankadást nem hagyva, hengerel mindenkit a szó jó értelmében, tudja pontosan mit csinál és mit akar. Igazi élmény volt őt látni, hallani, újfent bizonyította, hogy főbandaként bárhol megállják a helyüket a világban.

✪ 22:47-kor a jó öreg Biff bátyó és csapata lépett a deszkákra, köszönt és bejelentette a Heavy Metal Thunder-t s innen nem volt megállás. Tonnás súlyként nehezedett ránk a Dogs Of War majd oldásként jött a Princess Of The Night. A srácok negyedszer jártak immáron hazánkban, de mindig tudnak újat mutatni. Jómagam mindegyik bulin ott voltam, de véleményem szerint a mostani felállás a legerősebb. Paul Quinn alapító-gitáros tar kopasz fejjel nyomja a metalt már 25 éve! 1986-ból elővették a Rock The Nations-t, s mindenki torka szakadtából énekelte a dalt. 1992-ben mikor a rock muzsika hanyatlóban volt a Saxon akkor sem lépett le az általuk kijelölt útról és akkor is jó lemezt készítettek. Feldübörgött a Forever Free majd ugrás vissza a múltba és jött a Strong Arm Of The Law.

✪ Bitang módon szólt a cucc, talán néhol az ének volt egy picit hátul. Nibbs Carter bőgős, frontemberként sem vallana szégyent, szétszaggatja a színpadot, irgalmatlan vehemenciával játszik és headbengel végig. Nem nosztalgia zenekarként minden időszakból válogatnak. Legyünk őszinték: ennyi zseniális számból nem könnyű a választás, persze nincs olyan ember kinek ne lenne hiánya egy-egy dal miatt, de a műsoridő véges. Az 1999-es Metalhead-ről felcsendült az Are We Travellers In Time, majd gyors váltással újból 1980ű és a 20.000 FT.

✪ Őrületes nagy szerzemények, pazar játékok, Biff valami hihetetlen formában és fénykorát meghazudtolva énekel.

✪ Egy feldolgozás a Killing Ground-ról, mégpedig egy több, mint 30 éves örökzöld a King Crimson: Court Of The Crimson King-je. Bámulatos az a tudás és alázat, ahogy ezt a gyöngyszemet saját stílusukra átírták és előadták, még most is beleborzongok!

✪ The Thin Red Line és a Conquistador után az államat kerestem a padlón. Amit Fritz Randow nyolclábú dobos művelt azt szavakkal leírni képtelenség, felesleges vállalkozás. A pali visszafelé forgatta a dobverőket, úgy játszott, a harmadikat pedig a szájából vette ki és tette vissza folyamatosan, mindezt hibátlanul s arról, hogy mit ütött ne beszéljünk. Aki ott volt és látta, hallotta, az sosem fogja elfelejteni. Még a Motorcycle Man, a Crusader és a Solid Ball Of Rock alatt sem tudtam magamhoz térni. Byford karácsonyi meglepetésként és ajándékként színpadra hívta Dorot

és total Saxon-osan elmuzsikálják a Judas Priest You've Got Another Thing Coming című opuszát. A hangulat tűzforró, de még rátesznek egy lapáttal mikor berobban a 747 (Strangers In The Night). Ekkor már számomra sem létezett más elfogadható hely, csak ez első sor. Sosem voltam csápolós, de itt nem tudtam már visszafogni magam. Egy kis hűtésként Doug Scarrat jött, aki 1996 óta tag, megmutatta, mit kell tudni a hathúroson és egy káprázatos szólót tárt elénk. Levezetésként vissza '80 és '81-be két énekeltetős málha a Wheels Of Steel és a Denim And Leather. 2003-ban is rengeteg koncerten jártam, de az év bulija mindenféleképpen toronymagasan a Saxon-é volt. Teljesen mindegy mekkora a nézősereg, szívből muzsikálnak és ez nagyon lejön a színpadról. Nyoma sincs semmiféle nagyképűségnek, rájuk van írva, imádják ezt az egészet a mai napig. Ezért hitelesek, ezért vannak már 25 éve a pályán s bízzunk benne, még legalább ennyi hátra van nekik!

✪ Köszönjük Saxon!

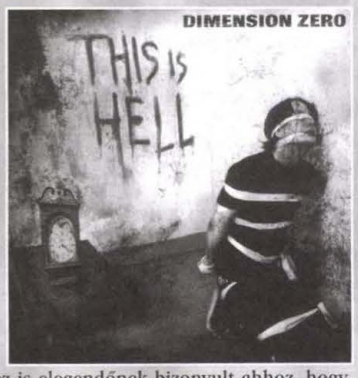
Répa - Fotó: Dávid Zs.

Simkó „Dallas" Péter rovata

A hónap albuma

Dimension Zero: This Is Hell

Regain/HMP

Az eleinte projectként működő, majd teljes jogúvá avanzsált Dimension Zero egyik életre hívója az a Jesper Strömblad volt, aki eredeti zenekarában, az In Flamesben is fő dalszerzőként funkcionál. A '95-ös megalakulás utáni öt év termése mindösszesen egy MCD volt, ám ez is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megalapozza a svéd csapat hírnevét az undergroundban. A Zero zenéje a szokványos göteborgi metalnál nyersebb, gyorsabb és kíméletlenebb, de a dallamosságot ugyanúgy nem vetik el - bár más mértékkel mérik -, mint az In Flames esetében. A debütáló Silent Night Fever tulajdonképpen a mini slágereit vette alapul, amik az újonnan komponált, picit összecsapott dalok dacára is sikerre vitték az albumot. A szélesebb réteg ekkor kezdett ismerkedni a szélsőségeket áthidaló csapat muzsikájával, és a "This Is Hell"-t már visszafojtott várakozás előzte meg.

Az aktuális album nem lágyabb, sőt még feszesebb, még zihálóbb lett elődjénél. Most már egytől-egyig új dalokkal kellett kirukkolniuk a szerzőknek, így valós képet kaphatunk arról, hogyan is áll az együttes szénája. Remekül, hiszen a szélvészgyors tempók, a riffek és Jocke Göthberg gyűlölettel teli énekének keresztttüzében szinte elégünk, úgy, hogy közben a harmóniák simogatják a fülünket. Időnként felzizzen az ember az In Flames egy-egy jellegzetes témájára, de mindez nem véletlen, hiszen a kották egy személy pennájából származnak. Most egyértelműen a csapatban szunnyadó brutalitás felszínre hozatala volt a cél az emészthetőség rovására, így az Into And Out Of Subsistence telitalálat refrénjét leszámítva slágeresen fogós nóták nem is születtek. Ami bizonyos szempontból szívfájdalmam, hiszen mi lehet szebb, szenvedélyesebb a világégés közepette felhangzó míves harmóniáknál, másrészt viszont örülök, hogy az In Flames fokozatos transzformációja közben Strömblad volt bátor kitartani korábbi, bestiálisabb énjénél.

10 szám, 36'30" 85%

Gorgoroth: Twilight Of The Idols

Nuclear Blast/HMP

Az 1992 óta létező norvég black metal csapatot a történelmi hűség kedvéért a műfaj szűk elitjébe illik sorolni, noha a klasszikus időszak óta történt egy s más. Néhány true bandához hasonlóan a Gorgoroth is próbált elkalandozni más irányba, ám szélsőségesség ide vagy oda, ma már inkább csak régi dicsőségük fényében sütkéreznek. A zenekar debütáló lemezét, vagy az Antichrist-ot behálózó komor és boszorkányos hangulat egyre inkább megkopott, utóbbi albumaikkal inkább a nyersesség fogalmát próbálták meg a legpuritánabb zenei eszközökkel értelmezni. A halandó fül számára szinte élvezhetetlenül zajos és nem túl szerencsés Destroyer-hez képest már egy sokkal befogadhatóbb, a régi idők hangulatához lojálisabb lemez a Twilight Of The Idols, de a pokoli atmoszférát már nem érzi úgy az ember, mikor először hallotta őket. Az mindenképpen jó jel, hogy szűkös mozgásterükön belül próbálnak minél változatosabbak lenni, ám az Of Oce And Movement-ben fellelhető Dark Throne plágiumra - Natassja In Eternal Sleep nagyon durván leszedve - nincsen mentség.

8 szám, 32'39" 70%

Gorerotted: Only Tools And Corpses

Metal Blade/HMP

Ilyen véres névvel egy zenekar nem is játszhat mást, mint death/grindot. Az angol társulat már készített egy lemezt Mutilated In Minutes címmel, amellyel állítólag nagy népszerűségre tettek szert extrémebb metalos körökben. Táncos mulatságokra vagy kedély javítónak a felettébb véres borítójú Only Tools And Corpses sem ajánlott, lévén az elég tömény túrást tartalmaz a régi Carcass, a Broken Hope vagy a Cannibal Corpse mezsgyéjén. Az anyag változatosságát és érdekességét a sokszor soronként váltott vokálok adják, amik a maguk kérdezz-felelek játékával olyan könnyedséget visznek a csöppet sem lágy zenébe, mint a poénok a Hullajóba. A három énekes adta hörgési lehetőség mellett a zenészek a kezdetektől lefektetett, nem túl fifikás műfaji sablonokkal dolgoznak, de emellett is pörgősnek és élettel telinek - noha a szövegek a halálról szólnak - találtam az anyagot. A zenekar előszeretettel alkalmazza a horrorfilmekből kivágott intro-kat, a címadó szám megkínzott nyöszörgése pl. az Evil Dead legvége, mikor is a zombik leamortizálódásának lehetünk szemtanúi. Nekem tetszik a Gorerotted albuma, mégha tudom is, hogy nem dúskál tartós zenei értékekben.

9 szám, 29'13" 75%

Graveworm: Engraved In Black

Nuclear Blast/HMP

Az olasz zenekar gótikus death metallal kezdte az első lemezén, azóta egyre inkább átnyergelt a blackesebb hangzású zenékhez. Ezzel együtt tagadhatatlan, hogy a csapat korábbi jellemzői, mint a fülbemászó dallamok vagy a szinti hatékony jelenlétének köszönhető szimfonikus keretek ma is részét képezik a dalaiknak. Szóval több rokon irányzatból összerakott, szónikus masszaként hömpölygő anyagról beszélhetünk, amely sajnos az erdetiség legkissebb jelét sem mutatja. Különösen az a - lemezről lemezre egyre inkább megfáradó - Cradle Of Filth jut eszünkbe az "EIB"-ről, amely a minőségi produkció és a profizmus szinten tartása mellett szinte már semmi meglepőt és izgalmasat nem képes kínálni hallgatóinak. Persze akinek nem ez a mérvadó, az a Crematory slágeresség ével enyhén átitatott Graveworm-ban sem fog kivetnivalót találni.

9 szám, 42'01" 70%

Torture Killer: For Maggots To Devour

Karmageddon

A Twin Peaks-es szlogen - semmi sem az, aminek látszik - az eleinte Obituary és Six Feet Under feldolgozásokra szakosodott finn Torture Killer-re illik legkevésbé. A két éve alakult brigád ugyanis azt a feladatot tűzte ki maga elé, hogy méltó követője legyen az alapvetéseknek számító, erőzenét játszó death metal csapatoknak, és ennek teljes mértékig eleget tettek. A nótaírás fázisában se többre, se kevesebbre nem törekedett az Adramelech és Demigod tagokat soraiban tudó banda, és az infolap tanulsága szerint ezt be is vallják. A "For Maggots..."-on található nóták a középtempós, agyszaggató ütemekre épülő halálmuzsikák esszenciájaként fogható fel. Még a szólók is teljességgel hiányoznak, a legfontosabb alappilléreken, mint a gyomorból felszakadó hörgésen és a gyilkos riffelésen kívül szinte nincs itt semmi más. A vásárló pontosan tudhatja, mire készüljön fel, és amiért szeretni lehet a legerősebb párhuzamként felállítható Six Feet Under spontán módon összerakott lemezeit, úgy a Torture Killer letisztult, de brutálisan megszólaló zenéjére is vadulhatunk egy kiadósat.

9 szám, 34'31" 75%

Vader: Blood

Metal Blade/HMP

A lengyel Vader egy pillanatra nem áll le, folyamatosan úton vannak, vagy stúdióznak. A hamarosan várható újabb nagylemez előtt egy többnyire kiadatlan számokkal telepakolt mini albummal kedveskedtek a publikumnak. A Vader által játszott death metal ezer másik közül felismerhető, és az itt hallható dala-

ikban is tipikus jegyeik köszönnek vissza: őrületesen gyors és precíz tempók, hatalmas málházásokkal körítve, Peter gonoszan acsarkodó, de szóról-szóra érthető szövegmondása, és az a hangzásvilág, amelyet ezúttal is kelet-európai stúdiókban csiszoltak tökéletessé. Az első két szám egészen friss, tavaly év végi "rögzítés", a többi cuccot inkább lehetne hívni az előző, Revelations lemez hozadékának, ahonnan a When Darkness Calls csenghet ismerősen. A végére maradt egy Thin Lizzy átdolgozás (Angel Of Death), amit stílusosan, szalonképesen adnak elő a srácok. Bár a Vader teljes anyagot nem adott ki, hatalmas koncertjeiknek - a Wackeni fellépésük felejthetetlen - köszönhetően a tavalyi többek között az ő évük is volt. Miként így megy már ez jó ideje...

7 szám, 26'58"

85%

HÍREK

- Tagcsere a **Hypocrisy**-ben! A magyar felmenőkkel büszkélkedő dobos, Lars Szőke állítólag nem bírta az állandó turnézást. Helyét az ex-Immortal-os Horgh vette át, aki zenekarának tavalyi feloszlása után a Grimfist-tel készített nagylemezt. A Hypocrisy új albuma, a "The Arrival" februárban jelenik meg.

- Új lemezre készül a britek veterán death metal hőse, a **Bolt Thrower**. A nótaírás fázisában lévő anyag október/november tájékán kapna zöld jelzést a Metal Blade kiadónál, és utána teljeskörű európa turnéra mennének, amelyre az öreg kontinens deatherei idestova tíz éve várnak.

- Miután a lengyel **Behemoth** az egyre nagyobb neveket licencelő és szerződtető (pl. Danzig) svéd Regain kiadóhoz került, nagyban készül hetedik, "Demigod" munkacímű albumára, amit az év vége felé jelentetnének meg. Közben az első hivatalos Behemoth DVD összerakását is szeretnék befejezni.

- Úgy tűnik, vikingfalván is felgyorsult az élet, de legalábbis alkotókedvben nincs hiány. Az albumokat mostanában két kézzel szóró Quorthon már el is készült a friss **Bathory** anyaggal, amit a tavasz folyamán mindenképpen rögzíteni szeretne, év végén pedig megjelentetni a Black Markon keresztül.

- Amint az várható volt, a **Katatonia** évekkel ezelőtti távozása után az Avantgarde kiadó még próbál valamilyen bőrt lehúzni a csapatról, így február 23-án kerül piacra a Brave Yester Days című válogatás. Más kérdés, hogy az olasz label művészi elhivatottságát ismerve pöpecül fog kinézni a külső, és a belsőre sem panaszkodhatnak a zenekar rajongói, ugyanis néhány lemezes dal mellett négy, ma már nehezen beszerezhető mini komplett anyaga (Jhva Elohim Meth, For Funerals To Come, Sounds Of Decay, Saw You Drawn) is meghallgatható lesz.

Queen Emlékzenekar

Félelemmel teli várakozással érkeztem a borongós decemberi estén a Pecsába. Ez betudható annak, hogy nyáron nem volt alkalmam megnézni a produkciót a Szigeten, melynek azonban jó visszhangja volt. De hát a Queen az Queen és nagy bátorság egy ilyen vállalkozásba belevágni, főleg Freddie miatt. Gondoljunk csak az 1992 tavaszán a Wembley stadionban megrendezett emlékkoncertre, ahol hiába volt ott Brian, Roger és John, - tisztelet a kivételnek - jó néhány nagynevű énekesnek sikerült tökéletesen lejáratni magát.

Érkezésünkkor a frissen kiadott "Greatest Video Hits 2" DVD albumról vetítették a klipeket a kultúráltan berendezett széksorokon helyet foglaló korán érkező publikumnak. A színpad előtt azért előrelátóan hagytak egy "béközepet" a kemény magnak.

Miután türelmesen végigálltuk a mintegy fél órát a büfé előtt (a kiszolgálás kimerítette a botrány fogalmát), már izgalomtól remegő kezünkben hideg sörrel várhattuk az előadás kezdetét. A fiúk meg is jelentek és lendületesen zúdították ránk a "Tie Your Mother Down" opuszt. A zenekar meggyőzően játszott, Bátky Zoli énekesre sem lehetett panasz. A kissé slayeres külső és arckifejezés mögött érző szív, zenei alázat és nem utolsó sorban kitűnő torok rejlik. Ez legjobban a "White Queen" című szerzeményben derült ki, be kell vallanom, ugyanúgy könny szökött a szemembe, mint februárban a londoni "We Will Rock You" musicalelőadáson a "No One But You" hallatán.

A meghívott három énekesnő, Wolf Kati, Urbán Orsi és Micheller Myrtill - az Avocaldo - is nagyon jó választásnak bizonyult. Hibátlanul adták elő kedvenceink szerzeményeit, előnyös megjelenésük pedig tovább emelte az est fényét.

De lássuk kik szolgáltatták mindehhez a zenét. Az est meghatározó egyénisége Töpi volt, aki Brian által dedikált Red Special-jén csodákat művelt ezen az estén. Bár a HQFC honlapján olvasható interjúban szerényen kijelenti, hogy nem tud úgy játszani, mint Brian May, azért nem lehetett okunk panaszra. A legapróbb részletekig igyekezett hűen visszaadni a nagy mester játékát. Érdekes megoldás és megható élmény volt, amikor a "Love Of My Life"-ot Töpi akusztikus gitárjátékára Freddie énekelte felvételről. És a gitárszóló, amit élőben utoljára a Népstadionban '86-ban volt alkalmam az első sorból élvezni, szintén tökéletesre sikeredett. Bravó Töpi! Madai Zsolt dobolása számomra egy kicsit erőtlennek és szögletesnek tűnt, de azért korrekt alapot biztosított. Hárs Viktor bőgőjátéka önmagáért beszélt, nem véletlenül tartják számon kis országunk legjobbjai között. A billentyűs Kálmán László is kitett magáért, kiválóan illeszkedett a zenekarba. A vendég Stofi akusztikus gitárjátéka hibátlan volt, de hát tőle is ezt szoktuk meg.

A We Will Rock You gyors verzióját a HQFC egykori vezetője, Vaszta Pál adta elő, nem kis beleéléssel. Jó ötlet volt még, hogy a színpad mögötti vászonra kivetítették az eseményeket.

Összességében egy nagyon jó koncertélménnyel távozott az a pár száz Queen fanatikus, aki úgy döntött, hogy ezt az estét a Pecsában tölti. Remélem, hogy hamarosan újra találkozhatunk Töpiékkel. Köszi!

Aki érdeklődik az immár 21. éve működő Hungarian Queen Fan Club iránt, annak ajánlom figyelmébe honlapjukat: http://queen.rkcs.hu

Vajusz - Fotó: Dávid Zs.

[lemeztelenítés]

The Offspring:
Splinter
Sony

Sokan azt hitték már-már vízbe fulladt az amerikai négyes. De nem, újra eljöttek közénk, hogy hirdessék sajátságos, könnyen fogható igéiket. Bizony rég volt már, hogy rácsodálkozhattunk Self-Titled bemutatkozó albumukra, hogy a grunge hullám indulásakor egy-egy házibuli alkalmával nagyokat mash-oljunk a szekrénybe, gáztűzhelyre, vagy ami csak a közelünkben alkalmasnak ígérkezett eme nemes feladat befejező helyszínének. De még a macskák is kedélyesebben egerésztek ahogy meghallották az Offspring munkásságát.

Szóval nem azoknak lett igaza, akik a banda gyors leépülését jósolták, mivel egy kis fazonigazítást beépítve (ami azért a zenéjüket is érintette) ügyesen átlavíroztak a zenei élet sűrűn telepített aknamezején. Jöttek szinte egymást érve az albumok (Ignition-1995, Smash-1994, Ixnay On The Hombre-1997, Americana-1998, Conspiracy Of One-2000), és a viszonylagosan rádióbarát zenéjük hamar megtalálta az utat a zenekedvelők szívéhez, illetve pénztárcájához - aminek közvetett következményeként a csapat hamarosan a megasztárok élvonalát erősítette.

Splinter néven gyúrták össze aktuális megjelenésüket, amely vélhetően ismét a slágerlisták élvonalában kap helyet. Sajnos az ütősöket az időközben újként beszálló Atom Willard kezeli, így eshetett meg, hogy a lemez belső borítóján csak három tag lett megnevezve; így Dexter Holland ének/gitár, Greg K basszus, és Noodles gitár/ének bontásában.

A jól bevált recepten most sem sokat változtattak, így egy kicsit érezhető utóbbi két lemezük sikerének ismétlési szándéka. De legalább nem ugyanazokat a dalokat találják némi "átöltöztetést" követően. A lemez elején a speed-esebb punk nóták kaptak teret, bár negyedik tételként már érkezik az aktuális, klipes chart töltet; a Hit That. Középtempó, erős riffek, butuska vezér szinti...de azért jól áll! Nagyon fekszik a The Worst Hangover Ever reggae-s, scratch-elős lábmozgató "bulikkedvence" is, ahol egy picit mintha a Why Don't You Get A Job úszna vissza. Aztán egyszer csak érkezik a Spare Me The Details. Hirtelen azt hittem, hogy a Cornershop - Brimful Of Asha számát raktam be. De nem! Csak a nyitánya hasonlít kísértetiesen az említett szerzeményre. Teljesen más jelleggel bír a Spare..., és üt olyat az ember hangulatán, hogy szinte azonnal táncolni kezd. De, hogy észben tartsuk a jövőt, utazzunk vissza egy kicsit az időben. (Na ezt sikerült jól megvariálnom ☺!) When You're In Prison, legalábbis ez a szám címe, amely mintha egy 1930-ból visszamaradt hanglemezről szólalna meg, legalábbis a (szándékosan elkövetett!) hangminőség, illetve a hangszerelés is ezt sugallja. Szóval lehet falat bontani, csak ne a szomszédét, mert ahogy az előző tétel is mutatja sitt lesz a vége.

32'04" *Ho(rváth)olland Tibor*
Dexter István

Yello:
The Eye
Motor/Universal

Nem kis meglepetéssel és csodálattal vettem kezembe ezt a lemezt. Igazából sohasem voltam nagy rajongója a svájci Yello zenekarnak, de hogy nem mindennapi zenei hagyatékkal bírnak, azt el kell ismerni. Legtöbben talán a (The) Race című slágerük révén ismerik őket, de a régi vágású elektro fazonok igen csak elismerik a duó érdemeit. A stúdió varázsló Boris Blank és az énekes Dieter Meier alkotta kettős ugyanis nem kis mértékben járult hozzá a modern tánczenék határainak átszabásához. Érdemeik elsősorban annak köszönhetik, hogy előszeretettel nyúltak más műfajokhoz, elsősorban kabaré, tangó stb. és azokat megpróbálták elektronikus zenéjükben integrálni. Muzsikájuk ettől egyszerre volt úttörő és dekadens.

Első lemezüket még 1980-ban jelentették meg Solid Pleasure címen. Bizarr zenei világuk persze jócskán változott az idők folyamán, elsősorban az elektronikai zajkeltés jegyében, de a hangulat maradt.

Hogy a duónak mennyire sikerük a meglehetősen leamortizált techno zenébe új színt vinni, arra vonatkozóan jóslatokba nem bocsátkoznék, annál inkább sem, mert gyanítható an nem is ez volt a cél. Inkább csak amolyan saját fogyasztásra készült ez a lemez, na meg azon a régi motorosok gyönyörére, akik még tűzbe tudnak jönni egy ilyen kis mikrokozmikus nosztalgiázástól.

A két öregúr Jede Davies személyében egy nagyon jó énekesnőt talált, akinek bársonyos hangja képes elringatni a hallgatókat. Most is egy kis tangót, szalszát vagy éppen bossanovát lopnak a techno ütemek közé, amitől azok kevésbé ridegek és az élük is tompul. Az egy óra alatt néhol kicsit megmerülnek ugyan, de nagyon gyorsan jön a kijózanodás. Mintha kevésbé zsigerből jönne már a zene.

60'40" *rakk*

Kalapács:
Totem
Hammer Records

Első végig hallgatás után a lemez nagy része szokványos metál albumnak tűnt, ám újbóli és újbóli nekifutásra már azok a dalok is bejöttek, amelyek eleinte nem tűntek húzósnak. A megszólalás ezzel együtt első pillanattól kezdve elementáris.

A Totem, az Őszintén, a Bűnöm a rock egy "best of magyar metál" albumon is ott kéne legyen, a Nincs baj pedig egyfelől líraiságával, másfelől Kalapács nagyon nagy énekével tesz csodát. A lemez egyébként iszonyúan tömör, legalább még egyszer meg lehetett/kellett volna törni egy másik lírával is, hogy a 6. dal után ne váljanak egyformává az ütemek. A lendület továbbra sem lanyhul, mielőtt a témazáró Viszlát felteszi a koronát a műre. Ha a társulat a jövőben nevezett dalok irányába fordítja a kormányt, komoly távlatokat nyithat meg maga előtt. A zenészekről szintén csak felsőfokban lehet szólani, metál albumhoz képest kiváló az egyes hangszerek és az énekes értehősége. Nagyszerű hanganyag.

50'41" *Captain Cook*

The Tangent:
The Music That Died Alone
SPV/Record Express

Bírom a minden tájékoztatást nélkülöző kiadványokat, ugyanis előítélet mentesen kell véleményt mondanom róluk. Esetünkben egy számomra ismeretlen, zseniális, progresszív anyagról van szó.

Ez a 7 tagú csapat mindent tud a zenéről, legyen az Nice típusú Keith Emerson harmónia és Hammond orgona, free jazz, vagy Sergio Mendez latin zenéje, Santana Caravanserai (1972) misztikuma, olykor Ian Anderson fuvola játéka. Felsejlik a korai Yes gitárhangzása, a Uriah Heep Salisbury tételének néhány részlete, megint másutt a hard rock legkeményebb kiteljesedése. Az ének csupán mellékszereplő, a hang sem igazán jellegzetes, de nem is hiányzik. Az egész lemez nélküle is megunhatatlan, dinamikus, képzeletdús, nem csak 2003, hanem az elmúlt évek egyik legkiválóbb terméke, amelynek zenéje a címmel ellentétben sosem fog meghalni.

A borító festménye szintén tökéletes, ráadásul a zenészek között feltűnik egy bizonyos Csörsz Zoltán (The Flower kings) is. Eszméletlen alkotás.

48'10" *Szaki*

Grand Magus:
Monument
Rise Above Records

A ZZ Top tagjaihoz hasonló, méretes szakállt viselő, svéd Grand Magus tríója a Rise Above kiadó gondozásában jelentetette meg második nagylemezét, amelynek borítóját Hugh Gilmour (Motörhead, Black Sabbath, Venom, Bruce Dickinson, Iron Maiden) tervezte. A JB névvel a Spiritual Beggars frontembereként futó Janne Christoffersson és csapata bluesos, groove-orientált, Sabbath-hatású, régi vágású rockot préssel ki hangszereikből. Az első néhány, vérbő, ízléses, nagy ívű szólóval megpakolt rock and roll tétel (Ulvaskall, Summer Solstice, Brotherhood Of Sleep, Baptised In Fire) felidézi a korai Soundgardent, és a Spiritual Beggarst is. Aztán "átmennek" hőseink Saint Vitus tribute zenekarba, és orgona hangokkal, illetve rémisztő kórusrészekkel színezik ki a menetelő riffeket. Ez a lemez egy jó alap lehet, ha szereted az igazán lassú heavy metalt.

43'47" *-norbitam*

BPRNR:
Budapestrockandroll Compilation Vol. 1.
Warner

A gyűjtőcím pontatlan valamelyest, hiszen vidéki bandák felvételei is helyet kaptak a válogatáson. Alapjában véve mégis helyén való a dolog, mivel ez a lemez tulajdonképpen zenekarok laza szövetségének egyfajta eredménye. Néhányan ugyanis egyesített erővel próbálják promótálni magukat, külföld felé elsősorban.

Amit elértek máris, nem kevés, hiszen közösen ugyan, de képesek voltak eljutni egy multi égisze alá, amire egyenként nagyjából annyi esélyük lett volna, mint mókusnak az erdőtűzben. A válogatáslemezen a hazai underground metál szcéna kapott helyet: a nu metáltól az extrém metálig szinte minden stílus, kivéve a gótikus-, a black- és a death vonulatot. E csapatok jelentős hányada egyébként is mindent megtesz annak érdekében, hogy eljuttassák muzsikájukat a közönségükhöz.

Ezt a lemez-ügyet is komolyan veszik: valamennyien a legfrissebb felvételeikből adtak át egyet-egyet. Albumról való a nóta a Superbutt, az Insane, a Bridge To Solace, talán a Hippikiller is, és persze a Falcongate, a Stereochrist, valamint a Blind Myself esetében. Maxiról választott a Sun Workshop, a Velvet Stab, az Annabarbi. És, íme azok a zenekarok, amelyek adott felvétele itt jelenik meg először: Fish, Very Bad Things, Subscribe, Korog, Hollywoodoo, és Rémember.

Magasröptű és mélyenszántó kritikai észrevételek (illetve a tizenhat banda jelen ténykedésének elemezgetése) helyett most legyen elég annyi, hogy a felkészültség különböző fokán álló csapatokról van szó. Ami pedig a vállalkozás, mármint az együttműködés eredményeit illeti: szurkolok értük, és magam is kíváncsian várom azokat. Addig is, ajánlom ezt az albumot mindenki figyelmébe, aki áttekintést szeretne kapni a magyar metál-színtér e területéről.

58'03" *olasz*

Virgin Black:
Elegenat... And Dying
Massacre Records/HMP

A promóciós CD a címeken kívül semmiféle tájékoztatást nem tartalmaz, és talán így a jó mert nem befolyásolja az értékítéletet. A címekből ítélve Istennel kapcsolatos - talán - összefüggő történetről szóló, roppant hosszú és összetett mű, minden esetre sajátos felfogásban.

Noha átüt rajta a zenészek magabiztossága, hosszúságánál fogva éppen az ütemek változatosságának van híján, a visszafogottságot csak olykor töri meg rockos energia. Doom, vagy gótikus metál műfaja következtében újból és újból nyomasztóvá válik, hangulati váltások jóformán nincsenek, ami ilyen terjedelemnél alapvető hiba, mert leülteti az egész művet. Az ének jellegtelen, érzéketlen, nem is igen van rá szükség. A megszólalás valahol a Black Sabbath-ot ötvözi Peter Gabriel énekével (már amikor kiengedi a hangját), a zongora korai King Crimson hatást tükröz, egyébként ezek a legjobb pillanatok.

Az egyes tételek is túl hosszúak (7, 8, 9, 17 percesek) a gregorián irányzathoz képest, ezért is sajnálatosan az elúszott lehetőség, ami a feszültség hiányának köszönhető.

74'29" *Szaki*

Palya Beáta:
ágról-ágra
Orpheia/Stereo Kft

Judit lányomnak alkalma volt látni Szegeden, amint színpadra lépett Palya Bea, a magyar world music egyik legtöbbet foglalkoztatott "torka". A lányom szerint hihetetlen kisugárzása volt az énekesnőnek, akire Judit barátnője kapásból a "világszám" jelzőt aggatta. Mindez magánügy lenne, ha a dolog lényege nem lenne érvényes a mára művészileg tökéletesen beérett Palya Bea első szólólemezére is.

A különös, erőteljes kisugárzás úgy is átjön, hogy Bea csak hangilag van jelen. Az az ember érzése, hogy az éneklés a lételeme neki!

A lemez másik, legfontosabb jellemzője a nőiség. No, nem a feminizmus (amekkora hímsoviniszta állat vagyok, csak frizbiznék akkor a koronggal), hanem valami más. A női lélek rejtett titkait vélem felsejleni benne.

E titkok egyike, a szerelem nemtől függetlenül mindenkiben ott lakozik valahol. Nem így a másik. A romlottság (ahogyan azt a nőstények magyarázzák: a szabadság), és a legszentebb érzések (pl. az anyaság) utáni együttes vágyakozás. Az a furcsa paradoxon, amelyet a vajdasági költő, Tari István így fogalmazott meg sok évvel ezelőtt: "...kurva vagyok. Innen a szerelmem, és tiszta lángolásom tudata." Mindezek médiumai Palya Bea francia segítséggel készült albumán magyar, cigány, perzsa, bolgár és román népdalfeldolgozások, valamint megzenésített Psyché-versek.

Bea segítői közül Szokolay "Dongó" Balázst emelném ki, aki mint hangszerelő, képes volt "illő alázattal" nyúlni a népdalokhoz úgy, hogy eközben a saját keze nyomát is rajtuk hagyta.

Az pedig, hogy maga a lemez "világszám" lesz-e, majdhogynem azon múlik, hogy jelen tud-e lenni a világ valamennyi, fontos pontján.

55'18" *olasz*

Haste:
The Mercury Lift
Record Express

Az alabamai Haste 1993-ban alakult, ám első lemezük (Pursuit In The Face Of Consequence) megjelenésére 1999-ig kellett várni a rajongóknak. Ezt követte 2001-ben a "When Reason Sleeps" című korong, majd legújabb, a szóban forgó "The Mercury Lift".

Dai Lo:
The Constant Threat Of Accidental Death
Record Express

A formáció 1999-ben alakult Angliában, Nottingham városában. A Dai Lo már a kezdetekkor sem élt elszigetelve a szakmától; első demójuk felvételénél Rik Peet vállalta magára a produceri munkálatokat, aki dolgozott már együtt a Radiohead, vagy a Muse csapatával is.

A Dai Lo, zenei felfogását tekintve a newage rock mozgalom tagja, másfelől a Faith No More kedvelői jónéhány zenei elemet, és még inkább számos énektémát hallhatnak majd ismerősen csengeni a Dai Lo debütáló nagylemezén. Emellett feltételezem, hogy a Living Colour neve sem ismeretlen a Dai Lo tagsága előtt. Általában tartózkodok az ilyen direkt párhuzamvonástól, de ebben az esetben annyira egyértelmű a képlet, hogy kénytelen vagyok...

Nem hiszem, hogy a Faith No More reinkarnálódhat egy napjainkban debütált zenekarban, a Dai Lo esetében például azért nem, mert hiányzik belőle az önkifejezés gátlástalansága és a radikális zenei szellemiség. Hangzását tekintve ez a lemez tökéletesen megfelel a modernkori rockzene kihívásainak, sem többet, sem pedig kevesebbet annál nem nyújt. Egyedül a gitárhangzás tekintetében látszik némi eltérés az abszolút trendtől: A dúrosabb számokban a gitár kicsit mocskosabban szól a megszokottnál, de ezzel együtt semmit sem veszít dinamikájából, ami mindenképpen figyelemre méltó jelenség. Érdekes még, hogy a lemezen mindössze két tétel található, ami eléri a négy perces hosszúságot, amiből az következik, hogy garantáltan nincsenek unásig ismételgetve a témák, viszont több esetben hiányérzete maradhat a hallgatónak a szám végén.

A tizenhárom zeneszámból álló album egyébként kellően változatos, a zenekar saját maga által szabott határai között, melynek végpontjai a "The Devil's Prize" című szigorítás, és a már-már felhőtlen, punk beütésekkel bíró "Have It Your Way"

41'11" *BAZSI*

A zenekar egyébként a modern metal tábortüzénél sütögeti szalonnáját, valahol a kiváló Filter csapata mellett. Nehéz ebben a műfajban maradandót alkotni, és nem vagyok benne biztos, hogy ez a Haste-nek sikerült.

A hat tagot számláló formáció énekesi posztján Kelly Reaves, és Chris Mosley osztozik. Reavers a mélyebb, míg Mosley a magasabb hangbéli tartományokért felelős. Ritkán szólalnak meg egyidőben, és nincs is számottevő különbség a két hang között, így talán egy ember is magára vállalhatná az énekes szerepét, de vessenek magukra; több részre oszlik a gázsi. Viszont az a néhány kéténeke, dallamos énektéma, ami a lemezen hallható, szépen megírt harmóniában forr össze.

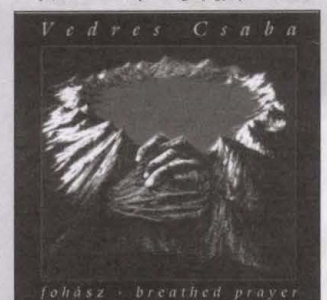
Az albumon a hangszerek külön-külön nagyon jól szólnak, viszont nem alkotnak olyan szilárd egységet, mint ami elvárható lenne. Emellett az énekhangok keverése picit neccesre sikeredett. Nem elég telt, nem elég vastag. Viszont sok egyértelműen jó riff található az anyagon, és a két gitár sokszor végez különböző feladatot, ami megfelelően teltté teszi a számokat.

Van egy-két igazán durva, tekerős tétel a CD-n, úgy mint a harmadik helyet elfoglaló "The Rescued", vagy a nyolcas számú "A God Reclamis His Thorne", de ezek sokkal kevésbé állnak jól a zenekarnak, mint a sokkalta szellősebb "Evidence Of A Wasted Ink" vagy a szintén kevésbé gyilkos "Aspartame". Egyszóval a durvulás nem válik előnyére a Haste-nek. Megvan arra a külön tagozat.

40'13" *BAZSI*

Vedres Csaba:
Fohász
Periferic Records/Stereo Kft.

Addig, amíg az After Crying pályafutását és (megérdemelt) sikereit lépésről lépésre igyekeztünk nyomon követni, méltatlanul kevés szót ejtettünk az onnan majd' egy évtizede kivált agytrösztről: a jelenleg szólistaként tényked billentyűsről, Vedres Csabáról. Kezünkben a lehetőség pótol-

rajta kedvenc (elsősorban lírai, meditatív hangvételű) Vedres-felvételeit. A szelekció tehát bevallottan szubjektív, ennél fogva az önmagában megkérdőjelezhetetlen.

A válogatás alapját Vedres eddig megjelent öt szólólemeze képezi. Arról pedig, hogy miféle zenei világ az övé, a szerző-előadó maga vall: "Azt gondolom, hogy maradandót lehet létrehozni a rockzene energikus ritmusvilágának és a klasszikus zene csodálatos hagyományainak találkoztatásával." - írja a CD belső borítójában. Ehhez annyit lehet hozzáfűzni: mindez sikerült is neki!

A "Mesék, levelek" felvételei könnyed, mégis mélyreható kalandozásoknak foghatók fel a billentyűs hangszerek ismeretlen-ismerős világában. A "Mire megvirrad" című albumáról való dalok az After Crying első korszakára hajaznak. A "Lélektánc" mint sorlemezcím, önmagáért beszél. Az "Ephata I." számomra az előbbiek szintézisét adja. A "Zongorazene" darabjai az ún. komolyzenéhez visznek közelebb, játékos formában.

Bónusz gyanánt egy majd' 14 perces, kiadatlan felvételcsokrot találunk a lemez közepe táján. Címét ("Szabad ötletek jegyzéke") József Attilától, a hozzáfűzött magyarázatot pedig Weöres Sándortól vette Vedres Csaba. Olyan, tíz tételből álló műről van szó, amelyek alapötleteit másoktól kölcsönözte a szerző, de azokat a maga módján bontogatta ki. Attól tartok, játéktechnikáját nem kevés dzsessz-zongorista fogja megirigyelni, e könnyű kézzel elhintett kis darabokat hallgatva!

Vedres Csabát felfedezni önmagunk számára, most sem késő, akár az After Crying működésével párhuzamosan, akár attól függetlenül haladva az időben.

73'19" *olasz*

Bionic:
Deliverance
Abstract Sounds/Plastic Head

A mostanában sűrűn felbukkanó garázsbandák kapcsán attól tartok, egyszer kinyitván a garázsunk ajtaját, hangszerekkel felfegyverkezett fickókba botlok, és nem a háztartásunk legegyszerűbb közlekedési eszközébe. Félretéve a tréfát, ez a csapat egy kanadai garázsban kezdte pályafutását, és meg sem állt az első nagylemezének elkészítéséig. Mint kamionok a sivatagban, úgy dübörögnek a harcra szólító, nyers, faragatlan hangzásban előadott punk és a metál keresztezésében (ala Fu Manchu) született, himnikus dalok. Az a gond ezzel a tizenkét számos anyaggal, hogy egyetlen nótájában sem lelhető fel átütő erő, és a fogós, emlékezetes témákkal is csínján bántak a fiúk. Nem egy hiánypótló kiadvány.

51'08" *-norbitam*

Frost:
Raise Your Fist To Metal
Noise/HMP

Jack Frost amerikai gitáros az utóbbi néhány évben tett szert nagyobb hírnévre, hiszen saját csapata, a Seven Witches mellett közreműködött két Bronx Casket Co. és egy Metalium lemezen, valamint rövidebb szereplést vállalt a Savatege-ben is. Ismerve az eddigi próbálkozásait, Frost sohasem túláradó zeneiségéről győzött meg, sokkal inkább a feszes, pumpáló power metal riffek bajnoka. Első szólólemezén is elsősorban a szakmunkás jelleg domborodik ki, már ha annak lehet hívni az igazi okosságot nem tartalmazó, egyvégtében kalapáló metal anya-

gokat. Hogy a "Raise Your Fist To Metal" mégse vesszen el a monotónia süllyesztőjében, arról vendégfellépők egész serege gondoskodik. Ők visznek színt a végig erőtől duzzadó ám kissé szürkének tetsző zenei világba, és ennek folytán kap egy átlagos riffhenger lemez némileg újfajta jelentést. Egyszóval ettől lesz jó az album.

Szerencsére Frost nem törekedett arra, hogy az erőmetal zenék legtipikusabb képviselőit szerepeltesse, így már hír szinten megmozgatta a fantáziámat az a tény, hogy Harry Hess, a kanadai Harem Scarem csodahanja is szerepet vállal a metalkaranténban. A helyzet érdekességét növeli, hogy ő eddig szinte kivétel nélkül csak dallamos rock cuccokon hallatta hangját, és AOR-os dolgai után a nyitó Stay-ben való szereplése egy vadvízi túrával ér fel.

Emberünk power metal szabványokra épülő, mániákus gitártémái mellett Hess-nek sutba kellett vágnia minden finomságát, és orgánumának nyersebb, szárazabb oldalát kellett kidomborítania. A mutatott produkció alapján számára még a metalszakmában is teremne bőven babér, bár a szívem inkább azt súgja, hogy maradjon a klasszikus rock érán belül és ott fényezgesse tovább már most ragyogó nimbuszát. A Frost lemezen található még egy dallamos rockban bejáratott torok, noha Rob Rock azért gyakorta vállal fémesebb fellépéseket is, gondoljunk csak szólóira vagy az Impelliterire. Természetesen hozza formáját, csakúgy mint Joe Comeau, az Annihilator kétlemezes, ezáltal majdnem rekorder torka, aki eredendően belepasszol a Frost irányvonal elképzeléseibe, kőkemény, száraz és tekintélyt parancsoló hangjára talán egyszer majd egy teljes albumot is ki fog rántani magából Jack. A hangszeres fellépők sora is hosszú, elég megemlíteni Mike Duda (Wasp), Gonzo Sandoval (Armored Saint) vagy Mike LePond nevét. A baj csak az, hogy a promón és a kiadó honlapján sincs feltüntetve a vendégek számonkénti leosztása, úgyhogy csak tippelni tudok, hogy ki mivel tette magát oda.

Amint azt a lemez címe is sugallja, a Raised Your Fist egy elég egyszerűen fogalmazott, de hatásos riffekkel telepakolt lemez. A dalok között nincsenek nagy ingadozások, ezt a fajta egységet csupán az egymást váltó énekesek szakítják meg és dobják fel. A stílus jól körvonalazhatóan metal, időnként rockos feelinggel keresztezve, tehát az ember ennyit is várjon tőle, se többet, se kevesebbet.

36'18" *Simkó*

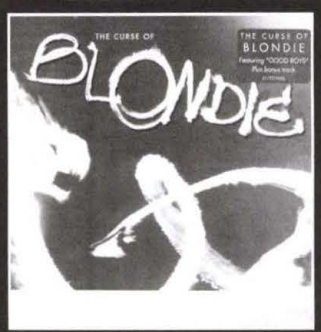
Másfél:
Ballast
Szerzői kiadás

Ez a kiadvány átmenetet képez a sorlemez és a koncertlemez fogalmai között. Az új számok mellett találhatunk rajta olyan régebbi alkotásokat, mint például a 2000-es album címadója (Angyaltojás), vagy az 1998-as Katasztrófamámor című lemez Pigment című tétele. Ezek természetesen az új felállásból adódóan, áthangszerelve szerepelnek a Ballast-on.

Új felállás alatt nem csupán a cselló hiányát, és a basszusgitár posztján bekövetkezett változást kell érteni, hanem új eszközök, úgy mint dobmodul, hangsúlyos szempler, és scretch bejövetelét. Mindent egybevéve a Másfél egy igazi csemegével állt elő.

A lemez őrzi az élő előadás varázsát, emellett szépen, tisztán szól, és ami talán a legfontosabb: a stílushoz mérten megfelelő hangsúllyal, és maxi-

Blondie:
The Curse Of Blondie
Epic/Sony

Nem tudtam, mit várhatok ettől a lemeztől, így a harmadik évezred harmadik évében. A Blondie 1974 óta létezik, és egy ilyen régi csapat könnyen beleeshet a korának megfelelő két legnagyobb hibába: vagy beleragad a saját maga által felállított, de már - esetleg - elavulttá vált szemléletébe, vagy megpróbálja túlságosan magára venni a napi trendeket, és ezzel teljesen elveszíti zenei identitását. Nos, a Blondie-nak tökéletesen sikerült elkerülni ezt a problémakört, és új lemezével megtalálta az ideális középutat a mai popvilág elvárásai, és saját, hagyományos eszközeinek alkalmazása közt. Ez persze rengeteg munkát, és egyéb ráfordítást igényel, de a bő 29 év tapasztalatával rendelkező popcsapat nem sajnálta odatenni magát, és ennek meg is lett az eredménye.

Az albumot beharangozó, dance-es lüktetésű klipnóta (Good Boys) egy rendkívül eltalált darab, ami legalább akkora elismerésre számíthat, mit az 1999-ben napvilágot látott "Maria", bár az előbbit, én szakmai szempontból több sorral is efölé helyezném.

Ezzel persze korántsem teljes a kép. Több, abszolút slágerérett tétellel találkoztam a korongon, úgy, mint a tisztán rockzenei alapokra épülő "Golden Rod", vagy a hasonló felfogásban íródott "Last One In The World", vagy a teljes mértékben elektronikus eszközökkel életre hívott "The Finger"... Ez a néhány példa arra is rávilágít, hogy a lemez felfogása rendkívül nagy látószögű, ám ez nem bontja meg az egyébként jól megformált koncepciót, ami a tizennégy dalból álló albumot jellemzi.

Az összes dal keverése Steve Thompson feladata volt. Arany keze van ennek az embernek. Ritkán kerül a kezembe olyan anyag, ami ennyire gyönyörűen szól. Csillog a dob, rendkívül dinamikusak a gitárok, a basszus gyomorba vág és Deborah Harry énekesnő a fülembe duruzsol. Lenyűgöző!

Egyetlen pici csalódásom a tizenötös számú bónusz, ami Giorgio Moroder munkája. Ez a már említett "Good Boys" című dal single mixe, de nem igazán értem, hogy mi benne a plusz. Egy radikális producer bevonásával komoly party-sláger születhetett volna a számból.

69'23" *BAZSI*

mi-

va ma-

lisan ért-

ró gúnnyal.

hetően szólal

A The Distillers

meg a basszus. Az elek-

felizgatja az unatkozó

tromos betétek viszont helyenként talán túlságosan is elől vannak, és az elektromos dob hangzása néhol kissé bántotta a fülem.

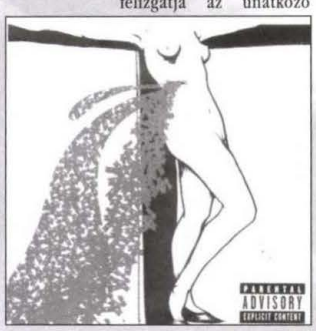
A gitár szépen lágyít, és fenyít is, ha épp arra van szükség, egyszóval nagyon eltalált hangzásképekben szólal meg.

Az új számok - bulvár kifejezéssel élve - táncolhatóbbak a Másfél korábbi anyagaihoz képest, de azért arculatváltásról szó sincs. Persze a szaxofon, és az elektronikus zenei ritmusok elegye élből félreismerhetetlen stílust kölcsönöz a zenekarnak, de ezen felül a zenekar, a megvalósítás terén is megőrizte saját, egyedi felfogását. Tánczenei vonatkozásban talán a tízes számú darab a legjobb példa, mely egy drum'n'bass alapokra épülő, hyper sebességre (210 b/m) hangolt, mozgalmas tétel, bár jellegénél fogva elmondható az egész lemezről, hogy ezt hallgatva csak annak az embernek nem indul be legalább egy végtagja, akinek gond van a hallásával, például süket.

68'22" *BAZSI*

The Distillers:
Coral Fang
Hellcat/Warner

Nem tudhatod, mennyire elcsigázott, megcsömörlött vagy, amíg valami fel nem ráz, meg nem érint. Ezek egyike az 1998-ban létrejött, egy női tagot, az Ausztráliában szüle-

tett, később Los Angeles-be költözött énekes, gitáros Brody Dalle és csapata (Andy Granelle- dob, Ryan Sinn - basszusgitár, ének, Tony Bradley - gitár, ének) által gurított, tizenkét nótát tartalmazó, harmadik alkotása. Ezek a dalok töltve vannak a kétségbe esett, lumpen punk (The Germs, The Exploited, Subhumans) energiájával, a hajdani power pop harmóniákkal (Plasmatics), dallamokkal, megtámogat-

"tinédzsereket" mindenfelé a világban ezzel a néhány figyelemre méltó rádió rock himnuszt is felvonultató, kiemelkedő koronggal.

44'48" *-norbitam*

Simon & Garfunkel:
The Essential
Sony

Nosztalgiázás ide vagy oda, évtizedek múltán visszahallgatva Simon és Garfunkel legjobb felvételeit, nekem úgy tűnik, mintha ők lettek volna anno Amerika igazi válasza a Beatlesre. Tudom, merész ez a kijelentés! Már csak azért is, mert annak idején a dalaik hangzás- és harmóniavilágát az Everly Brothers-éhez hasonlították, de, tessék mondani, ki emlékszik az Everly Brothers-re?

Két kellemes, tiszta énekhang, tűrhető gitárjáték, jó nóták, Bob Dylan-szerű szövegek. Ilyen egyszerűnek látszott a recept á la Paul Simon és Art Garfunkel 1964 és 1970 között, aktív periódusuk idején. A közönségsiker mellől a szakmai sem maradt el: a hazánkban "Diploma előtt" címen bemutatott, 1968-ban készült "The Graduate" film zenéjéért (illetve a "Mrs. Robinson" c. nótáért) Grammy-t kaptak.

Ha valakik, ők aztán tényleg a csúcson hagyták abba! Simon szóló pályára állt. A zene világához Garfunkel sem maradt hűtlen, de a filmezés jobban vonzotta őt.

Bár időről időre összeáll a duó egy-egy koncertre, amelyeket rendszerint rögzítenek is, igazából azok az albumaik mérvadóak, amelyeket a beat-korszakban raktak le az asztalunkra.

Ez a válogatás egyébként nem keltett hiányérzetet bennem: minden rajta van, ami számított hajdan. Számomra a legkellemesebb meglepetést a talán legkevésbé ismert 1966-os albumukról való, vonósokkal megbolondított "The Dangling Conversation" című nóta okozta.

A vásárlókedvet viszont minden bizonnyal az örökzöldek fogják kiváltani. Joggal: a dupla album a felmenők ideális ajándéka lehet, függetlenül az alkalomtól.

55'11" és 62'57" *olasz*

Faro:
Dawn Of Forever
MTM/Record Express

Ismét egy multinacionális zenei project van terítéken, amelyben a származást tekintve a tagok mindegyike más országot képvisel. A legegzotikusabb helyről kétségkívül a Srí Lanka-i születésű énekes, Chitral Chity Somapala érkezett, aki európai karrierje előtt jelentős kereskedelmi sikereket ért el hazájában, és előtte senki nem énekelt - lemezen - ezen a nyelven hard rockot. Miután az öreg kontinensre tette át székhelyét, a progresszív/melodikus metal rajongói előtt az Avalon énekeseként vált ismertté. Rajta kívül a chilei gyökerekkel rendelkező Daniel Flores dobos játszott már valamelyest számontartott metal csapatban, a Minds Eye-ban. A spanyol Frank Rohles gitáros többek között a TV-nek játszott karácsonyi dalocskát, míg Peter Hahn bőgősről nem lehet sokat tudni, azon kívül, hogy a nevéből ítélve valószínűleg "saját nevelésű" német.

Szóval összejött ez a négy különböző ember, és Faro néven csináltak egy minden szem-

pontból profi AOR/hard rock albumot. Főfoglalkozású rock zenészek projektezés során nem egyszer esnek abba a hibába, hogy pusztán hobbit, egyfajta mellékereseti forrást látnak az újonnan szervezett zenekarban, és nem teljes gőzerővel vannak benne a munkában. Hányszor hallhattunk már olyan albumot, amelybe sem zeneileg, sem külsőleg nem lehetett belekötni, viszont éreztük az egésznek az alibi jellegét, hogy az ominózus dalok rutinszerűen, pillanatok alatt fogannak meg egy tapasztalt szerző agyában. A Faro profizmusa nem ilyen mérvű, zenészei még nem tettek le oly sok mindent a nagyérdemű elé, úgyhogy mind az Avalon, mind pedig a Minds Eye muzsikája után nagyjából ez a maximum, ami a tagoktól elvárható. Sok a közhely, szinte nincsen olyan momentuma az albumnak, amit dallamos körökben korábban ne hallhattunk volna. Mégis nagyon kultúráltan megírt, érzéssel feljátszott és kellemes melódiákkal átitatott nótákat írt a Faro, ami a háttér zenehallgatás céljának abszolúte megfelel. Amit hiányolok, az az eredetiség, nem is értem, hogy a sok sablonos megoldást miért nem tudták áthidalni egy-két ötletesebb húzással vagy akár nemzeti sajátosságra utaló motívummal. A Faro-ban felhalmozódott kulturális örökséggel már lehetne mit kezdeni.

A Dawn Of Forever tehát szép, jó és igényes lemez, noha az egyéni képességekből fakadóan nem lehet őket a dallamos elitbe sorolni, éppen ezért elsősorban az irányzat gyűjtőinek ajánlott.

47'26" *S.P.*

Sergent Garcia:
La Semilla Escondida
EMI

Két számmal ezelőtt volt alkalmam bemutatni Bruno Garcia debütáló lemezét annak újrakiadása okán, most pedig örömmel számolhatok be legfrissebb albumáról.

Azt hiszem, mindannyian örülhetünk, hiszen az "őrmester" ezúttal is minőségi munkát végzett. A 2001-es "Sin Fronteras"-hoz viszonyítva újított egy keveset. A dolog lényege az, hogy nem egy, hanem három zenekarral dolgozott együtt, különböző stúdiókban! A francia bandája mellé beszervezett egy jamaikai és egy kubai formációt. Utóbbit olyan hosszú pórázon hagyta, hogy a hangszereléseket is átengedte a csapat egyik muzsikusának! Ijedelemre azonban semmi ok, mert ez azt eredményezte csak, hogy Garcia képzeletbeli world music-palettáján felerősödött az egyik szín: a kubai son.

A főcsapás iránya továbbra is a salsa maradt, ami a Segent Garcia védjegyének számító fiesta-hangulat garanciája is! A földrajzi távolságok, és a kulturális alapok különbözősége ellenére a "La Semilla Escondida" egységes képet mutat, hiszen egy ember kezében futnak össze a szálak. Ennél fogva, kiemelni róla bármit is, igazságtalan lenne, és felesleges. Egy a lényeg: az egyre erősödő magyar Sergent Garcia-tábor ezúttal sem fog csalódni a kedvencében!

A gond csak annyi, hogy a másolásvédelem megoldása oly' jól sikerült, hogy a kisebb kaliberű számítógéppel való lejátszás lehetőségét is kiküszöbölték vele.

62'53" *olasz*

Disbelief:
Spreading The Rage
Massacre/HMP

Akadnak különösen nehezen emészthető muzsikák az extrémebb zenék világában, nem elsősorban túlcsorduló komplexitásuknak, hanem hangvételüknek köszönhetően. A német Disbelief ezek közé tartozik, lévén most már lemezről-lemezre a legtöményebb hangzású bandák egyikének számítanak. A zenekar Andy Sneap stúdiójában ezúttal is egy hihetetlenül masszív és brutális soundot kreált a cseppet sem vígkedélyű muzsikához, amely már első dalával túltelítettségi érzést okoz hallgatójában. Mintha az ég a földre szakadt volna, annyira végzetszerűen bömbölnek és hasítanak a hangszerek a lemezen. Ide a hangszálakat is odasorolnám, hiszen az énekesből hihetetlen tehetséggel és kínnal és szenvedéssel feltörő hangfoszlányok a hörgésnek eme funkcióját tökéletesen betöltik.

A hangulat olyan kietlen, mint a Morgoth Odiuma-n, a baljós és fájdalommal teli gitártémák a Katatonia-ra hajaznak, de a Crowbar töménységével nehezednek ránk. Vannak kimondottan szép és fülbemászó harmóniák, a hatásuk azonban nem felemelőbb, mint egy középkori költő Isteni fohásza a feketevész kellős közepén. Ha van mostanában lemez, amihez "beállítódás" kell, akkor a "Spreading The Rage"-nél nem találunk alkalmasabb alanyt. És még egyszer hangsúlyozom, nem a zene miatt, hiszen az kellően muzikális, hanem az itt kitörő világfájdalom megértése végett.

Számomra kellemesen meglepő, hogy egy német zenekar ennyire el tudott szakadni a germán metaléletben tapasztalható sémáktól, és atmoszférikus doom/death metalban egy olyan lemezzel előállni, ami valahol eredetiséggel, és ezáltal értékekkel is bír. A Disbelief saját stílusát a tökélyig fejlesztette, ugyanakkor rendkívüli módon őszinték és emberiek: ennél nagyobb kínnal már nemigen lehet viseltetni saját életünk iránt.

56'50" *Simkó*

Fekete Sereg:
Végvári őrtüzek
Nail Records/Hammer Records

Végre egy zenekar, amelyik következetesen, értelmes történelmi tartalommal tölti meg lemezeit. Mivel nem babazsúrra hívnak, a szöveg ennek megfelelően kemény, mégsem trágár. A megszólalás, főleg az elektromos és akusztikus bevezetők, a Black Sabbath Tony Martin, Dio időszakból merítenek.

Viszonylag kevés a klasszikus értelemben vett, éppen a két említett énekesre jellemző dallam és ének, ennek lehetne nagyobb figyelmet szentelni. Azt végképp nem értem, hogy a magyar nyelv hangsúlyozása helyett, mért a divatnak megfelelően a szövégeket nyomják meg (fájdalmam), ugyancsak fölösleges Hobo elbődüléseit és a tankcsapdás Lukácsot utánozni.

Zeneileg a műfaj keretein belül változatos a hangszerelés, a kettős gitárszólók és riffek rendkívül hatásosak, időről időre keleties díszítésekkel színesítve. Szövegét tekintve a Mindig visszavágyom, zenében a címadó, refrén szempontjából A lelked él a csúcspont, persze embere válogatja. Példaértékű anyag.

53'54" *Szaki*

De Facto:
Empireum
Nail Records/Hammer Records

A leglényegesebb, hogy ennek a lemeznek hangulata van, és igaz ez, akkor is, ha a megszólalást mindvégig ugyanaz a gótikus, néhol gregorián mélabússág jellemzi.

Előadói ezen azzal segítenek, hogy a műfaji korlátokon belül számtalan, olykor csak alig észlelhető apró részlettel, ötlettel színesítik a témákat. A riffek egyszerűek, több szerzeményben is ugyanazok köszönnek vissza, de legalább saját kútfőből merítkeznek, az

egyéni jelleget inkább a billentyűs díszítései, és az alkalomszerűen jelentkező hegedű adják meg. Az ének visszafogott, elbeszélő, ami, jóllehet egy ideig hatásos 'fegyver', ám érzelmi megnyilvánulások híján úgy az 5. daltól fölfelé már nem tud lendíteni az eseményeken. A szövegek szinte költőiek, tele jelképekkel, hasonlatokkal, ám tartalmilag kissé hiányosak. Az Angyal Babilonban például semmiképp nem kötődik a történelmi helyszínhez, az 'elbaszott Isten' is csak üres frázis, lóg a levegőben.

Közérdeklődésre méltó, nyugati kortársakat is megszégyenítő kiadvány.

53'29" *Szaki*

Moby Dick:
Golgota
Epic/Sony

Több mint hat esztendővel a legutóbbi stúdióalbum, a '97-es "Tisztítótűz" megjelenése után itt az új anyag, a "Golgota". Ez a tizedik Moby Dick lemez (a nyolcadik stúdióalbum), tizennégy (!) vadonatúj szerzeménnyel (plusz intro), nyers, erőteljes megszólalással, tele energiával. Már első hallgatáskor azonnal "lejön" a rengeteg munka, amit ennek az anyagnak az elkészítésére fordítottak a srácok. Amellett, hogy rutinos muzsikusokról van szó, tehát a technikai megvalósításra a profizmus jellemző, egyfajta frissesség is jellemzi a "Golgota"-t, és ha még azt is hozzávesszük, hogy mindegyik dal az első pillanattól az utolsóig magán hordozza a Moby Dick stílusjegyeit, akkor biztosak lehetünk abban, hogy a rajongók imádni fogják ezt a lemezt is. És ezúttal az erdélyi közönséghez is közvetlenül jut el az album, ugyanis az Euro Music gondozásában a hazai megjelenéssel egy időben ott is a boltokba került a CD.

A zenei részek ezúttal is Schmiedl Tamás és Mentes Norbert nevéhez köthetők, a szövegeket pedig Pusztai Zoltán és Holdampf Gábor követték el. Nem tévednek azok, akik az album címéből próbálnak következtetni a gondolatvilágra... Ezúttal az elvonatkoztatott megfogalmazás dominál, és annak ellenére, hogy kétféle tollal vetették papírra a gondolatokat, azok hangulatilag egységesek, azaz egymáshoz és a zenéhez is jól illeszkednek.

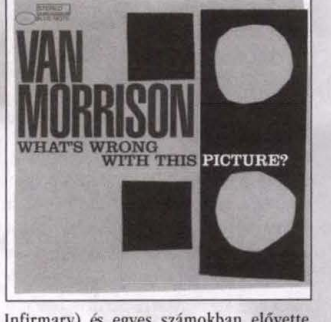
Tudatosan törekedtek a változatosságra, ennek megfelelően a mázsás középtempók mellett, alkalmanként szélvészgyors thrash témák is előkerülnek, máshol kicsit lazítanak a kőkemény szorításon, de csak azért, hogy aztán meg durvábbra vegyék a figurát. Vélhetően ez az eddigi legkeményebb anyaguk, és a sokszínűséget még Smici egysíkú énekstílusa sem halványítja el.

Utolsóként hangzik el a két és fél perces klipes dal, az "Ámen", amely egy tizennyolc perces "trekken" kapott helyet, ugyanis a szám után kb. tíz perc szünet következik, majd egy meglepetés tétel. Aki nyáron látta a zenekar VOLT Fesztiválon adott koncertjét, annak ismerős lesz ez a dob/perka hegyekkel megspékelt szösszenet...

64'00" *Deni*

Van Morrison:
What's Wrong With This Picture?
Blue Note/EMI

2002-ben Van Morrison az utóbbi idők egyik legjobb lemezét készítette el Down The Road címmel. Aztán most céget váltott, de sem a zene minőségéből, sem a zenekarából nem engedett. Ez a másolásvédett CD lejátszható számítógépen is. Tipikus Van Morrison lemez az énekes tíz új kompozíciójával, továbbá Mr. Acker Bilk klarinétos szöveget írt zenéjére (Somerset) és egy Lightnin' Hopkins bluest (Stop Drinking) egészített ki még saját szövegével. Megjegyzem, ez utóbbi pörgős rokira van hangszerelve Matt Holland trombitás által. Van Morrison hangszerelt még egy tradicionális bluest (Saint James

Infirmary) és egyes számokban elővette akusztikus gitárját, ill. altszaxofonját. Jazzes, bluesos hangzás - csakúgy, ahogy ezt már megszokhattuk a Them együttes egykori frontemberétől. De inkább a jazz dominál, még akkor is, ha már Georgie Fame nem ül a

Hammond orgonánál és nem segít be háttéréneknekként. De azért jó, "kovács dzsimmis" (jazzben tájékozatlanabbak kedvéért = Jimmy Smith), füstös Hammond-orgonát kapunk az arcunkba Richard Dunn interpretálásában a Goldfish Bowl című tételben, megspékelve Martin Winning tenor szaxijával. Mellesleg ez egy önéletrajzi ihletésű darab a szerző kérdésfelvetésével, miszerint "miért is akarnék ebben az aranyhalas medencében élni?" Éljen csak soká - nekünk, és mindegy hol, csak ilyen lemezeket készítsen!

63'45" *Dick Morrison*

Various Artists:
Concert For George
Rhino/Warner

Nem tudom, hogy van vele a Kedves Olvasó, de magam részéről nem szeretem az ilyen lemezeket. Nem szeretem, mert azt jelenti, hogy akinek az emlékére összejönnek a zenésztársak, az már nincs közöttünk. Amikor egy George Harrison formátumú rocksztár itt hagy minket, akkor mindig bennem is meghal valami. Ráébredek, hogy az ifjúság visszafordíthatatlanul elszáll. Egyben szembesülök a ténnyel, hogy az emberi lét (is) véges.

No, ennyit a filózgatásról... Lássuk, mi is van ezzel a két CD-t tartalmazó kiadvánnyal. 2002. november 29-én a Royal Albert Hallban adtak koncertet zenészbarátok és a családtagok. Zeneileg Eric Clapton fogta össze az estet. Ott volt a két Beatle: Paul McCartney és Ringo Starr, George fia, Dhani Harrison (gitár), Jeff Lynne, Tom Petty and the Heartbreakers, továbbá Ravi Shankar lánya, Anoushka Shankar. Az első, rövidebb lemez indiai szitárzenét tartalmaz, közötte George szerzeménye, (a) The Inner Light Jeff Lynne énekével és Anoushka szitározásával. A második korong George kompozícióit tartalmazza, közöttük egy Carl Perkins-nóta, a Honey Don't, melyet a megboldogult énekelt még anno '65 körül. Ezúttal Ringo eleveníti meg - remekül, bár segítségére vannak a háttér vokalisták is.

A nagyszerű rokiban Gary Brooker virít egy rövid zongoraszólót. McCartney négy számban hallható. A For You Blue és az All Thing Must Pass egyedül, míg a Something és a While My Guitar Gently Weeps Claptonnal közösen szólalt meg. Kellett is ide "ellensúlynak" Eric, mert különben Macca-féle nyáltengerré dagadt volna ez a két nagyszerű darab. A befejező számot (I'll See You In My Dreams) a korai brit rock and roll-korszak elfeledett dalnoka, Joe Brown adta elő. Ideális finálé.

Az élők legjobb tudásuk szerint megtettek mindent, hogy méltó emléket állítsanak a rendkívül szimpatikus George-nak, a legfiatalabb Beatle-nek.

37' 45" + 79'15" *eN-eN-Pé*

Colosseum:
Tomorrow's Blues
Q-rious Music/Stereo Kft.

Ez a veterán csapat mindig tud meglepetést okozni. Akkor is ezt tette, amikor budapesti 'búcsúkoncertje' után új stúdiólemezzel jelentkezett, amire évekkel később, tavaly ősszel ráduplázott.

Noha a címben a blues szó is szerepel, a műfajnál jóval szélesebb skálán mozognak, hiszen a címadó szerzemény is inkább Santana Caravanserai albumának lenyomata. A hagyományos jazz természetesen ezúttal is jelen van - kimagasló Greenslade zongorajátéka az Arena In The Sun témában -, de ami újszerű, az a gitáros Clempson kinyúlása Clapton klasszikus stílusa felé. A Thief In The Night szinte Cream szerű rock, ez a műfaj egyébként legalább annyira jellemzi a lemezt, mint a blues.

Hátborzongatóan szép a lírai Take The Dark Times With The Sun, fölösleges Mark Clarke éneke (Leisure Complex Blues), tökéletes témazáró a Them együttest (Van Morrison) idéző No Demons. Példamutató lemez a felsorolt irányzatok képviselői számára.

53'22" *Captain Cook*

Willy Porter:
High Wire Live
Six Degrees/Varga István

Nem túloz a cím: valóban magasfeszültségű koncert részeseivé válnak mindazok, akik a lemezt meghallgatják! Pedig a formáció a lehető legkisebb, ám a kihívás a lehető legnagyobb. A show-nak egyetlen szereplője van, aki ének közben akusztikus gitáron kíséri önmagát, olykor ámulatba ejtő szinten.

Képzelj el egy fickót, aki néha Stingre, néha pedig Kurt Cobain-re hajaz hangilag. Úgy, hogy van verbális humora a pasasnak, sőt egy frenetikus gospel-paródia is lapul a tarsolyában (a "Jesus on the Grille")! Nos, ő lenne Willy Porter, akiről az internet segítségével sem sikerült mindent megtudnom. Annyit azonban igen, hogy amerikai, hogy egyedül dolgozik, és hogy koncertlemeze nem jelent meg ez előtt. Azt hiszem, jó választás volt ezzel az anyaggal vezetni be őt a magyar piacra, hiszen ez felkelheti az érdeklődést a kiváló dalszerző és előadó iránt.

Az album nyitó száma, a "Tribe" a blues és a funky alig elképzelhető keveréke. A következő nóta, az "Angry Words" Paul Simon legjobb formáját idézi, akár csak a később hallható "Dishwater Blonde". Az "Unconditional" ennél a hangulatnál marad, de líraibb húrokat pendít meg a gitáron, és a hallgatóban is. A Nirvana a "Breathe"-nél ugrik be, de előbb kifekszik az ember attól, hogy akusztikus gitáron ilyen ördögien is lehet játszani. A tempósabb "Paper Airplane" segítségével ugyancsak jól fel lehet tüzelni a hallgatóságot. A "You Stay Here" jóval több, mint energiagyűjtésre szánt nóta, a buli vége előtt. A "Mistery" tényleg elvarázsol kicsit, miközben Willy játszik egy nagyot a közönségével. Az i-re a pontot aztán az instrumentális "Road Bone" teszi fel.

Úgy vélem, kellett már ez a lemez, hogy a fogyatkozni látszó magányos hősökkel szimpatizáló közönségréteg végre új nevet írhasson fel a kedvencek listájára: Willy Porterét!

54'22" *olasz*

Pearl Jam:
Lost Dogs
Sony

Sosem értettem, hogy a grunge műfajt miért nevezik önállónak. A Pearl Jam imhol hallható 30 felvétele csak tovább erősítette korábbi véleményemet.

Igaz, rendkívül változatos anyag, hiszen megtalálható benne a korábbi új hullámos vonal kidolgozatlan egyszerűsége, a Byrds csilingelő gitárja (Down), a Who együttes Kids Are All Right felvételének átirata (Hitchhiker) és énekesének (Roger Daltrey) valamint Lemmynek valami hihetetlen keveréke (Leavin' Here), Charlie Watts jellegzetes dobolása (Black Red Yellow), Bruce Springsteen életre keltése (Let Me Sleep), a Red Hot Chili Peppers átélése (Dirty Frank). Hogy ezen túlmenően mitől eredeti a csapat, arról halvány fogalmam sincs, bár annak hiánya és az említett hasonlóságok nem akadályozták népszerűségük terjedését.

Mindenesetre azok közé tartoznak, akik nem ájultak el Bush elnök háborús handabandájától és inkább a hazai gondokra összpontosítva bírálják Los Angeles szociális torzulásait (Down). A P.J. rajongóknak mindezzel együtt csemege a dupla kiadvány.

53'03" és 58'56" *Captain Cook*

Bonfire:
Free
LZ Records/Record Express

Emlékszem, hogy ez a német zenekar a '80-as évek közepén elég jól elboldogult angol nyelvterületen is. A grunge beköszöntével persze fél árbócra került a zászló, de hogy nem végleg, arra itt a bizonyíték.

Az igen dallamos verzék és refrének olykor a pop felségvizeire is átcsapnak, amire az énekes Paul McCartney jellegű hangja tökéletesen rásegít. A CD indító On And On fölöslegesen használja a Queen jellegzetes gitárhangszínét, anélkül is változatos a zene. Feltűnik a reggae, másutt keleties hangzás bővíti a megszólalást, a Rock And Roll Star egész picit metallicás. A Friends egy szál akusztikus gitárjával jellegében az Extrem 'More Than Words' felvételéhez hasonlít.

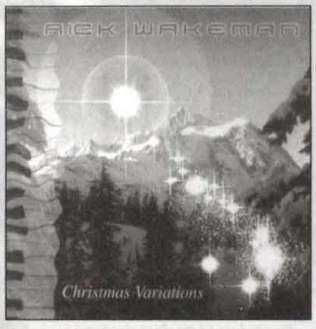

Nem a metálosok lemeze, de egy kellemes pop/rock ötvözet. Komolytalan viszont a September On My Mind (utalás a New York-i tragédiára), amikor a germánok azt éneklik, hogy 'We're All American'.

55'11" *Captain Cook*

Rick Wakeman:
Christmas Variations
Mascot Rec./MusiCDome

A rockzene bizony hadilábon áll a Karácsonnyal. A szeretet ünnepe, Krisztus születése nem olyan téma, amit a rock megfelelően képes kifejezni a maga zenei eszközeivel. Ennek ellenére zenekarokat és szólistákat rendre megihlet a Karácsony: az idei ünnepre a Jethro Tull, 2002-ben a California Guitar Trio egész lemezt adott ki. Fero Griglák, a szlovák gitáros a kilencvenes években Christmas Time címmel, Keith Emerson a nyolcvanas években The Christmas Album címmel készített nem túl eredeti lemezt.

Általában azért gyengék a karácsonyi albumok, mert nem saját zenét, hanem feldolgozásokat tartalmaznak, rendszerint az unalomig játszott népdalokat és műdalokat. Wakeman CD-je is ilyen. Az első szám, a Csendes éj mindent elárul a folytatásról. Lágy, érzelmes, emelkedett zene sorjázik. Semmi meglepő, semmi szokatlan. Minden a helyén van és ezért hamar lankad a hallgató figyelme.

Aki csak kellemes, meghitt melódiákat akar hallgatni, nem csalódik a lemezben. Egy-két futam, jellegzetes zenei fordulat azt is rögtön elárulja, hogy Rick Wakeman játszik.

55'01" *N. Pap Gábor*

Brigád:
Bob!
Taifuu Rec.

A szóban forgó, Brigád nevű pécsi punk trió egyre inkább helyet követel magának a nap alatt. Lassan megjárták a szamárlétra alsó fokait és új lemezükkel egyre feljebb kapaszkodnak.

Ugrabugrálós melody core zenéjük egyre magabiztosabban szól, nem rosszak az énekdallamaik és van erő, lendület a számaikban. Sajnos azonban nem igazán érzem, hogy a srácok olyan nagyon törekednének az eredetiségre. Ügyesen felmondják a leckét, de alig pár szám erejéig merészkednek csak olyan új vizekre, ahol előttük még nem nagyon járt senki. Kövezzenek meg érte, de én még mindig progresszív műfajként kezelem a punkot, a hard core-ról nem is beszélve. Nem értem mi értelme utca hosszat lemaradva kullogni a divat után, amikor az egész nem erről szól. A Brigád esetében ráadásul most is akad pár olyan dal, ami arra enged

következtetni, hogy sokkal több van ebben a zenekarban, mint amit itt feltálalnak. Szövegeik tartalma, ha lassan is, de kezdi kinőni a magyar szalonpunk rossz frázisait. Már egész a 12. számig bírják, akkor azonban sajnos kiengednek az eresztékek és kifröccsen némi fekália, mivel "nincs papír és nincs klotyó". Sebaj, még pár év és majd csak kinövik ők is. Helyette erősíthetnék például a Dél Pécs G.C.T.S. vonalat, ami zeneileg jó néhány klasszikus hc bandát eszembe juttat, de legalább megpróbál valamiről szólni, és nem csak rímekbe szedett közhelyekből áll. A Szenvedés egész korrekt kis punk ballada, persze, 220-as fordulatszámon. Kicsit darabos, kicsit naiv, de legalább őszinte. Az őszinteség az erénye a Pénz szaga című kis zsengének is. Metsző, éles gitárokkal indul, nem rossz a téma kibontása sem, csak aztán jönnek a százszor hallott váltások, meg egy unalmas énekdallam. Mintha megfeledkeztek volna róla, hogy mivel is indítottak.

Ezúttal is található néhány angol nyelvű szám a lemezen, amik messze a legfantáziátlanabb részei az albumnak. Ami azonban még ennél is rosszabb, az az ó és az á hangok hosszan elnyújtott dajdajozása szövegpótló hátér vokál gyanánt. Egyszerűen nem értem, miért kell ennyire görcsösen ragaszkodni ehhez az unalmas szabásmintához. Miért érik be ennyivel?

44'11" *rakk*

Unger Balázs:
Forduló
Dulai és Társa Bt/Stereo Kft.

Úgy vélem, a world music térnyerésének oroszlánrésze van abban, hogy a cimbalom, mint hangszer, napjainkban a reneszánszát éli. Gondoljunk csak Balogh Kálmánra és együttesének ténykedésére! Ám, ha nem ugrana be az ő neve, el lehet menni egy Ghymes- vagy Besh o droM-koncertre, és rá lehet csodálkozni, hogy ez az instrumentum mennyire fontos szerepet tölt be ezekben a zenekarokban.

Most egy spéci cimbalomlemez jelent meg annak az Unger Balázsnak a neve alatt, akit a dzsesszbarátok Dresch Misi formációjából, a népzene hívei pedig leginkább talán a Kárpátiából ismerhetnek. Nem szólóalbumról van szó, mégis, a segítségével teljesen beleáshatja magát a hallgató a hangszer világába. Annyira, hogy akár egy tanulmánykötet melléklete is lehetne ez a lemez, olyan szemléletesen mutatja meg a cimbalom helyét és szerepét egy-egy magyar tájegység, vagy más, a balkáni országok muzsikájában. Bár, a tradicionális dallamok hangszerelése a hagyományokon alapul (ennél fogva a a muzsika nem kifejezetten a rockerek profilja, de tudat- és szemléletformálásra bátran használható) a lemezanyag összességében mégis túlmutat az eddig ismert kereteken. Olyannyira, hogy úgy érzem: a népzene ismerői számára is bőven fog szállítani meglepetéseket. Engem, amivel leginkább megfogott Unger Balázs, az a moldvai dallamok, és a verbunkosok tűzforró előadása volt.

53'13" *olasz*

Diktátor:
Diktátor
E.Z.S. Records

Őszintén szólva ezzel a lemezzel nem sokat lehet kezdeni, hiszen minden eredetiségnek híján van. Pedig egy "ősidők" óta létező debreceni csapatról beszélünk, Derzsi Vezér ki tudja, hányadik formációjában reinkarnálja már a Diktátor csapatát. Az egykor meglehetős népszerűségnek örvendő "A sátán kutyája" pedig már háborút megjárt rockarchívumbeli dolgozók szerint is egy letűnt korszak emléke. De vissza a zenéhez!

Blackie Lawless (W.A.S.P.) jellegű, nem igazán ének, mint inkább ordító, rekedt hang, egymásra kísértetiesen hasonlító, brutális nótákkal. A szövegek pusztán a dühöngésre épülnek, a 'Gyilkos mací'-ban káromkodásokkal (picsa, kibaszott, szarik stb.) fűszerezve, ám erre ma már senki nem figyel oda, tehát értelmetlen megközelítés. A gitárszólók kimondottan jók, viszont több felvétel is a 'Maradsz, aki voltál' riffjére épül, másutt 'A halál rabszolgái' a P. Mobil 'Dugjatok a 220-ba' lenyomata, megint másutt az Iron Maiden iskola jelentkezik.

Aki ezt a műfajt választja, alaposabban összse kell szedje magát, hogy ne kerüljön a sorozat termékek futószalagjára. A tíz felvétel ráadásul alig több, mint fél óra, ami a mai világban egy keményebb maxinak felel meg, nem önálló albumnak.

37'05" *Captain Cook*

Magellan:
Impossible Figures
SPV/Record Express

A Gardner fivérek ismét jelentkeztek és jó szokásukhoz híven ezúttal sem hazudtolták meg önmagukat. Márpedig ez jó hír. Tagadhatatlan, hogy Trent az ismertebb, mint Wayne, de ami ennél fontosabb, hogy a Gardner név régóta külön, sajátos világot takar a metál szerelmesei számára. Bár, fene tudja, mennyire metál ez, nem lenne-e helyesebb ötletes keményzenének nevezni, de hát a skatulyák egyáltalán nem fontos dolgok, a lényeg a mutatott teljesítmény, azzal pedig semmi gond nem volt eddig sem. Nem kétséges, vannak, akik nem kedvelik a Gardner-produkciókat, de azt aligha mondhatja bárki is - már aki (el)ismeri a minőséget -, hogy ezek unalmas klisékből építkező művek lennének. Éppen az a legfontosabb bennük, hogy izgalmasak, érdekesek, egyéniek.

Csak vázlatosan elevenítsük fel: volt ugyebár két Explorer's Club album, egy Emerson, Lake and Palmer tribute anyag, a Kansas-énekes Steve Walsh szólólemeze, a Mullmuzzler nevű project - igen, igen, ez a Dream Theater-torok James LaBrie "fedőneve" -, valamint a Leonardo című rockopera. És hát a Gardner-fivérek teljesen saját anyagai - minden hangszeren ők játszanak és persze énekelnek... -, melyek Magellan néven futnak.

Aki ismeri ezen zenéket, az tudja, mire számíthat ezúttal is, aki nem, annak kiváló alkalom az ismerkedésre (de azért szerezze be az említett, korábbi anyagokat!). Összetett, változatos, dallamos kemény muzsikáról van szó, melyben számtalan váratlan ötlet lepi meg a hallgatót. Rendkívül feszes anyag, egyetlen másodperc üresjárat sincs, az ember nem szívesen kapcsolja ki, inkább izgalommal várja, mi lesz a következő dal meglepetése. Náluk meglepőek, hogy szólózongora után fúvósbetét következik, majd egy dögös basszusfutam vezeti fel a szép lírai betétet.

A Magellan ezúttal is hozza a tőle megszokott magas színvonalat.

45'14" *(szilágyi)*

Skerik's Syncopated Taint Septet
Rykodisc/MusiCDome

Végre egy olyan amerikai dzsesszlemez, amelyik úgy tud egyszerre modern és szórakoztató lenni, hogy szarik a francos contemporary divatra!

Hét jó képességű Seattle-i muzsikus (akik híre-neve tudomásom szerint eddig nemigen ért el hozzánk), a legkevésbé sem szokványos stílusú zenét szabadított a világra. Olyan jóféle, táncolható muzsikát, amelyet a lehető leglehetetlenebb helyről: a free dzsesszből (valamint kis részben a szvingből) bontottak ki!

Akár a tűz és víz kölcsönhatása is kijöhetett volna az egészből: a két alapelem kiolthatta volna egymást. Ehelyett a víz megtette azt a szívességet (az amerikaiak hatékony rábeszélésére), hogy olajjá változott, aminek következtében folyamatos lobbanásveszéllyel kell szembenéznünk! Na, nem mintha ez megterhelő lenne, sőt! Igaz, az ember előbb tátott szájjal figyeli a csapat, főként a négy fúvós örömködését, de hamarosan maga is rááll az "adás" hullámhosszára, és többé nincs menekvés. A "redőny" garantáltan leereszkedik, egy órára!

Sosem értettem, nálunk mért üldözendő hivatalból (némi túlzással, persze), ha egy zenekar nem csak a lábakat, hanem az agyat is próbálja megmozgatni. Ahogyan itt és most, a szaxofonos Skerik vezetésével!

A magam részéről le vagyok nyűgözve, de jó szívvel csak a tapasztalt versenyzőknek merem ajánlani ezt a lemezt. Közülük is azoknak, akiket a nyitottság, valamint a befogadás képessége jellemez. Nekik viszont ajánlatos gyorsan rácsapni, mert ilyen "madár" csak akkor száll le mostanában a Kárpát-medencében, amikor eltévedt!

63'18" *olasz*

Human League:
The Very Best Of
Virgin/EMI

Bár sokan sima one hit wonder-nek gondolnák a Sheffield-i zenekart a Don't You Want Me dal okán, a dupla válogatás ezt próbálja megcáfolni. Nem teljes sikerrel...

A zenekart ugyan a nyolcvanas évek elején egyértelműen a szinti-pop éllovasának tartották szigetország-szerte. (A nálunk ismertté tett német Twins is meglehetősen sokat hallgathatta őket...?) A Phil Oakey vezette zenekar két nagylemezzel a háta mögött (Reproduction és Travelogue) indult Amerika meghódítására a Dare albummal 1982-ben. Mit ad isten, azon szerepelt a már említett Don't You Want Me is...

Aztán ezen a szinten megakadt a Human League, mely felállása és létszáma folyamatosan változott a zenei elképzelésektől függően.(Belőlük vált ki, a később Heaven 17 néven befutott csapat is.) A '82-es sikerüket négy év múlva még a Crash lemez Human című líraija hozta vissza, de aztán megintcsak eltűntek a süllyesztőben. Azóta 1990-ben és 1995-ben adott ki új lemezt a zenekar, nem túl nagy visszhanggal.

A két lemezes válogatás első albuma tartalmazza a kislemezeket és sikerszámokat. A tizenhét dal között természetesen elfértek minden korszakuk slágerei: az Open Your Heart, a The Sound Of The Crowd és a Mirror Man, a Fascination és a későbbi Heart Like a Wheel, a Tell Me When, valamint a One Man In Heart is.

A második CD tizenegy dala, mind remixeket takar, a The Sound Of The Crowd-ot három változatban is. Szigorúan csak rajongóknak! Az első lemez azonban jó lenyomata egy korszaknak, amikor a szintik és a dobgépek kezdték átvenni az uralmat. A Human League balszerencséje, hogy ebből nem tudott továbblépni, sok más kortársához hasonlóan.

I:69'21" II:69:47" *Balage*

Robin Guthire:
Imperial
Strange Day

Meglehetősen ellentmondásos lemezzel lepte meg a tavalyi év vége fele Robin Guthire a rajongótáborát. A Cocteau Twins gitárosaként ismertebb brit úriembernek azonban talán nem kellett volna elhagyni a triót, vagy ha már nagyon muszáj volt, kicsit távo-

labbra is merészkedhetett volna az anyaegyüttese igen jellegzetes és már-már kultikus zene világától. Az Imperial ugyanis leginkább egy félkész Cocteau Twins demóra hasonlít, ahol a lebegős gitárdíszítések már megvannak, csak Elisabeth Fraser vokálja hiányzik, meg valami alap, ami némi lendületet adna a szerzeményeknek. Kezdetben ugyanis még érdekes, ahogy a gitár és zongora kettőse fátyolosan egybefonódva sejtelmes köröket ír le képzeletbeli tájakon, de Fraser kisasszony hangja csak nem akar felcsendülni és vagy fél óra múltán a hallgatót már az álom kerülgeti.

A lemezen hallható zenét talán filmzeneként vagy valamilyen más alkalmazotti szerepben megállná a helyét, habár a végig dominánsan finom gitár akkordokon túl nem igazán van más olyan vissza-vissza térő motívum. Az álmok és a valóság közt lebegő ambient háttérzenének természetesen nagyon is elmegy, csak a Cocteau Twins-ben eltöltött évektől nehéz elvonatkoztatni.

52'23" *rakk*

The Lord Of The Rings:
The Return Of The King
Reprise/Warner

Mire e sorok napvilágot látnak, a mozikban már rég vetítik a Gyűrűk ura harmadik részét, melyben megtörténik a végső összecsapás, majd a nagy összeborulás és Középföldének végleg bealkonyul. Vagy nem ez lesz a vége? Szerintem igen. Tessenek nekem elhinni, ahol Hollywood seregei elvonulnak, ott többet fű nem nő. Na de nem az az én dolgom, hogy Tolkien remekműve varázstalanítása felett keseregjek. Lássuk inkább Howard Shore mivel járult hozzá a filmtrilógia plázakompatibilissé tételéhez.

Már az első két résszel kapcsolatban is biztos forrásokból jött a füles, amit aztán világgá kürtölt bulvársajtó, hogy a zeneszerző, Howard Shore, kinek nevéhez több csúcs szórakoztatóipari mestermű kötődik, valami fantasztikust alkotott. Állítom, nagy részüknek nem volt türelme végighallgatni a lemezeket, beérték Enya dalával, aztán hajrá tovább, a filmről úgyis csak szuperlatívuszokban illik beszélni, de most kivételesen ráhibáztak. Howard Shore tényleg olyat alakított a Gyűrűk urával, ami egy arasszal kimagaslik a hagyományos Hollywood-i filmzenék meglehetősen egységes táborából.

Annak ellenére, hogy nem élt a lehetőséggel, hogy megteremtse Középföldje zenéjét, nem volt bátorsága, vagy inkább nem tartozott bele a munkaköri leírásába, hogy a pazar jelmezek, helyszínek és látványtrükkök mellé valami olyan zenét szerezzen, ami sokkal jobban illeszkedik a film szellemehez, mégis sikerült olyan apró részleteket beleszőnie a szerzeményébe, amitől az akár egyedinek is mondható és Oskar-díjjal jutalmazható. Elsőre persze úgy tűnik, a szokásos nagyzenekari monster partiturákat kapjuk, szimfonikus nagyjeleneteket, amelyek hallatán szinte látjuk a csaták hömpölygését, a lovasok vágtáját, a lehulló végtagokat, az elbukó hősöket meg a vadászkürt hangjára ébredő napot. De valami történhetett, mert Howard Shore nem érte be ennyivel. Hogy milyen megfontolásból, legyen az ő titka, de kivételesen odafigyelt a részletekre. Ebből kifolyólag előbb Renée Fleming, a népszerű szoprán énekesnő, majd az ír fuvolista, Sir James Galway is szerepet kapott, kiknek köszönhetően olyan árnyalatokkal bővült a film zenéje, amik hallatán akár azt is hajlandók vagyunk elhinni, hogy tényleg egy képzeletbeli világban járunk, ahol hősnek vagy bátor lovagoknak látszó színészek a végső összecsapásra készülnek. Pátosz helyett, tehát akár igazi érzelmek megkörnyékezhetik a gyanútlan hallgatót, igaz helyenként betéved egy-két Wagner-i hős, de talán pont ez az, amit a legjobban szeretett volna elkerülni Shore és csapata. Lassú vonalvezetésű dolgozatuk betölti a teret, de mégsem telepszik rá a nagyérdeműre. A lemez utolsó harmada kifejezetten sokszínű és érzelemgazdag.

Annie Lennox a végén még érzékeny búcsút vesz a társaságtól, visszacsatolván a film zenéjét a jelenbe. Kigyulladnak a fények, lehet menni Frodó játékfigurát venni.

72'07" *rakk*

Iggy Pop:
Skull Ring
EMI

Egy öregember kezén díszelgő halálfejes gyűrű (meglepő, ugye?) vicsorgása még csak

sejteti a lemezborítón, ami a hátsó fotó megtekintése után végképp bizonyosságot nyer: az idő az énekeseket sem kíméli. Pláne, ha végiggondoljuk a rock egyik élő múmiájának utóbbi 30 évét...

Azért az öreg ember nem vén ember, szóban forgó anyag ugyanis a múlt és a jelen érdekes ötvözete. Az illető előadó saját, The Stooges nevű zenekarát valamikor a múlt század hatvanas éveinek végén alapította, mely néhány, botrányoktól viharos év után feloszlott. Most újra ezen a néven rögzítették négy dalt, plusz vendégségbe hívták napjaink punk-rock zenekarai közül a The Throlls, a Green Day, a Sum 41 és a Peaches legénységét. A 16 dalt testvériesen elosztva jegyzik az ifjú titánok és a múlt nagyjai, igazi tombolós hangulatot árasztva minden percben. Személyes kedvencem mégis a "Til Wrong Feels Right" címet viselő ballada, ahol az ön- és közveszélyes vadállat képe mögül elősandít a nehéz életű, soha fel nem növő gyermek arca.

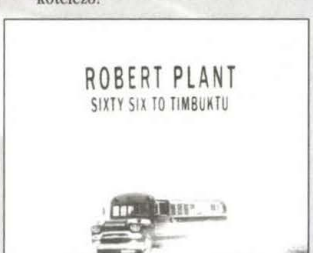
A lemez autóban való hallgatását nem javaslom, a sodró lendület okán könnyen túllépheti a sebességhatárt, olyankor meg igen gyorsan kövétik egymást a fák, és a szakadék is bármelyik kanyarból elénk ugorhat... Vagy pont ez volt az előadók célja?

60'01" *IggIndi*

Robert Plant:
Sixty Six To Timbuktu
Mercury/Universal

Robert Plant szólófelvételeit, ritka és kiadatlan felvételeit tartalmazza ez a két CD. Rajtuk 35 felvétel 1966-tól napjainkig. (Aki Zep-felvételekre vágyik, ne is próbálkozzék ezzel az albummal.) Az első CD-n 16 dal van, közülük 8 a Zeppelin utáni szólóalbumokról. A második CD 19 felvétele jócskán tartalmaz érdekességeket. Ilyen pl. a Band of Joy formáció (a doboknál John Bonham!) két 1967-es demófelvétele, melyek közül az egyik a Hey Joe, a másik egy Steve Stills kompozíció. Érdekes, hogy a feldolgozás teljesen Hendrix nyomán halad. És ezen csodálkoznék is, ha nem tudnám, hogy Jimi Tim Rose-tól vette le ezt a lassú változatot és ekkoriban Bonzo dobolt Timnél. Hiába: a világ kerek. A megszokott Plant rock-áriáktól kezdve a rock and rollig széles a paletta. Bár kedvelem ezt a műfajt, de azért véleményem szerint ezt nem Robert-nek találták ki. Na, de ennél több rosszat nem tudnék írni erről az albumról. Belefér ebbe olyan ballada is, mint az If I Were A Carpenter, melyet Tim Hardin szerzett. Egyes felvételeken Plant gitározott, sőt szitározott is.

Plant rajongóknak természetesen kötelező!

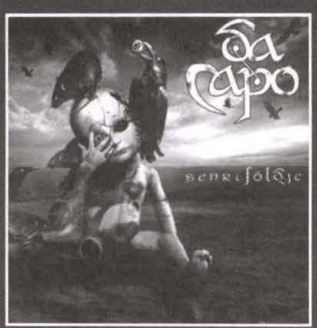

74'06"+ 73'03" *nnp*

Da Capo:
Senkiföldje
Nail records

Nagy örömmel vettem kézbe az új Da Capo anyagot; abból a muzsikából ugyanis, amit játszanak, sohasem elég, külföldön sem - hát még nálunk. Ugyan tekintélyes zenészek nem szűnnek meg hangoztatni, hogy a progresszív metal címke elvesztette értelmét s jelentését, ám aki ilyesmire vadászik, ettől még bármikor elindulhat a "3i" vonalon, vagyis a zene legyen innovatív, intellektuális és igényes.

A Senkiföldje kiváló példa a fenti szentháromság találkozására. "Már a kezdetektől" nem hagy kétséget afelől, hogy progresszív ünnep következik: az Ab Ovo rafináltan összeszőtt ritmusképletei, egész hangszerelése s nem utolsósorban az Enchanter idéző szólótémája azonnal helyre teszi a hallgatót, ráhangolja a füleket az elkövetkezőkre.

A Dream Theater-párhuzam természetesen nem kerülhető meg. A hangszerelés, a hangzás, de egyes gitár- billentyű-, sőt: ritmustémák is a műfaj méltán legelismertebb csapatát idézik. Az Ab Ovo-ban a gitárhangzás, a Piéta egyes bassztémái, a Kísértések kertjében a billentyűtémák valamint az alap 4/4-ed "kitriolázása" jó példa lehet, de számos egyebet is találhat, akinek az ilyesmi sport. E kétes értelmű vájkálás helyett azonban érdemesebb az összhatásra koncentrálni, ami már elűt kissé a példaképtől. Ami pedig elsősorban mássá teszi: az énektémák.

Ezek ugyanis - legalábbis magyarul - leginkább Ákost idézik föl a hallgatóban. Meghökkentő, ugye? A hangszín és a szövegek, az intonáció és részben a dallamtémák is egyfajta sajátos alternatív hatást kölcsönöznek az alapvetően szigorú és komplex alapoknak. A legérdekesebb, hogy az angolul is (!) rendelkezésre álló anyagon ezt a hatást egyáltalán nem érezni, itt inkább távoli Fates Warning/Pain Of Salvation hasonlóság érződik - holott a két változat minden témája ugyanaz, csak a szöveg más. Ilyen sokat számítana az anyanyelv, a szövegek azonnali megértése és a hangsúlyozás? Úgy látszik, igen.

Nehéz bármit is kiemelni ebből a rendkívül koherens anyagból, talán nem is érdemes; a teljesség igénye nélkül azért álljon itt néhány emlékezetes pillanat: az Ab Ovo ritmusjátékai és szólója; a Piéta, az együttérzés dalának hihetetlenül fogós refrénje és az oda vezető bridge az 5/4-6/4-5/4-7/4-es ritmusváltásokkal; a Harmadnapon mázsás málhái és sötét basszus/billentyű témái; a Kilenc kör énektémájának kezdete az akusztikus bontással. Ezenkívül természetesen Kozó Tamás gitáros és Göllicz László dobos összes megmozdulása, valamennyi billentyű- és basszustéma, valamint a dallamok...☺

Mit lehetne megkritizálni? Mert e nélkül nem kritika a kritika...☺ Az egyik fogási pont tulajdonképpen dicséretszámba megy: az anyag túl rövid. 43 perc egyszerűen édeskevés, ebből a zenéből egy vérbeli rajongó legalább másfélszer ennyit szeretne hallani, akár komolyabb ívű, 10-20 perces szerzeményekkel tarkítva.

Másik észrevétel: a hangzáson lenne még mit csiszolni. Ez elsősorban komolyabb hifin történő meghallgatás után csapódott le bennem, bár tény, hogy nem voltam túl könyörületes: a DT Six Degrees lemezével váltogatva hasonlítgattam a Senkiföldjét. Nagy Norbert énekes kissé alulkeverve hallható, ami már csak azért sem szerencsés, mert hangjában több az alternatív vonás, mint a metalos él, az opera-stílus. Ezt az orgánumában jobbára visszafogott hangot a hangszerek fortissimo esetén hajlamosak elnyomni. Ezenkívül a hangzás egészének jót tenne kissé több magas; a mély hangszínek némileg összemosódnak.

Összegezzünk hát. A Senkiföldje minden igényes muzsikát kedvelő ember számára abszolút kihagyhatatlan alkotás, a fantasztikus borítótól kezdve a lecsengő szaxofonszólóig. Egyszerűen nincs releváns gyenge pontja; a mai viszonyok között elképzelni is nehéz alkalmasabb jelöltet, ha zenére szeretnénk áldozni erőforrásainkból.

43'06" *fehértomo*

No Doubt:
The Singles 1992-2003
Universal

Gwen Stefanit és társait is elérte az elkerülhetetlen. Annyi siker és lángolás után gyűjteményes albumot tártak a rajongók elé, mégpedig kislemezeik átfogó antológiáját, mely hűen tükrözi a csapat munkásságát a kezdetektől napjainkig.

Egy dolog bizonyos: a punk/reggae/ska zenének ezt a fajta ötvözetét utánozhatatlan ötletességgel valósítják meg, nem lehet véletlen, hogy számtalan hazai és külföldi előadó próbál azonos vonalon haladni több-kevesebb sikerrel. Jelen kollekció 16 dalon keresztül igazolja, hogy új stílus született az elmúlt tízegynéhány év egyik legnagyobb formátumú popzenekara által. Olyan mérföldkövek állnak a bejárt életút mentén, mint a "Don't Speak", a "Hey Baby" vagy a "Sunday Morning", a 2003-ban megjelent "It's My Life" pedig fiatal kora ellenére is méltó társ a többi pazar sláger mellett.

Korra, nemre és vallási hovatartozásra való tekintet nélkül mindenki számára bátran ajánlható ez a korong, ha pedig valaki esetleg nem akarja az életmű összes albumát beszerezni, ebben a kivonatos formában életre szóló társra lelhet.

65'58" *G. Stefanindi*

Poison:
Best Of Ballads & Blues
Capitol/EMI

Volt olyan időszaka a zenei világnak, amikor a lemezeladási listákon átlag 8 rocklemez tanyázott az első tízben. Aztán új idők jöttek, és voltak, akik alkalmazkodtak, mások pedig kitartóan meneteltek az eredeti-

ség zászlaja alatt, ők jól bele is buktak a trendek elutasításába. Így járt Bret Michaels és kis csapata is, pedig 1987-ben benne voltak a földkerekség öt legjobban kereső zenekarának válogatottjában!

Egykori kiadójuk most olyan válogatással lepte meg a rajongókat, amelyen 16 lírai, egyben szívfacsaró szerzemény mutatja be, milyen is volt a szőrös szívű rockerek romantikus oldala. Szerepel itt szerelmes lányrabló nóta, és az elvesztett testőr hiánya felett érzett elkeseredés balladája csakúgy, mint a kis hazánkban (tudomásom szerint) meg sem jelent, az ezredfordulón, illetve 2002-ben kiadott három albumról származó dalok. A "Stand" és a "Something To Believe In" akusztikus verzióit is hallhatjuk végre, utóbbi ráadásul új szövegkönyöst kapott.

Méltó emléket állítottak tehát a rock aranykorának, a tupírfenomének dicsőséges visszatérése (egyelőre) még várat magára, de mindannyian tudjuk: a remény hal meg utoljára...

75'13" *RikkIndi Rockett*

Kowalsky meg a Vega:
Pimasz grimasz
Rock Hard Records

Grimaszolnak, ráadásul pimaszul. Van képük hozzá. Meg ahhoz, hogy kicsit elvonatkoztassanak a múlttól, és új néven, új koncepciót szem előtt tartva kalandozzanak egy kicsit, kacérkodjanak a sikerrel, a népszerűséggel. Mindezt elnézzük nekik, sőt mi több, velük lelkesedünk, két okból is: 1. A Kowalsky meg a Vegában olyan arcok fogtak össze, akiknek a keze közül rossz még nem került ki, csakis igényes muzsika, legyen az akár a névadó Kowa (é.) és Temesi Berci (b.) a Black-Outból, Juhász Rob (g.) és Újvári Peti (d.) az Agnus Dei-ből (külön-külön a The Bedlamból, Slogenből stb.), vagy Jávorszky Béca gitáros a Madből. 2. A Vega zenéje kellemes hallgatnivaló, nem érződik rajta az erőlködés, az izzadtságszag. Felteszem itt nem az volt a cél, hogy most mindenképp olyat kell csinálni, amit be lehet futtatni, amivel kaszálni lehet, egyszerűen csak akartak valamit, ami egy némileg szélesebb közönségréteghez szól, és ami nem utolsó sorban lazább, könnyedebb, felszabadultabb. Mert néha ilyen is kell, ha jön a késztetés.

Mosolygok, de nem pimaszul. Csak, mert tetszik az anyag úgy, ahogy van, és azért, mert Kowa énekstílusával, hangjával, megnyilatkozásaival annyira rányomja a bélyegét a Vega szerzeményeire, hogy a Black-Out rajongók is azonnal beleszerethetnek ezekbe a számokba. Persze azért hallatszik, hogy itt nem Csányi Szabi a dalszerző, de nem is Geszti Peti. Pedig bizonyos dalok (pl. "Mintha bankot rabolnék...") olykor emlékeztetnek a Jazz+Az világára, kevesebb jazzel, több élettel, rockosabban. Pontosan nem lehet megfogalmazni, mit is képvisel a Vega, maximum annyi bizonyos, hogy általában akusztikus alapúak a nóták, s ehhez esetenként egy-két scratch/sampler is társul. S annak ellenére, hogy a CD végére már egy picit egysíkúnak találjuk az alkotást, természetesen itt is vannak kiemelkedő pillanatok. Ide sorolható a Chris Isaak irományok fülledt, egzotikus hangulatát idéző "Többet érdemelsz", a bizakodó, az átlag kínálatnál pörgősebb "Lesz jobb", a zenei alapjaival az Everlast munkásságára hajazó "Aszfalt és fehér csík", valamint a kitűnő refrénű "Pimasz grimasz". Az abszolút befutó nálam mégis a gyönyörű "Budapest éjjel" kellemes dallamaival, a kesernyés "Októberben leverten a Keletinél", illetve a fogós, klipen már bizonyított "Fekete lepke".

Legörbül a szám, de nem pimaszságból. Inkább a szomorúság az oka. Amiatt, hogy érzem: a Vega ezzel az anyagával sem fogja tudni a nagy létszámú célréteget elérni, meggyőzni. Ez a fajta melankolikus, iróniával illetve szarkazmussal is jócskán átitatott, tartalommal teli muzsika inkább a zenerajongókhoz szól, és nem a rádiókat meg egyéb zenei csatornákat búvó tinikhez. S ez így van jól. Lehet, hogy poposabb a hangvétel, de nem tud akárki kibújni a bőréből, nem is feltétlenül ez a cél. A zenészek jók, a koncepció jó, a lemez jó. Kell ennél több?

Internetes grimaszparádé=
http://www.kowalskymegavega.hu

45'20" *Bánfalvisszagrimaszoló*

Bruce Springsteen:
The Essential
Columbia/Sony

Úgy tűnik, mintha Springsteen-től kicsit sok válogatás jelenne meg az utóbbi években, de jobban utána gondolva, ez nem teljesen igaz. A kilencvenes évek Greatest Hits-e óta volt egy öt (!) CD-s ritkaságok boxa, most meg ez a tripla válogatás. Ebből az utolsó CD megint csak megjelent felvételeket tartalmaz. Na, ez azért így elég tisztességes üzletileg is.

A Boss harminc éve tartó pályafutása furcsa is lenne egy szimpla lemezen, még jogosabb lenne az elégedetlenkedők hangja, hogy mi minden maradt le. Neki már olyasmi dolga van, mintha a Beatles vagy a Stones akarna egy egyszerű best of albumot összehozni...

Pedig nem volt ez mindig így. Az indulása sem az a "gyere öcsém sztárt csinálunk belőled" típusú volt, mint ahogy senkié akkoriban. Aztán nagyon komoly jogi-anyagi vitái is voltak a dalai körül a Born To Run lemez után. (Hiába, no, ott indult be a szekér. De rájött, hogy mindezzel nem ő jár jól és három évig inkább nem lépett fel és anyagilag padlóra is került.)

Aztán a nyolcvanas években a kimagaslóan legsikeresebb lemeze, a Born In The USA után magánéleti és később alkotói válságba is került és megvált évtizedes zenésztársaitól is. Hogy aztán tavaly a The Rising lemezzel több Grammy-t söpörjön be, mint valaha. Ja, és ezt már ismét az E Street Band-del követte el. (Első feleségéhez nem tért vissza, annyira azért nem kerek a történet...)

Springsteen-re nem lehet ráfogni, hogy egy jól kitalált figura lenne.(Egyszer próbált(ak) meg belőle kicsit úriember típust kreálni - a Tunnel Of Love lemez idején - de nem jött be, pedig a zene nagyon is jó volt.) Róla hihető és a már említett talpra állásai is ezt támasztják alá, hogy azok az "ingből izzadságot facsaró" koncertek nem műbalhék.

Az első CD a Nebraska-ig terjedő korszakot öleli fel, minden lemezről válogatva. Hallhatóak a kezdeti slágerek, melyeket aztán Manfred Mann tett nálunk igazán sikeressé, nagyot lendítve azok hangszerelésén (Blinded By The Light, For You, Spirit In The Night), és az összes kötelező klasszikus a Born To Run-tól a River-ig. A második CD a Born In The USA-jel kezd és jut el a Rising slágereiig, hogy a végén élőben az American Skin (41 Shots) és a Land Of Hope And Dreams emlékeztessen a közelmúlt tragédiáira.

Gyűjtőknek a harmadik CD az igaz csemege, sok meg nem jelent dallal, illetve koncertfelvételekkel. A minden dalszöveget tartalmazó füzetben ezekhez egyenként fűz is megjegyzést a Főnök, hogy képben legyünk hely és idő tekintetében. A dalok egészen a River korszakáig nyúlnak vissza (Big Things One Day Come), de itt a Viva Las Vegas saját verziója és a Dead Man Walking filmzene dala is.

Rossz szavunk nem lehet a válogatás igényességére. Így van értelme az ilyen kiadványoknak.

I: 76'22" II:77'14" III:47'27" *Balage*

Busted:
A Presents For Everyone
Universal

A Busted, ez a három vidám tinédzserfiúból álló brit banda már második lemezével jelentkezik. Első klipjük a "What I Go To School For" hatalmas sikereket aratott az iskolások, főleg a lányok körében. Ezek után, 2002 nyarán jelent meg debütálóalbumuk. A "Busted" című korong a tinik összes "gondját" feldolgozta, volt itt minden, az időutazástól kezdve szerelmesdalokig - Britney Spearsnek dedikálva. No persze a tanárokról sem feledkeztek meg. Bár a "Year 3000"-ben igen bizakodónak tűntek, még a harmadik évezredet is meghódították, én azt sem hittem volna, hogy a következő albumot megérik. De a csapat töretlen lelkesedéssel működik, és 2003 novemberében kiadták a "A Presents For Everyone"-t. Ez is egy, a Collage-Rock kategóriába tartozó igénytelen pop-punk egyveleg. A CD-n

hallható első szám az "Air Hostess" talán az egyik legjobban sikerült dal, amiben a srácok már megint repülnek, és közben a légiutas-kísérőnőről álmodoznak. A szöveg kamaszosan vidám. Élvezhető, énekelhető, popos kórus jellemzi, ehhez mérten a gitárszólam is igen lájtos. Ettől nem sokban tér el a "Crashed The Wedding", ami szintén egy jópofa történet, a vőlegény ugyanis megijed leendő apósától, és megszökik az esküvőről. Zeneileg nem túl változatos, eléggé gyerekes, viszont előfordul benne néhány tempós rockos riff is. Ehhez készült a legújabb klipjük is. A harmadik szám, a "Who's David" minden tekintetben jelentéktelen. A "She Wants To Be Me" nem is lenne rossz, ha nem egyszerre énekelnének mind a hárman, és ha nem volna annyira érezhető, hogy a gitártémát a Blink182-ről koppintották. Erőteljes, határozott, komoly, mégis romantikus bocsánatkérés a "3am". A főmotívum a Nirvanara emlékeztet. Ezt követi a "That Thing You Do", ami meglehetősen semmitmondó, és fájdalmasan "bekszt rítbojszos". Utána a szerelmes hangulatú, lágy "Over Now" hangzik el. A "Fake" is nagyon hasonló. A 9. szám egy akusztikus gitárral kísért, unplugged felvétel, melynek címe: "Meet You There". Charlie szólószáma, a "Why" is szomorkás, szerelmes dal, némi punkos ízzel. Egész jól indul a "Better Than This", de sajnos átcsap boybandes kornyikálásba. A "Can't Break Thru" sem jobb az előzőnél,

mondhatni unalmas. Az utolsó szám a "Nerdy", amit nem volt szerencsés befejezésnek választani, hiszen talán ez a leglaposabb, és legrosszabb szám a lemezen.
A Busted a tizenéves kiscsajoknak maximálisan megfelel, másokat pedig nem is akarnak meghódítani, hiszen így is a listák élén állnak.
www.busted.com

44'66" *Neo*

Nothingface:
Skeletons
Universal

A Nothingface egy Washington-i csapat, és a Skeletons-szal másodízben mutatták meg magukat a széles nyilvánosság előtt. Első, "Violence" című albumuk 2000-ben látta meg a napot, amit az egyik legfontosabb metalzenei sajtóorgánum, a Metal Edge magazin egyszerűen az év lemezének nevezett. Egy biztos, a Skeletons alapján nem egy mindennapos esettel állunk szemben, és a zene frusztráltságából azt sem tartom elképzelhetetlennek, hogy egy hasonló című Voivod lemez után választottak nevet ma-

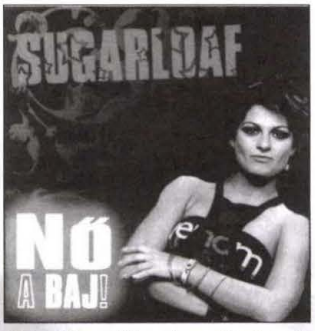

guknak. Egy hangulatilag eléggé komplex anyagot kínál a kvartett agymasszázs gyanánt, és bár stílusilag egyértelműen az extrém, nu-metalos meghatározás dukál nekik, a skatulya nem annyira evidens, mint mondjuk a Korn esetében. A feladat adott a hallgató előtt: először is számonként bogozza ki az eléggé kusza szálakat, aztán matekozza ki magának a nótákat. Ilyen szempontból elég közel esnek a Mudvayne-hez, ám van egy szembeötlő különbség: a Nothingface akart és tudott is nótákat írni. Ezek a számok - bármennyire is tömönynek és emészthetetlennek tűnnek elsőre - rendelkeznek azon motívumokkal, esetleg vezérfonallal, amitől néhány teszthallgatás után egésszé állnak össze. A rengeteg témaváltás, az apró kis mozaikok között a zenekar a jól megkomponált refrének, a fogós gitárriffek formájában elejtette azon kis csírákat, amelyekből idővel kész dalok fakadnak. Emellett fontos megjegyezni azt, hogy a hallgatónak rendelkeznie kell az igazán durva hangzású zenék iránti affinitással, anélkül nem lehet élvezni a lemezt, mert az nem egy klasszikus progresszivitással átszőtt anyag, hanem mai - illetőleg amerikai-felfogású metalzene a javából. Matt Holt énekes rendkívül ügyel a részletekre: dallamos, visszafogott éneke után úgy tud üvölteni és hörögni, mint Phil Anselmo a Pantera legbetonozósabb dalaiban. A többi zenésznek is kötelből lehetnek az idegei, hogy a pillanatról pillanatra változó hangulatképeket ennyire képletesen tudják szemléltetni. A hullámzó és felkavaró korong lemez után a haladó szemléletű metalistáknak érdemes kajtatni, akik egyébként már tapasztalták, hogy a nyugodt tudatállapot eléréséhez nem az ilyen típusú zenék a legmegfelelőbbek.

50'36" *S.P.*

Sugarloaf:
Nő A Baj!
Universal

A cím nagyon jó. Era vérbeli nő. Máris uralja az együttest.

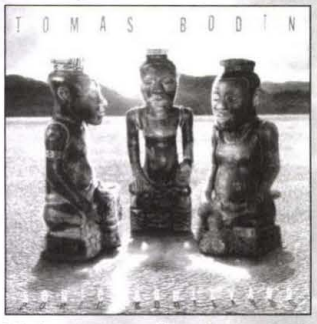

Míg korábban, a "Manga"-n megfogalmazott témák nemtelenek, általánosak, könnyedek és humorosak voltak, most a női vonal dominál. Pepe, a volt énekes kiválása után a banda azt a meglepő és merész döntést hozta, hogy női frontembert választ. Az ötlet kivválónak bizonyult. Az érdekes hangú, színes egyéniségű extravagáns lány rövid idő alatt hatalmas tömegeket hódított meg. Az új lemeznek is a SKA a jellemző stílusa, ami a reggae egy korábbi, '50-es években kialakult ága. Ez egy szórakoztató zene, amelyben jól illeszkednek és váltakoznak a charleston és a jazz elemei. A mindig jelenlévő trombita és harsona mellett alkalmaznak hegedűt és csellót is, de az album munkálataiban közreműködött DJ Quick is. Ennek ellenére nem szorult háttérbe a gitár sem.
A "Nő A Baj" csúcspontja a kiemelkedően jó és méltán sikeres Hunny Bunny, amelyhez a Sugarloaf élete legjobb, kisfilmnek is beillő videóját készítette el. 2004 januárjában kerül bemutatásra a "Lennék Én is Férfi" klipje. Slágergyanús szerzemény még a nő szelídebb arcát mutató, akusztikus gitárral kísért romantikus szám, a "Túl Élni Téged". Valamint a koncerteken is sokat játszott, vidám, bohókás "Legjobb Barátnőm" is. Ez utóbbi a "két lány közötti legfőbb érzelem" fonákját mutatja be. Megjegyzem, aki csak a lemezt hallgatja meg, közel sem kap annyit, mint amit a csapat egy koncerten nyújt. Őket nem csak hallgatni, látni is érdemes, hiszen színpadi produkciójukat átható jókedv és lelkesedés jellemzi.
www.sugarloaf.hu

51'30" *Neozen*

Tomas Bodin:
Sonic Boulevard
InsideOutMusic/Record Express

Véletlenül hozzám került, és miután az "illetékes elvtárs", Szilágyi kolléga épp a lapzárta előtti időszakban utazott el, nálam ragadt (a) The Flower Kings-billentyűs, Tomas Bodin harmadik szólóalbuma.
A lemezanyag készítésében majdnem a komplett The Flower Kings részt vett, valamint az a Jocke JJ Marsh, akit Glen Hughes bandájából ismerhetünk.
Mindezek ellenére bátran állítható, hogy nem egy újabb TFK-album került tető alá egyikük neve alatt, hiszen a "Sonic Boulevard" kifejezetten billentyű-centrikus! Sőt, túlságosan is az! A dolog előnye, hogy az a szintetizátor-hangszín, amit Tomas Bodin nem kevert ki ezen az albumán, talán nem is létezik. Kétségkívül, nagy királya a srác a hangszerének!

Hátránya is van azonban a koncepciónak: bizonyos idő eltelte után hiányérzetet támaszt más hangszerek iránt, legalább egy-egy szóló erejéig! Különösen annak tükrében, hogy Bodin inkább csak variálja (hangszere sokszínűségére építve), mint sem istenigazából kibontaná szerzeményei témáit! Összességében épp ez a tényező nyomja rá leginkább a bélyegét az anyagra.
Az persze pozitív, hogy annak egészén érezhető némi pszichedelia, amit a lemezcím sugall. Nem hiányzik róla a kissé emelkedett, patetikus hangütés sem (lásd-hallgasd a "The Hero From Cloud City" című nótát). Sőt, kis funkyba hajló játszadozás ("The Happy Frog") is színesíti a képet.
Még valami: maradéktalanul tetszett a magyar származású Zoltan Csörsz dobolása, aki nem csak intenzitásban és dinamikában tudott alkalmazkodni csapattársa játékához, hanem apró dallamokkal (!) is próbálta színesíteni a muzsikát.
Ezt a lemezt azonban mégsem a TFK, illetve a progresszív rock híveinek ajánlom elsősorban, inkább azoknak, akiket a szintetizátor bűvöl el a végtelennek tetsző lehetőségeivel.

64'20" *olasz*

Dream Evil:
Children Of The Night
Century Media/Record Express

Az utóbbi évek egyik legjobb és legfilingesebben muzsikáló metal reménysége a Dream Evil, amit tapasztalt rókák hoztak létre néhány éve. Két nagylemez (Dragonslayer, Evilized) után egy mini albummal töltik ki az újabb teljes eresztéséig tartó nem túl hosszú időt. A Children Of The Night mini a címadó és az utolsó lemezről kimásolt nóta mellett három, az európai kontinensen többnyire ismeretlen nótát rejteget, hiszen a csapat eddigi stílusában fogant Dragonheart és Betrayed csak Japánban jöttek ki bonusként, az Evilized unplugged verziója pedig még talán ott sem. Az említett két nóta profin előadott, himnikus metal tételek, a Sárkányszívben némileg több pátosszal, de korántsem olyan túláradóan és sziruposan, ahogyan azt az esti mese metálok egyes dél-európai megálmodói tálalják.
Lehet, hogy a Hammerfall egyre inkább tovatűnő sikere volt a fő inspiráló erő Fredrik Nordström-ék számára, hogy a trend lecsengésekor egy új zenekarral még kaszáljanak egyet, azonban biztos, hogy ez a dallamos heavy metal nagyon jól áll nekik.

16'51" *Simkó*

Tori Amos:
Tales Of A Librarian
Atlantic/Warner

Ms. Amos régi kiadója úgy gondolta, hogy méltóképpen elköszönnek valahavolt üdvöskéjüktől. Erre zongorista boszorkányunk is ráblinthatott, mert ebből az apropóból rögzített még négy dalt a válogatáshoz.
A CD koncepciója (ez is ritkaság egy válogatás albumnál) Melvil Dewey (1851-1931) amerikai könyvtáros kategorizálására épül, akinek decimális rendszeréből bomlik tovább a művek katalogizálása. Na ebbe a rendszerbe illesztette bele mondanivaló és cím alapján Tori Amos pályafutásának legsikeresebb (?) dalait. A kérdőjel azért jogos, mert az énekesnő pályája sokkal inkább mérhető albumokban, mint slágerekben. Lehet, hogy ezért van itt még mindig...
A reveláció erejével ható első album, a Little Earthquakes messze dominálja a válogatást hat dalával. A többi lemezről jellemzően két-három dal kerül katalogizálásra. Nem csoda az aránytalanság, ott az egyes dalok is mind-mind külön kis világot jelentettek. A lemez nagy sikere ellenére nem abban az irányban folytatta a Bösendorfer egyszemélyes szajhája és angyala. Zenei kísérletezései ezt a válogatást is meglehetősen sokszínűvé teszik. Ráadásul személyes életének is lenyomatai az egyes albumok és tudjuk, hogy az sem volt épp egyenes vonalú. Mindezt tovább komplikálja, hogy a dalszövegek nem az elhangzás sorrendjében találhatóak, hanem már a katalogizálás alapján tematizálva. Hideg téli estéken el lehet vele szórakozni...
Kis szuvenír az ötszámos bonus DVD, mely Tori Amos-t soundcheck közben mutatja, amint végigjátszva dalait melegít egy koncertre.(Ilyenkor lehet fotózni is egyébként.)
Sokan ügyes Kate Bush epigonnak tartották induláskor az amerikai hölgyet. Jelentem, most már ugyanarról a szintről és életműről beszélhetünk.

78'52" *-rich-*

John Mayer:
Heavier Things
Sony

Lehetett valami nagyon meggyőző a fiatalember előadásában, amikor kiadója bizalmat szavazott számára. Második lemezéhez nem szokványos anyagot készített a mindössze 25 éves gitáros-énekes, a mai divatos zenékből ugyanis morzsákat sem fedezhetünk fel, vagy ha mégis, az csak a dalok javára válik.
Jellemző, hogy a legegyszerűbb hangszeres felállásban rögzítették a nóták többségét, a gitár/basszus/billentyű/dob harmonikus együttműködéséhez csak néhány alkalommal csatlakozik ütőhangszeres vagy rézfúvós szekció. A varázslat abban rejlik, hogy mi az, amit nem hallunk: a sokszor klisék

irányába induló kompozíciókból valami zseniálisan új bontakozik ki a muzsikusok viszszafogottsága által. Édes-bús balladákat ritkán hallhatunk így, a csöpögős, szirupos máztól mentesen, lebegésre csábítóan megszólalni. Az az igazság, hogy minden nap más dal a kedvencem, lazításhoz (a csinos masszőrnőket leszámítva) ezt a tíz szerzeményt merem leginkább ajánlani.
Hangfalakat a kertbe, irány a napozóágy!

46'20" *HeavIndi Things*

Equus:
Ébresztő
Szerzői kiadás/MCD

Ha volna még a mai, felhígult zenei életben értelme a "szupergrupp" kifejezésnek, bátran használnám. Ez az album ismert eladók közös munkájának gyümölcse, akik egyéb csapataik mellett ezt a projektet is szívvel-lélekkel tolják előre, csak a mostani világban már nem igazán tudni mi a főcsapás, és mi a mellékvágány.

Vörös Gábor (Ossian, Fahrenheit, Ómen) és társai egy olyan zenei produkciót állítottak elő, amely unikumnak számít mind zenei, mind verbális értelemben. Fülledt lüktetés tör elő a hangszórókból, gyakran a "kevesebb több lehet" mottó kiváló értelmezésével, ők azok, akik már túljutottak a mindenáron való bizonyítás kényszerén. Igazi örömzene kerekedik kezük nyomán.
A dalokat nagyrészt Pribil György (Kimnowak) jegyzi, Gilián Gábor (S-Modell) ritmusai messzemenő alázattal szolgálják ki a többiek ténykedését, Kőszegi Zsolt (szintén S-Modell) énekesi hozzáállása pedig túlnyúlik a dalnok hatáskörén. Az illető alkotók érett munkájához gyakran ironikus szövegek társulnak, melyek sosem mennek át ízléstelen, vagy közhelyes formába, kifejezetten élvezetes, helyenként gondolatformálásra késztető közlendőket adnak tudtunkra, és jelen időnkben ez nem kis fegyvertény.
Eredeti muzsikusok eredeti zenéjéhez nem is szükséges különösebb ajánlólevél, a 14 nóta bárhol, bármikor príma hallgatnivalót kínálhat, aki pedig nézelődésre vágyik, a multimédia részben a "Jövök majd" videóján legeltetheti látószerveit.

51'28" *Indi*

Blink-182:
Blink-182
Universal

Nocsak, nocsak...csak nem megint egy Blink anyag?!? De az biza! Alig két év (Take Off Your Pants And Jacket) várakozás után megint haraphatunk a jóból. Nem én vagyok a hülye, hogy kétszer írom le a csapat nevét, ez csak azért van, mert a legjobb lemezcímnek is a Blink-182 találtatott érdemesnek.
Zeneileg a kitaposott utat járják továbbra is a legények, tehát az a depresszív punk/rock a lemez táptalaja továbbra is, mint a megelőző lemezek esetében. A Blink fanok biztos, hogy zokogva fogják hallgatni az albumot, illetve esküdöznek majd, hogy ez a világ legjobb anyaga... Viszont nem hiszem, hogy sok "klubbon kívüli" teszi majd "éccakára" a párnája alá. Egy kissé egysíkú az album, csak hallgatod, szól-szól és azt sem tudod hol jársz. Egy kis színt az (ember fejébe) anyagba, talán az Asthenia és a Feeling This tétele csempészett.
Megszólalás tekintetében aki kötekedni akar, az inkább egyen skorpiót még azzal is jobban jár, mintha olyanba szalad ami meghaladja még a túlvilági énjét is. Ilyen nagyköltségvetésű albumnál már a hiba lehetősége is alapvetően kizárt.
Szóval elképzelhető, hogy Blink-ék aktuális albuma egy kicsivel hosszabb - évekig tartó - megértő figyelmet kíván. Mondjuk jogerősen egy év hat hónap!

53'08" *Tibi-444*

Marlboro Man:
Pinus Nigra
Szerzői kiadás

Egy kicsit Ganxtásan indít a Marlboro Man aktuális anyaga. A Pitbull 2003, ennek ellenére mégsem az említett "ős" koppintása, hála Istennek egy jól eltalált, zúzós gitárral támogatták meg a refrént, szinte már ugrálhatóvá téve az említett szerzeményt. (Kár a verse részekért...) Na aztán itt van a Cica, erről inkább nem írok semmit. (Amúgy is utálom a macskákat.) Egy kis jellemábrázolás a Mocskos Tróger. Akusztikus, slide-os, country ízesítésű dalocska, de nagyon jópofa. Tisztára a 100 Folk Celsisus negatívja, olyan szöveggel, hogy csak na!☺
A továbbiakban jön még a Helmut (Kis leányének betét, de olyan hogy majdnem sírva fakadtunk a röhögéstől!!!), a Friss hús szerelmes-horror epizódja, az Ember az égen, a Közeledik 2000 húzós rock'n'roll-ja, és zárásként a Bónustrack.
A szövegek önmagukért beszélnek, kicsit szókimondóak az igaz, de ez manapság fel sem tűnik. A trágárság bizonyos stílusok hallgatólagos védjegyévé vált (Lehet, hogy pont nem az itt szereplőekben, az igaz!). Egyébként a mondanivaló az élet eseményeinek a "sötét" oldalról való megközelítése, de egy biztos, amit megénekelnek az nem vicc. ☺
Szóval amit ezek a csákók összehoztak az egyszerűen gyönyörű... lehet zokogva hallgatni, vagy a földön fetrengve a röhögéstől, de az is lehet, hogy a mélyebb zenei érzésű hallgató egyszerűen megrepteti a korongot. De az biztos, ezt mindenkinek hallania kell!

27'40" *Tibus Pinus*

Stampin Ground:
A New Darkness Upon Us
Century Media/Record Express

A lemez ismertetőjét pont aznap délután pötyögtetem be a számítógépbe, amikor a brit zenekar -fennállása óta első ízben- hazánkban is koncertet adott. Ezt nem kis szomorúsággal jegyzem meg, hiszen nem lehetek ott az állítólag élőben is ultraintenzív csapat koncertjén. Édes vigaszként maradt az aktuális CD hallgatása, bár a végig thrash riffektől fortyogó, a metalnak és a hardcore stílusnak a keresztezésével nyert muzsika olyannyira megmozgatja a tagjainkat, hogy önkéntelenül is mellé képzeljük az egyvégtében zúzó arcok színpadi akcióit.
A "New Darkness Upon" a HC újkori, legdurvább metalzeneken edződött generációjának egy újabb terméke. Ha manapság az ominózus irányzat szóbakerül, az ember nem feltétlenül olyan kövületekre asszociál, mint a Madball vagy az Agnostic Front. A kapuk szélesebbre nyíltak, a HC szellemiségét magáénak valló bandák szabadon létezhetnek a metalzene égisze alatt, miként teszi ezt a Darkest Hour, a Hatebreed vagy idehaza a Bridge To Solace. A Stampin Groundban sem vegytisztán vannak jelen a dolgok, hiszen a gitártémák, az egész lemez megszólalása részint a Slayer irányából eredeztethető, ellenben Adam Frakes-Sime szövegmondása, a szavak ritmizálása az ős HC frontemberek dühös és monoton rigmusait elevenítik fel. A Stampin Ground a kezdetektől fogva ezt a zenét játssza, és a friss anyagtól sem várhattunk mást, mint a meglévő arculatnak még karakteresebbé formálását. Ezt a zenekar talán eddigi legmetalosabb és riffcentrikusabb lemezével érte el. A témákat fogósabbnak és markánsabbnak érzem, több a középtempós málházás. Ha nem lenne HC-s vonatkozása a csapatnak (és ennek folyamán a metal szaksajtó már nem kezelné ennyire mostohán őket), simán lehetnének az ugyancsak Slayer iskolás, de örökösége révén stílust alapító Haunted kistestvére is, és akkor kézenfogva sétálhatnának be a legjobb neo thrash csapatoknak fenntartott győzelmi panteonba.

Az egyetlen fekete pont a hangzás polírozottságáért jár, az Andy Sneap csúcsproducer (Testament, Arch Enemy, stb.) által kreált aranytiszta sound túlontúl sterilnek hat a Stampin Ground számára, minimum a Carved From Empty Words karcosságával kellene hasítania a lemeznek. Ami persze így is vadállat, egy brutális és súlyos metalorgia, amely után a nyakizmok egynapos eltávban részesülnek.

46'59" *Simkó*

Iron Maiden:
Dance Of Death
EMI

Bár minden Maiden rajongó életének talán legjobb híre volt, hogy Bruce Dickinson visszatér, és albumot sem várt még annyira senki, mint a 'Brave New World'-öt, valljuk meg, minden pozitívuma ellenére abból a lemezből hiányzott valami. Bár egy ízig-vérig Maiden lemez, valahogy nem ütött akkorát, amekkorát vártunk tőle (időzített és levélbombákat a szerkesztőség címére kérem). Azonban az új album olyan, mintha az a pár "zűrös" év nem is létezett volna a britek életében.
A 'Dance Of Death'-ben benne van minden, ami az érett, felnőtt Iron Maiden-t jellemezheti. Az új egy végletekig kidolgozott, progresszív elemekkel dúsított tipikus "Visszűz" korong, elcsépelt frázisokat puffogtatva, eddigi pályafutásuk egyik legkiemelkedőbb alkotása. A kitűnő dalok mellett a sound adja az igazi karakterét az albumnak. Steve Harris ismét Kevin Sirley-nek segédkezett, aki mostanra találta telibe az új évezred Maiden hangzását. Talán soha nem szólaltak még meg ennyire harapósan és agresszívan, ilyen telten és tisztán. Ez egy a nyolcvanas éveket a modernkor eszközei által felelevenítő, vérbeli metal sound. Most hallatszik is, hogy valóban szükség van a három gitárra az új nótáknál. Majd' minden dal csapatmunka eredménye, így egy színes, hangulatos és ízes lemezt kapunk eredményül. A nyitó, kislemezes, klipes Wildest Dreams elsőre nem tűnik slágerlistákat döngető nótáknak, ám a többszöri hallgatás után előjön belőle a tipikus íz. A Rainmaker viszont már egy fülbemászó, dögös rock nóta, óriási dallamokkal. Dickinson ismét top formában van, szerintem a 'Seventh Son...' óta nem írt ilyen melódiákat. Talán a legjobban a középkori hangulatú és témájú Montségur-t találta el, Janick Gers gitártémáit, pedig ugye senkinek nem kell bemutatni. A lemez legdurvább riffjeivel büszkélkedő nóta refrénje annyira magasztos és lelkesítő, mintha a csapat hőskorából maradt volna ránk. Az egyetlen tiszta Harris szerzemény, a No More Lies is egy kiváló darab, tuti közönségkedvenc, igazi lelassuló, begyorsuló galopp. Az album csúcspontja (számomra) a lassan kibontakozó, egyre összetettebbé váló sok gitáros címadó nóta. Mesélős történetét hangulatilag leginkább a Number Of The Beast és a Hallowed Be Thy Name keverékeként tudnám leírni. Ugyanígy egy történetet mesél el a monumentális, első világháborús témát feszegető, szintén komplex Paschendale, melyben tökéleteset alkot a gitártrió. A tökéletes egységet mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Nicko is hozott egy dalötletet, mely a rockosabb, de óriási dallamokkal és gitárokkal megtűzdelt New Frontier-ben testesült meg. A Face In The Sand egy komorabb, igazi Adrian Smith dal, az Age Of Innocence pedig egy szintén prog.-osabb Murray nóta. Kicsit tartottam a tisztán akusztikus Journeyman-től, ám nincs mitől tartani, egy csodálatos himnusz született.
A Maiden ténylegesen visszatért, és erősebb, mint valaha. Ezt nem lehet tovább fokozni, irány a legközelebbi lemezbolt.

68'05" *Greg*

Destruction:
Metal Discharge
Nuclear Blast/HMP

A cím elárul mindent. Ez itt kérem egy vérbeli metal album. A thrash nagy öregjei halálosabbak, mint valaha.
Az új korong egy olyan lépés, amit a Destruction-nek meg kellett tennie. Tehát az

új korszak modernebb felfogású, sokszor lassabb, de mindenféleképp a múltból táplálkozó stílusát keverték egy tradicionálisabb sounddal, mely egy olyan eredményt szült, ami a legendás albumok sorába emeli a 'Metal Discharge'-ot. Pengeéles és brutális riffek halmaza az összes nóta, kegyelmet nem ismerő halálos tempók feszülnek végig a lemezen. Ez a korong is az egységben az erő vonalat képviseli, tehát nem igazán lehet kiemelni egy dalt sem a bolyból, azonban a lemez teljes egészét végighallgatni kell kitartás. Persze azért a nyitó (The Ravenous Beast), és a címadó dal megér egy misét. Óriási energiával csapnak a húrok közé Schmier-ék, nem állnak le, nem hagynak szusszanásnyi időt sem, átgázolnak mindenen és mindenkin, éreztetik fölényüket. A Mortal Remains idézi leginkább az ősidőket, akár az 'Eternal Devastation'-re is felkerülhetett volna. A Fear Of The Moment Mike legjobb riffjével büszkélkedhet, A Rippin' The Flesh Apart pedig akár a "sláger" nóta is lehet a lemezről. A korongot záró négyes (Historical Force Feed, a Savage Symphony Of Terror, a Made To Be Broken és a Vendetta) egy olyan elképzelhetetlenül tömény és agresszív egységet alkot, amit napjaink modern thrash bandái szeretnének nyomni, de valahogy nem tudnak kikeveredni a sablonokból és a plágium érzetű dalokból. A sound, mint említettem a hagyományos, analóg technikával készült, így a régi korokat idézi, ám kellően durva és tömény, tehát az ultra agresszív dalokat is kielégíti.

A Destruction most sem tévedett, tovább örökítik a saját stílusukat, a sajátos módon még frissíteni is tudják, és továbbra is az európai thrash egyik fő zászlóvivői. Mi kellhet több egy igazi thrash rajongónak? Talán az új Exodus album...?

39'11" *Greg*

Pantera:
Reinventing Hell
Warner

Az első, hivatalos Pantera válogatás egy DVD-vel megspékelve, ez a 'Reinventing Hell'. Én semmi különöset nem látok a CD-ben, tizenhat nóta, tizennégy saját és két feldolgozás (Planet Caravan, The Badge). Ter-

mészetesen az első négy albumról abszolút semmi, pedig egy-két újra felvett dallal fel lehetett volna dobni a lemezt. A szereplő dalokat felesleges sorolni, úgy is minden valamire való rajongó tudja, melyekről van szó. A DVD már érdekesebb, mert összegyűjtve találhatjuk rajta a banda eddigi összes, tizenkét klipjét.

Ha belegondolok abba, hogy Anselmo kilépett, nekem nagyon pénz szaga van a dolognak

CD:77'03", DVD: 12 szám *Greg*

King Diamond:
The Puppet Master
Massacre/HMP

Minden horrorok mestere ismét közöttünk. King Diamond nem szokott hibázni, ráadásul most egy olyan erős anyagot hozott össze, ami megkockáztatom, hogy erősebb, mint az 'Abigail' második része.

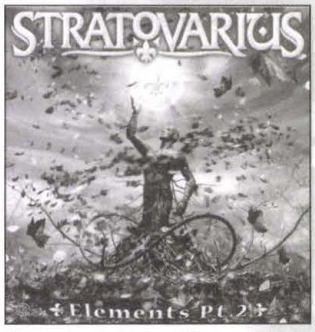

A magyar vonatkozású, végig Budapesten játszódó történet talán az eddigi leghátborzongatóbb KD sztori. Bár valóságalapja nincs, de az emberek lelkét ellopó, és azokat a figuráiba ültető gyilkos bábjátékos története elég véres és misztikus ahhoz, hogy a jó képzelőerővel rendelkező rajongó átforgolódjon egy éjszakát. Zeneileg is az egyik legjobb anyag a 'Puppet Master'. A tipikus védjegyek megtartása mellett egy jóval fogósabb és közérthetőbb lemez született most. Sokkal riffesebb és keményebb az anyag, mint elődei. Andy La Rocque kifinomult szólói mellett most óriási hangsúlyt fektetett a ritmusok és a riffek kidolgozására. Ez már a nyitó dalnál érzékelhető, de a Blood To Walk és a Living Dead is sokkal durvább zenei alapokkal rendelkezik, mint eddig. King mester énekstílusa természetesen nem változott, ám ezúttal jobban törekedett a finomabb dallamokra és többet énekel a mélyebb tónusú hangján. A lemez talán legjobb dalában, a Magicben valósul meg ez a törekvés a legjobban. A hangzás tökéletesen eleveníti meg az élő horrort a zene nyelvén, melyhez King teátrális stílusát párosítva szinte bele képzelhetjük magunkat a történetbe (csak úgy, mint eddig)

A limitált digi pack-os verzióhoz egy bónusz DVD-t csapott a kiadó tele olyan dolgokkal, amelyek a történet követését és értését könnyítik, illetve rengeteg háttér információt közölnek. A modern kor legjobb lemeze a 'Puppet Master', a rajongóknak természetesen kötelező, ha pedig van még olyan aki nem ismeri a bandát, ezzel a lemezzel nyugodtan kezdhet.

55'48" *Greg*

Stratovarius:
Elements Pt. 2
Nuclear Blast/HMP

A Stratovarius is azok közé a bandák közé tartozik, amelyek olyan tökélyre fejlesztették saját stílusukat, ahonnan továbblépni már nem igazán lehet, és soron következő lemezeik repetatívnak tűnnek, az egykori tűz pedig kezd kiveszni belőlük, hiszen bármilyen profin is csinálják, amit csinálnak, szinte csak ismételni tudják önmagukat. Az 'Elements' koncepció második része egy minden téren kifogástalan lemez, de...

A szupercsapat most sem bízott semmit a véletlenre, új albumuk egy csodálatosan megszólaló, kristálytiszta, letisztult, csilingelős metal album, Derek Riggs gyönyörű borítójába csomagolva. A dalok is ugyanolyan hatásfokon égnek, mint eddig bármikor, a baj csak az, hogy ugyanazokba a skatulyákba is tartoznak. Mind Jens Johansson, mind Timo Tolkki nagyszerű

Falconer:
The Sceptre Of Deception
Metal Blade

A volt Mythotyn gitáros, Stefan Weinerhall által alapított Falconer-nek két fő erőssége volt. Egyrészt az ő saját, északi folkból táplálkozó stílusa és Mathias Blad énekes, aki (rock)opera fellépései és egyéb komolyzenei elfoglaltságai mellett vállalta a heavy metal bandát. Az ő, semmihez nem hasonlító stílusa tette egyedivé a zenekart. Szomorúan érte a hír az összes rajongót, amikor Mathias bejelentette, nem tudja tovább folytatni a zenekart...

Rengeteg ember számára elképzelhetetlennek tűnt, hogy lehet Mathiast pótolni. Meg lehet nyugodni, lehet! Kristoffer Göbel, az új torok frissességet és új lendületet hozott a bandába. Nemcsak, hogy képes azokra a dolgokra, mint Mathias (Hangja persze nem annyira iskolázott, ám orgánuma nagyon hasonló.) hanem karcosabb, metalosabb stílusa egy új dimenziót nyitott a Falconer számára. Ez persze nem azt jelenti, hogy stílusváltás történt, csupán egy jóval keményebb album született. A zene fő táptalaja most is az északi népzene és a nyolcvanas évek heavy metalja, ráadásul most egy koncept lemezzel állunk szemben, mely egy svéd történelmi eseményt dolgoz fel. Már a nyitó, The Coronation első pár sora után megnyugodhatunk, Kristoffer tökéletes pótlás, a zene jelentősen nem változott, tehát ismét egy kiváló Falconer albumnak nézünk elébe. Egymás után sorjáznak a feszes, de dallamos, kemény, mégis fülbemászó harci dalok (The Trail Of Flames, Under The Sword, Night Of Infamy). Majd egy kis pihenő, két lassabb nóta képében. A Hooves Over Northland egy Black Sabbath-osabb, súlyosabb dal, óriási hangulatú refrénnel, a Pledge For Freedom pedig egy igazi himnusz. Itt el is érkezünk a lemez csúcspontjához. A Ravenhair és a címadó dal kettőse egész egyszerűen zseniális. Az előbbi egy gyorsabb nóta de olyan fantasztikusan eltalált a ritmizálása és a dallamvezetése, mely párját ritkítja, refrénjére pedig a hideg rázza az embert. A női ének most már több nótába is beszivárgott, így itt is megtalálható, csakúgy, mint a címadó dalban, melyben olyan kórusrészletek találhatóak, melyek egyértelműen a Queen nyomdokain haladnak. Az utolsó két, íraibb hangvételű dalban azért még beköszön Mathias mester, az ember pedig magához sem tér és vége az albumnak.

A Falconer állítom, hogy eddigi legjobb lemezét adta ki, jót tett a csapatnak egy acélosabb hang, ráadásul így a turnézás problémája is megoldódott.

46'08" *Greg*

zenészek, adottságaikat és dalírói vénájukat nem kell külön magyarázni, ám valahogy nem igazán óhajtanak se' jobbra, se' balra tekinteni, csak mennek előre egyenesen. Ez pedig oda vezet, hogy dalaik már nem annyira izgalmasak, sőt kiszámíthatónak mondhatóak, ugyanúgy, mint a Strato lemezek. Most talán túlerőben vannak a lassabb és monumentálisabb nóták, de ezen kívül semmi újat nem tudok elmondani az albumról. A nyitó Alpha & Omega egy lassú, Rainbow hangulatú dal, kissé komor hangvételű, és nem tipikus nyitó dal, de talán az egyik legjobb. Szintén az egyik húzó nóta a hasonlóan monumentális Awaken The Giant, mely azért keményebb, húzósabb és riffesebb, Timo Kotipelto legjobb alakítása az albumon. Természetesen találhatunk boldogan trillázó dalt, a kislemezes I Walk To My Own Song képében, mely tuti közönség kedvenc. És a tipikusan sebes, kétlábgépes, Strato eszszencia sem hiányzik, hiszen itt az I'm Still Alive. És tovább sorolhatnám a dalokat és a Stratovarius "dobozokat", de nem lenne értelme.

Egy fanatikus rajongónak úgy is tökéletes lemez, a szőrözős kritikus, meg mondjon, amit akar. Egy szó, mint száz, ez egy telitalálat lemez, de nem először hallom, de nem is másodszor. Fáradnak a finnek? (Jörg Michael és Timo Kotipelto biztosan, mert nem sokkal a megjelenés után elhagyták a bandát.)

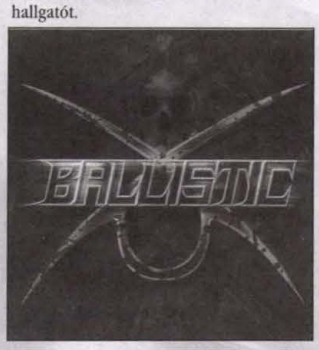
50'40" *Greg*

Ballistic:
Ballistic
Metal Blade/HMP

Az egykori Wardog főnöke, Tom Gattis nem bírta túl sokáig, és kedvenc időtöltésének (technikás speed/power metal) hódolva új bandát alapított. Hogy ehhez miért kellett másik nevet fölvenni, azt nem tudom, hiszen a Ballistic pontosan ott folytatja első lemezével, ahol a Wardog befejezte az 'A Sound Beating'-gel.

A konzervatív, de tökéletes power hangzású album fő erényei a hihetetlen pontos ritmusozású riffelés, a virtuóz szólók és a kellően dallamos és azonnal megjegyezhető énektémák. Ezek a tényezők persze teljesen átlagosnak mondhatóak, ám a Ballistic muzsikájában van egy olyan hangulattöbblet, ami kiemeli őket az átlagból. A dalok nagy része sodró lendületű, tekerős néha thrash-be hajló speed/power metal, melyek hatalmas intenzitással karcolják az étert. A nyitó Collision Course, a Corpse Stacked High, a Bloodbath vagy a Gone Ballistic mind összetett riffeken alapuló gyors nyakszaggató dalok, igazi dühös és kegyetlen metal esszenciák. Akad persze lassabb, málházósabb tétel is a Call To Armageddon, melynek visszafogottabb őrlése pihentetőnek számít a rengeteg nyaka-

tekert ritmus és kavaró szóló között. Mindig is jellemezte Tom-ot, hogy egy-két punkosabb énektémájú nótát eleresztett albumain. Nos, így van ez most is, hiszen a Watch Mie Do It, a szintén lassabb Call Me Evil, vagy az ultra dallamos Silent Killer azonnali éneklésre és heves léggitározásra ösztökéli a hallgatót.

Egy vérbeli technikás és komplex, dühös és agresszív, de egyben dallamos és könnyen befogadható album a 'Ballistic', minden amerikai power rajongónak ajánlott.

47'38" *Greg*

Terrorwheel:
Rhythm'n'Murder
Massacre/HMP

Egy új finn trióról van szó a Terrorwheel esetében. A mocskos rock/metal zenében utazó csapat egy olyan erőteljes lemezzel robbant be a köztudatba, ami már régen hiányzott a stílusnak. Nem is csoda, hogy underground körökben máris a Motörhead utódjaként emlegetik őket...

A Marco The Missile(ének, basszus), Nick Napalm (gitár) és DJ Locomotive (ex- ...And Oceans dobos), több második gitáros kipróbálása után maradt a hármas felállás mellett, és senkivel nem törődve nyomják az arcba mászós rock'n'rollt. A valahol Lemmy és Kirk Windstein orgánuma között mozgó Marco mindent beleírt a zenébe, mely hatásaként említhető. Így természetesen a fő mozgatóerő a Motörhead, mely már a nyitó Say No To Religion-ben bebizonyosodik zeneileg, szövegileg egyaránt. Egy gyors húzós, ugatós nóta, mely az 'Ace Of Spades' időket eleveníti fel. Az Under Your Skin is egy rockos dal, már lazábban elővezetve, de még mindig a Power Trio stílusában. A Bloodthirstnél már előjön még egy csapat neve, ez pedig a Cro-Mags. Riffelős, kiabálós crossover/hardcore/metal keverék a dal. A Snake Eyes egy boogiesabb, morbid ZZ Topnak is mondható nóta, az Under a Crimson Sky pedig egyértelmű Slayer hatásokról árulkodik. A Curtaons és a Redeemer lehet, hogy az ének miatt is, de a Crowbar zúzósabb stílusa felé kacsintgat. Az utolsó négy dal ismét a mesterek tollával fogant, melyek közül a Tear This Nation Down még az első demóról származik és a Bomer kistesója is lehetne. A záró Outlaws Inc. pedig a lemez csúcspontja, igazi motoros himnusz. Mindez pedig olyan bivaly és mocskos hangzással, amilyet az első és a harmadik Black Label Society album is elbírt volna. Nick egy igazi rock gitáros, csuklóból vágja ki a lazábbnál lazább riffeket és nyűvi a szólókat, DJ pedig iparos munkát végez, neki nem maradt más. Hihetetlen energikus, durva és mocskos lemez a 'Rhythm'n'Murder, ne habozzon senki, ez kérem a rock'n'roll finn módra.

43'26" *Greg*

Nevermore:
Enemies Of Reality
Century Media/Record Express

Seattle pszicho-thrasherei újra lecsaptak. A súlyos, borult, agresszív, de érzésekkel teli metal muzsika nagymesterei a 2003-as év egyik legerősebb albumát dobták piacra 'Enemies Of Reality' címmel.

A 'Dead Heart In A Dead World' dallamosabb és fogósabb nótái után az új korong hihetetlen intenzitással csapja arcba a hallgatót. Már a nyitó, címadó dal sem kegyelmez, death metalos őrlése és a megszokott beteges dallamai azonnal megadják az alaphangulatot. Ám a következő két dal (Ambivalent, Never Purify) még egy lapáttal rátesz, és olyan pusztítás közepette gyalogol át az emberen, hogy kell egy rövidke idő, amíg valaki magához tér. Jeff Loomis talán ezen az albumon gitározza ki magából száz százalékig azt a tudást, energiát, haragot és szomorúságot, ami benne rejlik. Mindezek összességének együttes kifejezésére pedig, tökéletes ez a két nóta. A várt pihenő meg is érkezik a Tomorrow Turned Into Yesterday című ballada képében. Szívbemarkoló dallamok, (Warrel Dane itt a legjobb, de mint tudjuk ő egy isten.) gyönyörű akusztikus gitártémák, és egy leírhatatlan hangulat teszi felejthetetlenné a dalt. A lemez talán legerősebb nótája az I, Voyager, tipikus Nevermore, leginkább ő hajlik a 'Dead Heart...' hangulata felé, ám az a két vezér riff ami itt eldörren, megspékelve Warrel eddigi legmegtekertebb melódiájával e legjobb dalok közé emeli a nótát. Kiemelkedő még a szintén teljesen borult Noumenon, de a lemezt záró Seed Awakening elviszi a pálmát brutalitás terén. Ettől durvábbra talán csak a múltkori Sound Of Silence átírat sikeredett. Akár egy felbőszített death metal csapat szaggatják a húrokat a srácok egy hihetetlen gyilkos tempóban (minden tiszteletem Jim Sheppard-é és Van Williams-e), majd végérvényesen megnyugszanak a kedélyek és a lemez véget ér. Andy Sneap producer egy igazi koszos, dögös és brutális soundot kanyarított a nóták köré, mely inkább hajaz a death felé, de milyen más megszólalás passzolna egy ilyen súlyosságú lemezhez? Pontosan ez, tökéletes.

A tavalyi év első öt lemeze között nálam biztosan ott szerepel a Nevermore új albuma, és elfogultság ide vagy oda ez a banda véleményem szerint még mindig nem kapta meg azt az elismerést, ami megilletné őket.

40'53" *Greg*

Rawhead Rexx:
Diary In Black
AFM/HMP

A 'Diary In Black' a Rawhead Rexx második albuma. A debüt lemez sajnos nem hozott túl nagy sikert a német bandának, pedig az amerikai power metalt a germán speedelésel és dallamokkal elegyítő zenéjük egyéninek mondható, ráadásul kifogástalan. No de sebaj, itt a második album, mely egyenes folytatása az egyesnek, csak még magasabb színvonalon.

A zene olyan klasszikus csapatok stílusából táplálkozik, mint a Metal Church, Vicious Rumors, a Crimson Glory vagy a Queensryche, a dallamok pedig a Helloween-t idézik, nem is beszélve a kiabálós kórusok Accept befolyásáról. Az intró után következő Return Of The Dragon egyértelműen egy gyors VR tempó, megtámogatva egy dallamos, Helloween-szerű refrénnel, melyhez tökéletesen illeszkedik Jürgen Volk énekes magas, sokszor visítozós, de kristálytiszta orgánuma. A The Machine talán a legmodernebb dal, a szaggatott riffelés miatt nem kevés Forte/Annihilator hatással, a Dragonheart-ban és a bónusz Saint And Sinner-ben pedig egy olyan Queensryche riff bújik meg, amilyet már rég nem mutattak fel Geoff Tate-ék. A címadó tétel egy rettentően kiélezett, feszes darab, nagyszerű refrénnel és csorda vokálokkal, sokszor a Metal Church ugrik be róla., bár a megtekert riff és énektéma miatt ott van benne a Crimson Glory is. Ugyanúgy, mint a Brothers In Arms összetéveszthetetlen stílusú gitár-intrójában. A refrén viszont itt is egyértelmű VR. Amúgy ez és a The Metal War képviseli még azt a gyors power stílust, mint a nyitónóta. Két klasszikus ballada kapott helyet a lemezen a What If és csodálatos Six Feet From The Edge. A Barons Overthrow és az Evil In Man két igazi amerikai stílusú nóta, ismét némi Metal Church behatással, az utóbbinál acceptes kiabálós refrénnel. Az első album végig horror témákat taglalt, melyek nem alkottak egységet. Ezzel szemben az új már koncept lemez, de mivel a történet több idősíkon mozog a dalok elhangzási sorrendje nem egyezik meg a történések sorrendjével. Ezért a srácok külön, zárójelben jelölik nekünk, hogy az időben hogyan is lehet pontosan összerakni a történetet.

Tipikus underground csapat a Rawhead Rexx. Bár nem találtak fel semmi újat, a két stílusból kialakított zene nevezhető egyéninek. Nagy áttörést ez az album sem fog hozni nekik, a stílus kedvelői nyugodtan befektethetnek a kis tizenkét cent átmérőjű korongba. Telitalálat.

48'35" *Greg*

Prince:
N.E.W.S.
Record Express

Találós kérdés: alig magasabb másfél métrenél, idétlen arcszőrzetet visel, nevét néha szimbólumra cseréli, zenei zseni, és olyan csajokat szokott az ágyába terelni, akiktől kettéáll a füled, most meg dzsesszlemezt adott ki. Szabad a gazda?

Igen, popzenében jártas olvasók rájöhettek a fenti sorokból, hogy kis kék bolygónk egyik extravagáns előadójáról van szó. Ő, aki egy egész életében csak slágereket gyártott, olyan anyaggal rukkolt most elő, ami minden eddigi munkájától olyan messze esik, mint Makó New York-tól. Négy tételben (minden égtáj előtt tiszteletét teszi) fejti ki elképzeléseit arról, amit a dzsessz szó alatt az ő szó-, illetve hangtárában találunk. Olyan régi barátok segítik ebben, mint John Blackwell dobos és Rhonda Smith basszusgitáros; rajtuk kívül Renato Neto billentyűkön, Eric Leeds pedig szaxofonon veszi ki részét a Herceg által írott muzsika előadásából. Gitárokon persze maga az egykori férfimodell tevékenykedik, és igazán élvezetes muzsika kerekedik ki kezeik alól végtelen nyugalmat sugározva a hallgató felé. Nincsenek felesleges futamok, csak a hullámzó sodrás, mely lassan, de biztosan álomba ringat, úgyhogy senki ne hallgassa reggel, mert sosem érünk be munkába.

Igényes zenehallgatók számára készült anyag, a művész könnyűzenéjéért rajongóknak pedig már csak a gyűjtemény teljessé tétele miatt is érdemes beszerezni.

56'02"

A Szimbólum, akit régen Indinek hívtak

KoRn:
Take A Look In The Mirror
Sony

Sokakban megfogalmazódott a kérdés, hogy Jonathan-ék túlszárnyalhatják-e valaha az előző, Untouchables lemezüket. Ebben az esetben nemleges a válasz! Bár erős ez a Take A Look In The Mirror, de azért nem üti meg elődjét.

Indításként az agresszív, klipes Right Now ugrik a torkunknak, kellőképpen megadva az alaphangulatot. Egy kis kitérőt - Break Some Stuff - követően jön a lassabb, zúzósabb folytatás a Counting On Me ölelésében. A Here It Comes Again már majdnem táncolható meglepetése sem utolsó, bár azért van ott is olyan gitár, hogy nagyobb hangerő mellett szakad vese, lép, szív...csak nem szét, hanem le! A Deep Inside hallatán nem borultam arcra, ahogyan - sajnos - sok későbbi szerzemény esetében sem. Itt is bejön a szokásos gyanú - már megint az első harmadba sűrítették a legjobb szerzeményeket. Bár vannak jó ötletekkel megáldott szerzemények a továbbiakban is - Did My Time, Alive, Let's Do This Now (dudálnak össze-vissza az elején, szó szerint ☺) -, de kibogozhatták volna jobban is a szálakat a legények. Sebaj, majd legközelebb... Azért a türelmes hallgató legalább kap egy ajándékot, melyet bónusz track-ként vágtak az anyaghoz. Az említett meglepi nem más, mint a Metallica One eredetinek a KoRn-os elővezetése.

Szóval a fanok úgysem hagyják ki, emellett meleg szívvel ajánlható mindenki figyelmébe, mert azért érdekes!

56'49" *HoRiTiBi*

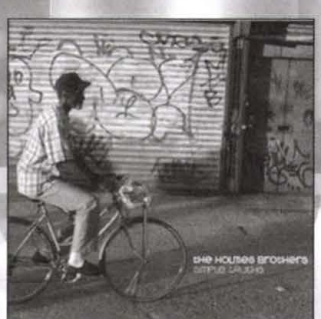
[lemeztelenítés]

[blueslemez bemutató]

Nemes Nagy Péter rovata

THE HOLMES BROTHERS: **Simple Truths**

Megjelent: 2004. január 13., Alligator ALCD 4893, hazánkban forgalmazza Karsay és Tsa.
Címek: (1) Run Myself Out Of Town, (2) Shine, (3) We Meet, We Part, We Remember, (4) If I Needed You, (5) Hey Baby, (6) I'm So Lonesome I Could Cry, (7) Everything Is Free, (8) Big Boss Man, (9) Opportunity To Cry, (10) Concrete Jungle, (11) You Won't Be Livin' Here Anymore, (12) He'll Have To Go, (13) I'm So Lonely.
Közreműködők: Wendell Holmes (ének, elektromos és akusztikus gitár, zongora), Sherman Holmes (ének, basszusgitár), Popsy Dixon (ének, dob). Km. Chris Bruce (akusztikus és elektromos gitár - 3., 5. és 7.), David Piltch (bőgő - 4., 5., 7., 10. és 12.), Greg Leisz (steel gitár).
Lejátszási idő: 51 perc 05 mp.

Az új év első lemeze, amely még karácsony előtt került a kezembe. És a multik szokásától eltérően olyan csomagolásban, ahogy az a vásárló kezébe kerül. De ezt már megszokhattuk az olyan független kiadóktól, mint a chicagói Alligator vagy a clevelandi Telarc. Az elmúlt októberben Budapesten koncertezett Holmes Brothers már játszott nálunk is az új lemezéről.
Az új album producere, Craig Street, aki többek között Norah Jones és Cassandra Wilson lemezeit is szervezte, a hangmérnök S. Husky Höskulds pedig Tom Waits-szel is dolgozott. Mindketten többszörös Grammy-díjasok. Minden együtt tehát egy nagyszerű lemezhez. A Holmes-fivérek barátjukkal, Popsy Dixonnal bluesukat R&B-vel, gospel gyökerekkel, countryval, folkkal és ezúttal reggae-vel is ötvözték. Kétharmad részben feldolgozásokat tartalmaz az album. Feldolgozták a 60-as évek népszerű dalait, Bruce Channel szerzeményét (5.) vagy a Nagyfőnökről (8.) szólót. Van itt még Townes Van Zandt (4.), Hank Williams (6.), Willie Nelson (9.) és Bob Marley (10.) kompozíció is.
Kedvenc világhálós portálomon (All Music Guide) írta Thom Jurek: "2004 első jelentékeny lemeze". Egyetértek, ez az egyszerű igazság. *****

RIPOFF RASKOLNIKOV: **Lucid Moments**

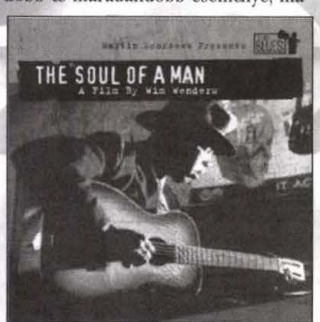
Megjelent: 2003. ősz, POM Records CD 1202014
Címek: (1) Open up, (2) Walking on the Hillside, (3) No-Man's Land, (4) Dark Cloud, (5) Lenin Street, (6) Two Point Two, (7) Cold Cold Rain, (8) Râon-sur-Plaine, (9) What Exactly? (10) Love Come Down, (11) Sweet Melissa, (12) Roadside Shave.
Közreműködők: Ripoff Raskolnikov (gitár, ének)
Lejátszási idő: 51 perc

Tiszta pillanatok - így magyarítható a 48 éves Graz-i muzsikus szólólemezének címe. Jó cím: én a zenei tisztaság mellett az emberit is értem alatta. Az első hallásra meghökkentő művésznevet viselő RR mondhatni hazajár Magyarországra. Jó másfél évtizede rendszeresen fellép a hazai színpadokon, ráadásul nemrégiben egy házat is vásárolt valahol Nyugat-Magyarországon. Sok ismerősre, rajongóra tett szert, méltán, hiszen nyílt, közvetlen, egyenes ember. Ezen a lemezen saját dalait adja elő, amelyeket közönség zömében már ismerhet, és most végre hazavihető fénylő ezüst korongon is.
Nem kifejezetten blues formában íródtak ezek a dalok, engem kissé Tom Waits és Van Morrison világára emlékeztetnek. Régi szerelmekről, utazásokról és a mindennapok gondjairól és szépségeiről szólnak a darabok. Amit hiányolok: a lemezt kísérő fekete-fehér fotókat tartalmazó leporellón szívesen olvastam volna a dalszövegeket is. Ugyan érthetően énekel angolul Ripoff, de talán többeknek segítene a leírt szöveg. Az egyszerű, de ízléses borítón látszik, hogy nyugati szomszédunknál sem könnyű elég pénzt, szponzort találni egy ilyen jellegű kiadványhoz. *****

Válogatás album:
Martin Scorsese Presents The Blues - **THE SOUL OF A MAN - A Film By Wim Wenders**

Megjelent: 2003. október 6.,
Előadók és címek: (1) Cassandra Wilson: Vietnam Blues, (2) Eagle-Eye Cherry, Vernon Reid and James Blood Ulmer: Down In Mississippi, (3) Lucina Williams: Hard Time Killing Floor Blues, (4) Lou Reed: Look Down The Road, (5) Nick Cave and The Bad Seeds: I Feel Good, (6) Cassandra Wilson: Slow Down, (7) T Bone Burnett: Don't Dog Your Woman, (8) Los Lobos: Voodoo Music, (9) John Mayall & The Bluesbreakrs: The Death Of J.B. Lenoir, (10) J.B. Lenoir: Alabama, (11) Shemekia Copeland: God's Word, (12) Alvin Youngblood Hart: Illinois Blues, (13) Beck: I'm So Glad, (14) The Jon Spencer Blues Explosion: Special Rider Blues, (15) Marc Ribot: Dark Was The Night, Cold Was The Ground, (16) Bonnie Raitt: Devil Got My Woman, (17) Skip James: Crow Jane, (18) Garland Jeffreys: Washington D.C. Hospital Center Blues, (19) Blind Willie Johnson: Soul Of A Man, (20) Lou Reed: See That My Grave Is Kept Clean.
Lejátszási idő: 79 perc 40 mp.
A 2003-as Blues Éve talán legkiemelkedőbb és maradandóbb eseménye, ma-

radandó eredménye a Martin Scorsese felügyelete alatt készített hét film a bluesról. A műfaj történetét, társadalmi és kulturális jelentőségét kutatják ezek a filmek. Legutóbbi számunkban már a "Best Of" válogatáslemezt már bemutattam. Ott is szerepel Cassandra Wilson és (a) Los Lobos (1. és 8.) felvétele. Ezúttal Wim Wenders mozi lemeze kerül sorra. Az Egy ember lelke című film három bluesénekesre fókuszál. Ők Wenders kedvencei: Skip James, Blind Willie Johnson és J.B. Lenoir. Hogy miért is, azt leírja a 16 oldalas kísérőfüzetben, miként a producer Scorsese is megnyilatkozik első blues élményéről.
A részben történelmi tényeken, részben személyes élményeken alapuló filmhez kapcsolódik ez az album, melyre 1-1 felvétel fölkerült a középpontba állítottaktól is. Rákerült az albumra Mayall szívszorítóan szép blues balladája, melyet Lenoir halálára írt. Különösen érdekesek azok a felvételek, melyeket nem a blues környékén tevékenykedő előadók (pl. Lou Reed, Nick Cave, Beck) játszottak fel. *****

Év végi ajándéközön - eredményhirdetés

A Rockinform 2003. december - 2004. januári számában megjelent akciónk nyertesei a következők:

Bálint Fruzsina .....Tata
Bálint Mátyás .....Budapest
Balogh László .....Pécs
Bárány Lajos .....Budapest
Beke Krisztián .....Győr
Benes László .....Halászi
Béres Anita .....Karcag
Béres István Csaba .....Miskolc
Berki Zsuzsa .....Kecskemét
Ifj. Bognár József .....Szany
Bokros Zoltán .....Tahitótfalu
Czár László .....Budapest
Czepó Zsuzsanna ....Békéscsaba
Császár Levente .....Kárász
Cser Károly .....Budapest
Deák Barna .....Dunakeszi
Farkas Bea .....Budapest
Forró Katalin .....Nagykanizsa
Gaál Roland .....Hatvan
Gábeli Tamás .....Pilisszentiván
Görbe Roland .....Kerekegyháza
Gyuricskó Csilla .....Edelény
Hegyes Péter .....Ózd
Hengeres Tamás .....Budapest
Holló András .....Ózd
Horváth József .....Nyíregyháza
Jung Gyula .....Budapest
Kalácska Ferenc .....Vác
Kardos Ilona .....Hajdúdorog
Kiss Helga .....Zalaszentgrót
Kiss Zoltán .....Bodajk
Kofa Tamás .....Debrecen
Koller László .....Pápa
Kovács Elemér .....Szerencs
Kőtei Péter .....Budapest
Kramer Péter .....Kistarcsa
Kutasi Sándor ..Hajdúböszörmény
Lakatos Attila .....Budaörs
Liszkay Vilmos .....Szeged
Markovics Károly .....Budapest
Maros Lilla .....Gyula
Marusa Mihály .....Sükösd
Máté Mária .....Onga
Menyhárt Zoltán Péter ....Siófok
Nagy József .....Járdánháza
Nagy Miklós .....Szombathely
Nánai Attila .....Jánoshalma
Nemes Mónika .....Budapest
Németh Győző .....Dég
Nock Józsefné .....Barcs
Novák Gyula .....Békéscsaba
Nyírő Andrienn .....Veszprém
Orosz Győző .....Komló
Országh Gábor .....Sopron
Peleczkey Tamás Kiskunfélegyháza
ifj, Péter Dániel .....Karcag
Sándor Anita .....Szeged
Sereg Péter .....Gödöllő

Szabó Ildikó .....Veszprém
Szentgyörgyi Gábor Andornaktálya
Takács Ottó .....Sárvár
Thúróczy István .....Szolnok
Tóth Ágnes .....Budapest
Tóth Gábor ..Hódmezővásárhely
Tóth Róbert .....Kaposvár
Újváry Zsolt .....Keszthely
Üveges Tibor .....Nyíregyháza
Váczy Borbála .....Budapest
Vad Katalin .....Kapuvár
Vági Bernadett .....Pápa
Valosán János .....Mezőkövesd
Varga Tamás .....Kistarcsa
Végh Zoltán .....Tapolca
Vígh Viktor .....Újszász
Virágh Réka .....Budapest
Vizy Ferenc .....Miskolc
Vörös Katalin .....Siófok

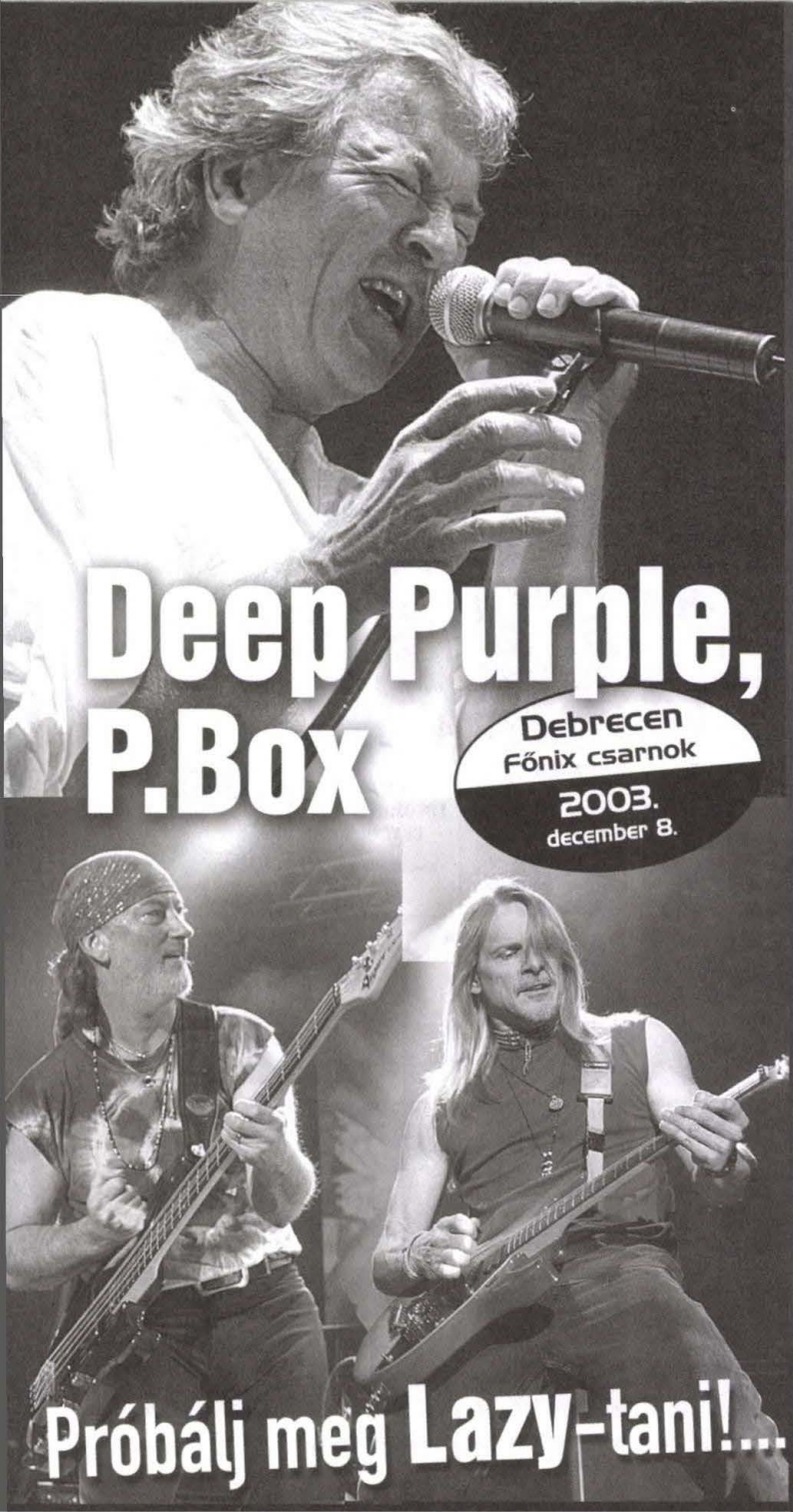

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk!

Az ajándékok részletes listája az előző számunkban található.

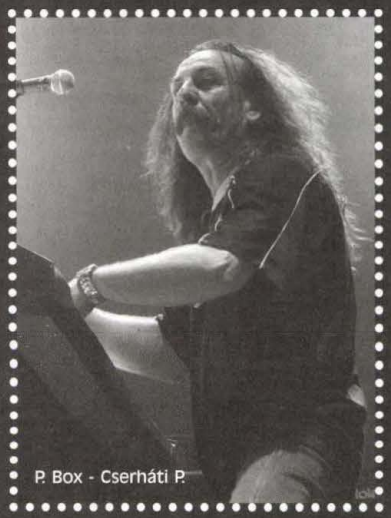
Deep Purple, P.Box

Debrecen
Főnix csarnok
2003.
december 8.

Próbálj meg Lazy-tani!...

Azért jó, hogy zenei létesítmények terén megszűnőben az ország egypólusú volta! (Ami nem is oly rég átmenetileg nulla pólusú is volt éppenséggel...) Mégiscsak lehetetlen állapot, hogy fedett létesítmények tekintetében csak Budapest jöhetett szóba, mint nagyobb helyszín az elmúlt évtizedben! Előtte volt ugyan néhány jó esztendő a nyolcvanas években, főként a heavy-metal nagy diadalmenete idején, amikor olyan klasszisok és feltörekvők, mint a Uriah Heep, a Saxon, a Pretty Maids, a Helloween, a Running Wild és a Bonfire (na meg persze a Stormwitch és a többiek!?) járták szépen az ország nagyobb vidéki városait is turnéjuk során.

P. Box - Cserháti P.

▶ A jelenlegi skizofrén állapotot oldotta fel a debreceni Főnix csarnok, ami igazán európai színvonalú létesítmény, igyekeznek is vele szépen gazdálkodni és szervezni a sportesemányeket, komolyzenei- és természetesen a könnyűzenei koncerteket. Ennek egyik első kézzel fogható jele az Iron Maiden világturné indító bulija volt. Ez a mostani remek összeállítású koncert pedig egy meglepetés, mondhatni ajándék volt a magyar rajongóknak. A Deep Purple tagjai állítólag annyira meghatódtak a budapesti buli frenetikus sikerén, hogy a délvidéki koncertjeik után még egyszer beiktatták hazánkat a programba. Milyen jól tették!

▶ A rendelkezésre álló rövid szervezési és promóciós idő ellenére is csinos tömeg gyűlt össze a hideg hétfői estén. Ami szintén kiemelendő, hogy keresve sem találhattak volna megfelelőbb előzenekart, mint a P.Box-ot. Egyrészt stílusukat azért jelentősen meghatározza Cserháti Pityi Hammond-ja, másrészt nem hátrány az sem, hogy Debrecen nekik igazi hazai pálya!

▶ Ennek megfelelő lendülettel léptek a deszkákra a fiúk. Nagyon jó érzékkel állították össze a műsort. Ami természetesen a Reményre ítélve húzó dalaira épült.

▶ (Múlt és jelen, Legyek az első, A szerelem ára) és természetesen a P.Box előző életének klasszikusaira. Mindjárt múltidézve nyitottak a Soha nem elég-gel. A fiúk nagy örömmel zenéltek a hazai közönségnek és Kori azt is megvallotta, mekkora megtiszteltetésnek érzik, hogy példaképük előtt játszhatnak. Ezen apropóból aztán a Spencer Davies Group Gimme All Your Lovin'-ját vezették elő.

▶ A P.Box zenéje egy érdekes elegye a hard-rock vonalnak és a heavy-metal modernebb megközelítésének. A hetvenes évek ízeit természetesen a billentyű és a Hammond szolgáltatja Cserháti Pityi által, aki szemmel láthatóan már nem akar kibújni bőréből. Erre támaszkodik a nyolcvanas évek nagyjain iskolázott Sándor József jellegzetes gitárjátéka. Mellette jól húz a ritmusszekció (Bodó Tamás-dobok, és Ferenczi Tamás-basszusgitár),melyből a Billy Sheehan mozgású és szerencsére stílusú bőgős játékossága az igazi meglepetés. Koroknai Árpád énekes már Szfinx-es frontemberként is ígéretes torok volt, az utóbbi évek musical-es iskolája azonban jót tett stílusának. Legnagyobb dicséret az, hogy bátran énekelheti a Vikidál-féle klasszikusokat (Vágtass velem, A zöld, a bíbor.), nincs hiányérzetünk, noha eszében sincs a nagy elődöt egy az egyben "leszedni". A P.Box háromnegyed órája (nem semmi egy Purple előtt!) megtette bemelegítő hatását, a fiúk simán otthon tartották a három pontot.(Pláne a Lokinak ajánlott Legyek az első-vel!?)

▶ Kevés szimpatikusabb zenekart láttam az utóbbi időben, mint a Purple. Már a Bananas album is sugallta a könnyed játékosságot, ami eddig azért annyira nem volt rájuk jellemző. Ide meg besétál "meztélláb", lenge fehér ingben-nadrágban Ian Gillan és mosolyogva belekezdenek a Highway Star-ba. Sima bokafosás... Tri poćna! Erre rárántanak egy Strange Kind Of Woman-nel. Na. Aztán fogják és majdnem eljátszák kívülről-belülről az új lemezt. Ezt is megengedhetik maguknak.

▶ Az új felállású csapat ugyanis láthatóan nem akar senkinek megfelelni. (Bocsánat, kinek kellene?) Ez a természetesség sugárzik az öregfiúk arcáról és minden mozdulatáról. Az is láthatóan szórakoztatja őket, hogy összeszedték Blackmore távozása után a világ egyik legjobb gitárosát Steve Morse-ot, aki láthatólag húzza magával az öreg fiúkat zeneileg és életerőben is. Ők meg engedik, hogy Morse nagyobb szerepet vigyen, mint az albumon. Bíznak benne, tudják, hogy technikai tudása nagyfokú zenei alázattal társul. Pedig szinte arcbamászóan dögös-nyers hangot kevertek ki gitárjának így élőben. Mit zavarja ez a többieket? Gillan jön-megy harmonikázik, a szünetekben pedig konferansz gyanánt a fingról értekezik tudományosan...

▶ Glover nem néz ki többnek nyolcvannál... De ezt meghazudtolva ugrál és mosolyog, mint egy vidám hobbit. Ian Paice a csapat nélkülözhetetlen motorja, hol csendesen perget, hol lüktet, mint egy mozdony. Technikailag annyi hiányossága van, hogy elfelejtette szorosabbra állítani szemüvegét, így azt babrálja gyakorta ha épp kiállás van. Ez is belefér. Don Airey pedig szinte észrevétlenül illeszkedett be, igazi angol úriemberként a csapatba. Nem tolja magát túlzottan előtérbe. Szabad a pálya Morse előtt, még Gillan is nagyon lazára veszi színpadi jelenlétét.

▶ Ilik is ide nagyon a Lazy, amikor eljön az ideje. Sajnos nem húzzák sokáig. A közönség és szerkesztőségünk nagy örömére jön a Knockin' At Your Backdoor és a Perfect Strangers is. Még ráadás előtt lemegy a Smoke..., hogy a végén egy fergeteges Hush/Black Night párossal jöjjenek vissza. Előbbiben aztán zeneileg elszabadul a jammelés, igazi medley kerekedik belőle (Hit The Road Jack stb.)

▶ Örömkoncertnek indult és az is lett belőle. Előzenekar és a jókedvében visszatérő rocklegendák részéről egyaránt. Valószínű zeneileg nem ez volt a Purple turné legtökéletesebb koncertje, de hangulata miatt az egyik legemlékezetesebb! Pedig már a budapesti is felülmúlhatatlan volt...

Balage - Fotó: Mocsi

www.rockinform.hu

Rockinform a NET-en!

új arculat

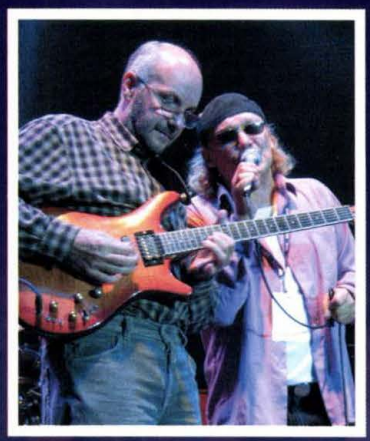
bővebb tartalom

Rockgála 1973-

Szuperkoncert az Acélvárosban

A magyar Woodstock néven is emlegetett 1973-as Diósgyőri stadion-beli I. Magyar Popfesztivál harmincadik évfordulóján nagyszabású rendezvényeken idézhettük fel a "régi szép időket". A 2003. november 21-22-én megrendezett Rockgála 1973-2003 két fő helyszínen zajlott: a Miskolci Nemzeti Színház a díjátadásoknak és a gálaműsornak, a Városi Sportcsarnok pedig egy fergeteges szuperkoncertnek adott otthont. A teátrumban az elmúlt évtizedek kiemelkedő magyar művészeit részesítették elismerésben. A város vezetői, valamint Dr. Hiller István kulturális miniszter, Rangos Katalin a Magyar TV műsorigazgatója, továbbá a szponzorok képviselői, és Vágó István (Miskolc Város Baráti Körének elnöke) által különböző kategóriákban kiosztott szobrokat és okleveleket a következő személyek, illetve zenekarok vehették át: Adamis Anna, Horváth Attila, Sztevanovity Dusán, Demjén Ferenc, Lerch István, Koncz Zsuzsa, Bródy János, Zorán (az est folyamán többszörösen is díjazott!), Pataky Attila, Tolcsvay Béla, Tolcsvay László, Edda Művek, Illés, Metró, Omega, LGT, P. Mobil, Hobo Blues Band. Posztumusz díjat kapott Cserháti Zsuzsa. Megjegyzés: A díjazottak között kevés volt az olyan előadó, aki aktív szereplője volt a három évtizeddel ezelőtti eseménynek (hol van Török Ádi?). Reméljük a hagyománnyá váló esemény őket sem felejti majd el... Az ünnepi hangulathoz hozzájárult a B-Projekt (Benkő László, Jankai Béla, Pálma Zoltán) a Miskolci Kamaraszimfonikusokkal, a Miskolci Ütősök, a "szép ruhába" öltözött (szmoking + csokornyakkendő) P. Mobil tagok két szám erejéig (Miskolc, Menj továbbb) és a Republic (Bródyval és Tolcsvay Lászlóval kiegészülve) rövid programjával. A második napon (22-én) pedig sok ezer ember látogatott el a sportlétesítménybe, hogy részese legyen a hatalmas rockbulinak...

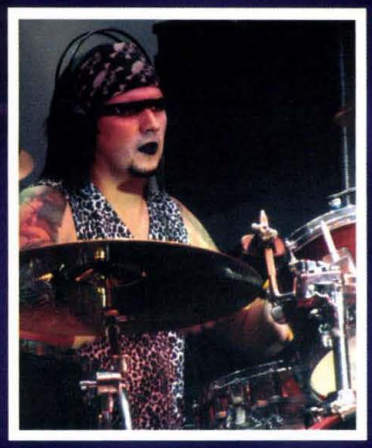

LacEm

A délután háromra meghirdetett kezdés meglehetősen korainak tűnt, ám a fellépők számát tekintve indokolt volt. A csarnok küzdőterére lépve már nem érződött annyira rendhagyónak ez az időpont, mert a rendezők gondoskodtak arról, hogy a nappali fény kívül maradjon az épületen.

A miskolci **World Peace** zenekar félnégy előtt pár perccel nyitotta a programot. Ekkor még (vagy már?) kb. három-négyszáz ember ült a nézőtéren, illetve ácsorgott a színpad előtt. A rapes elemekkel megtűzdelt, nyers riffekre épülő muzsikát elővezető négyesnek fokozatosan sikerült a nagyérdemű figyelmét magára vonnia. A nagyon jó adottságokkal rendelkező énekes és társai becsülettel megállták a helyüket, bár érződött rajtuk, hogy még szokatlan számukra az, hogy egy ekkora kaliberű buli résztvevői lehetnek. Összesen hat saját szerzemény hangzott el tőlük ezen a délutánon, és a szűk félórás produkcióval sikerült a közönség fiatalabb tagjainak nagyobb részét maguk mellé állítani. (Az idősebb korosztály számára vélhetően túl modern az a felfogás, amit ez a banda képvisel...)

Öt perccel négy előtt már a színpadon dübörgött a szintén hazai színeket képviselő **Excelsior**. Nos, e csapat már komoly rutinnal rendelkezik, és az ő zenei irányvonaluk inkább kedvére való annak a generációnak (is), akik a harminc évvel ezelőtti bulin ott voltak. Az Andervald Gyuri gitáros által vezetett ötös fogat abszolút profi teljesítményt nyújtott. Bányai Kriszta énekes valódi frontember, nagyon jó énekhanggal megáldva, melyhez egészséges exhibicionizmus is társul. Rendkívül technikás gitárjáték, unikumként ható női ének, a klasszikus hard rock vonalhoz tökéletesen illeszkedő billentyű hangszőnyegek, futamok, valamint precíz ritmusszekció jellemzi az Excelsiort.

Annak ellenére, hogy összességében jól szólt a cucc, még náluk sem állt be minden igazán. Ahogy az első zenekarnál, úgy itt se szólt a vokálmikrofon - pedig Gyuri becsülettel "kórusozott" -, eleinte a gitár is kissé hátul volt, a szintinek pedig két szám kellett, mire megtalálta a megfelelő helyét a hangképben. Se a fokozatosan növekvő nézősereg, se a csapat nem törődött a keverési problémákkal, és hamarosan igazi koncerthangulat kerekedett..., a két utolsó szám (Üresen szól minden dal, Még mindig rock) alatt pedig már ténylegesen megdörrent a cucc.

Rövid átszerelés után, négy negyven körül a veterán **Héliosz** következett. Nem tudom, hogy mi volt az oka, de mielőtt megjelentek volna a színpadon, az volt az érzésem, hogy vagy nagyon gagyi lesz az egész, vagy fergeteges buli tanúi lehetünk majd...

A két vokalista lánnyal megerősített öttagú csapat csupa feldolgozással lepte meg a nagyérdeműt, nyitásként mindjárt a Deep Purple "Hush" c. számát vezették elő. A hosszú évek után, Csipkerózsika álmából felébredt csapat olyan érzéssel, lendülettel nyomult, hogy csak pislogtunk. Ezt követően a "Born To Be Wild" robogott el előttünk, majd a Grand Funk Railrod "We're An American Band"-je. A harmadik (Santana - Smooth) szám előtt fúvósokkal egészült ki a csapat, és ettől kezdve a hangzás még teltebb, a hangulat pedig még fergetegesebb lett. A gitáros igazi Santana-s ízzel nyomatta, hasítottak a fúvósok, és mire észbe kaptunk már Gary Moore-tól a "Cold Day In Hell"-t, majd a Blues Brothers "Gimme Some Lovin'"- ját nyomták. Ez utóbbiban az énekesi teendőket a dobos vállalta magára, miközben keményen, feszesen püfölte hangszerét. A zenei élmény mellett nézni is öröm volt őket, olyan mozgalmas volt a színpadkép. Zárásként még elnyomták az Osibisa "Sunshine Day"-ét, majd az igencsak felhevült közönség ünneplése mellett levonultak a színpadról.

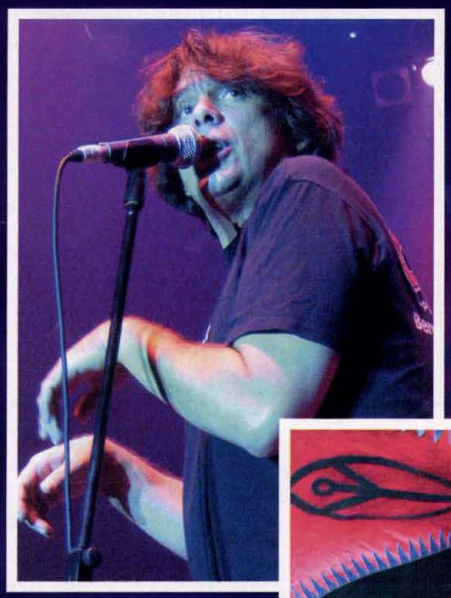
Fél hat előtt kezdett a **Disco Express**, és tartották magukat a hagyományhoz, azaz ahhoz, hogy minden csapat fokozta az előtte fellépő által már amúgy is eléggé beindított közönség hangulatát. Egyébként az ő bulijuk alatt egyszer csak azt vettem észre, hogy meg se tudok moccanni, ugyanis lényegében megtelt a sportcsarnok. A zenekar teljesítménye, az ekkor már kifogástalanul szóló cucc, a nagyszámú nézősereg, mind-mind azt sejtette, hogy ez a délután-este méltó megemlékezése, továbbvitele lesz a harminc évvel ezelőtt kezdődött eseményeknek.

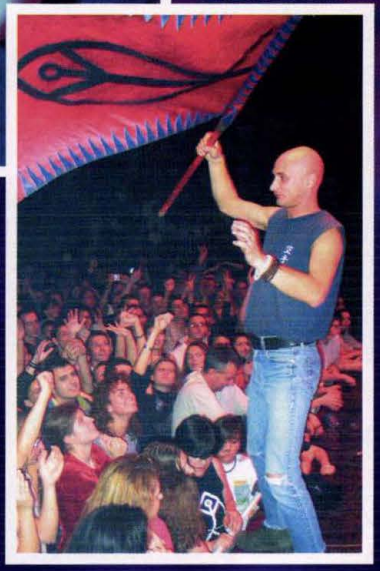
A Disco Express már megjelenésében is egy igazi rock, rock'n'roll csapat benyomását kelti, az ő koncertjeik egyben cirkuszi mutatványként is megállják a helyüket. Mikki Mariacchi-ék sorra vezették elő poén-átdolgozásaikat, a közönség pedig nagyon vette műsorukat. Azon morfondíroztam, hogy ők is hasonló cipőben járnak, mint pályája kezdetén a Kiss, ugyanis nekik is egy koncertlemezzel kellene előrukkolniuk, mert stúdiólemezekkel soha nem tudják majd átadni azt az energiát, feelinget, ami a koncertjeikre jellemző. Nagyon ki van találva az egész, profin is vezetik elő, és ha már csak az énekesi teljesítményeket említem, akkor is egyértelmű, hogy igen magasra teszik a mércét. Kb. negyven perces műsoruk tele volt humorral, könnyedséggel, lendülettel, nagyszerű vokális részekkel.

A koncertjüket követő átszerelés alatt arról beszélgettem ismerőseimmel, milyen jó érzés az, hogy minőség terén az itt fellépett négy miskolci csapatból három simán a hazai élőzene élmezőnyéhez tartozik. (Függetlenül az eddig kiadott lemezeik számától és országos ismertségüktől vagy ismeretlenségüktől...)

Deni

-2003

● Nem tűnt könnyűnek **Takáts Tamás**ék dolga a hazai pályán nagyot virító Disco Express után. Mintha kisebb sértődés is lett volna örökifjú énekesünk hangjában a fellépők sorrendje okán. Mármint a TTDBB viszonylag korai fellépése miatt. De lehet, hogy ez csak a zsurnaliszta képzelgése...

● Na, a csapatot ugyan nem zavarta semmilyen körülmény, mert az öreg rókák igazi rutinjával majdnem ellopták a show-t, ahogy az angol mondja. Szép lassan melegítették be a közönséget, hogy aztán egy emberként zakatoljon velük az egész csarnok. Takáts Tamás igazán elemében volt - ahogy általában- és a tenyeréből evett a tömeg. Az utóbbi időben megszokott csapata nagyon megbízhatóan hozta a blues-t. Szinte klubhangulatot teremtettek a meglehetősen rideg csarnokban. Fanyar humora jól oldotta a fesztiválok és rock koncertek erőltetett ünnepélyességét, az egyébként nem a TTDBB miatt érkezett rajongók is elkezdték felvenni a fonalat.

● A vége felé természetesen előkerültek a klasszikusok, mint a Zakatol a vonat, majd a legvégére a Pocsolyába léptem. Vitathatatlanul csatát nyert a TTDBB!

● Magasan volt a labda a hazai pályásnak tekinthető **Hooligans** számára. Egy indokolatlanul hosszú és hatástalan intro után be is robbantak a fiúk. Kezdték is keményen dolgozni a közönséget, Csipa már szinte molesztálás szintjén nem hagyta békén a nagyérdeműt. Most a közönség fiatalabb és más nemű része indult be. Nem is estek kétségbe Szerencs büszkeségei, látszott, hogy néhány száz klubkoncert már mögöttük van. Ügyesen keverték a lendületesebb funky-sabb nótákat a nagy slágerekkel. Nagy énekeltetésre természetesen az utóbbiak voltak igazán alkalmasak. Szólt is a Tartson örökké és a Vér nem válik vízzé jó kis jameléssel. Már befutottnak, klasszikusnak tekinthető a Királylány, majd jöhetett volna a végén a Paradicsom... de nem jött! Ehelyett az új album egyik slágergyanús pörgése került terítékre.

● A Hooligans zenéje igazi zsigerzene, ami ezektől az arcoktól hiteles, jól összeáll a produkció. Amíg Csipa hangja (vagy inkább a hangzás) nem volt igazán erőteljes, addig Endi dobolása és Tóth Tibi gitáros jellegzetes mackós mozgása és lezser gitárkezelése húzta a koncertet.

● Az addig nagyon olajozottan gördülő műsor szerkezetébe homokszem került **Charlie** fellépése előtt. Kintről nem lehetett sejteni mi a gond. Vajon a zenészekkel van gikszer vagy technikai a baki? Nos, mint utóbb kiderült utóbbiról volt szó. Pedig Borlai Gergő már jó húsz perccel a kezdés előtt kiült a mindenki által használt kis Tama szerkó mögé (ami meglehetősen máshogy szólt az ő kezei alatt, mint addig bárkinél!) Egy darabig Halász János is társult hozzá, majd a közönség nagy elkeseredésére visszament. Az addigi negyedórás átszerelés lassan egy órásra nyúlt. Ezt kevéssé tolerálta a közönség, a technikusok mikrofonpróbája meg csak ideig-óráig szórakoztató.

● Nagy nehezen elindult a műsor, de láthatóan feszült zenészekkel. Ezért és a meglehetősen szétesős hangkép miatt, az egyébként nagyon ütős Mindenki valakié sem hatott igazán. Pedig Charlie-t így még nem láttam küzdeni. Tudta, hogy most mindennél jobban meg kell fogni a közönséget. Ezt a felelősséget egyik zenésze sem veszi a vállára, nem is olyan karakterek. Pláne ebben az övétől jóval rockosabb közegben. A hangzás az sajnos nem állt helyre, olyannyira, hogy Lerch István egyik zongorája, ahogy van, nem szólt... Ezt rezignáltan megpróbálta tudomásul venni. Nem nagyon sikerült neki. (Érdekes, hogy egyes zenészek milyen háklisak, ha nem szól kezük alatt a hangszerük...) Komoly pszichológiai csata zajlott a közönség és Charlie között. Ami azért érdekes, mert egyik sem a másik ellen dolgozott, mégis kissé langyos volt a hangulat, rajtuk kívül álló okok miatt. Charlie volt, hogy próbált mentegetőzni és elmagyarázni a helyzetet, de érezte, hogy ezzel nem állítja maga mellé a nagyérdeműt és profikhoz kevéssé is illik. Ő pedig az. Úgyhogy megpróbálva összetartani csapatát hozta a lendületes nótákat: Egy szippantás a jóból, Zenegép... De egyik sem torkollott nagy örömzenélésbe.

● Érdekes módon a helyzetet lassú számok mentették meg! Ez már a Nézz az ég felé alatt kiderült és a Könnyű álmot... meglehetősen idegesen előadott lírája is kezdte összehozni a zenészeket és a nagyérdeműt.

● A Jég dupla whisky-vel kezdésénél nyilvánvalóvá vált, hogy megnyerte az izzadságos csatát Charlie. Dolgozott is érte rendesen: nekivetkőzött, kiment pacsizni az első sorokhoz... Rajta kívül még egy emberben volt igazán élet - ami adott helyzetben nagyon fontossá vált - Borlai Gergőben. Angyali nyugalommal és mosollyal az arcán, igazi bőrös veteránokhoz méltóan tette a dolgát, mintha a világon semmi gond nem lenne.

● Már azt hittük vége a koncertnek, mire Miskolc polgármestere életműdíjat adott át az előző napi ceremóniáról hiányzó énekesnek. Ő megköszönte, majd nagyon frappánsan, az Az légy aki vagy-gyal jöttek vissza elköszönni az addigra megenyhült közönségtől. Szegény Lerch Pisti a végén is csak magán kívül kóválygott és próbálta átvenni, az általa kívülről megélt, koncert hangulatát. Biztos emlékezetes történetként marad meg a zenészek visszaemlékezései között ez a fesztivál fellépés. De az a gyanú, szívesen lemondtak volna az ilyen emlékezetességről.

Balage

● Az éjszakába nyúló esemény ezzel még nem ért véget... Az előző napi eleganciát hanyagolva (felváltva), a még mindig a hetvenes éveket idéző szerelésben lépett színpadra best of műsorával a **P. Mobil**. Ők voltak az egyetlenek a mai nap folyamán, akik anno, 1973-ban is megmozgatták a fesztiválozókat... Az évek alatt sok tagcserén átesett "tánczenekart" most is hatalmas lelkesedéssel fogadta a publikum, és Rudán Joeval közösön énekelték (ordították) a klaszszikusokat.

● A fáradni alig látszó tömegnek - mivel már jócskán a másnap(osság) határát súroltuk - jött egy újabb "csapás". A Mobil nosztalgia bulijával ellentétben Pataky Attiláék, azaz az **Edda** az új lemezük, az Örökség köré építették programjukat, de - a földijeiknek mégsem okozhat csalódást - nem maradhattak ki a '80-as (a kezdetek) slágerei sem: Kölyköd voltam, Elhagyom a várost (Edda-Blues), Hűtlen stb.

● Az utolsó felvonás - ugyanúgy, mint a pénteki, színházi gálaesten - a **Republic** etno-pop-rock zenekaré volt, akik Tolcsvayval és Bródyval kiegészülve még vissza-vissza édesgették a haza induló sokaságot. Ez nem volt nehéz feladat hisz' a saját számok mellett a két legendával kiegészülve eljátszották az Utcán, és az Első villamos című örökzöldeket, melyeket - még így a késői (v. korai?) órákban is - érdemes volt végighallgatni...

● Reméljük ez a monstre rendezvény 2004-ben is életképes lesz, és ha nem is ugyanitt (a csarnok túl kicsinek bizonyult!), de nyáron, szabadtéren újra megvalósulhat, ha lehet még "külföldiek bevonásával" is... ☺

LacEm - Fotó: Mocsi

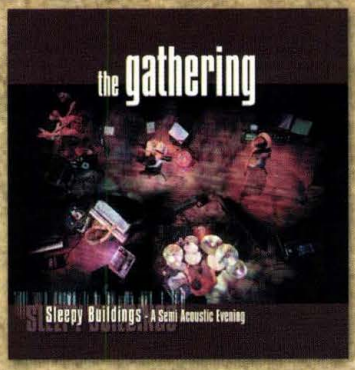
ÚJÉVI AJÁNLATOK

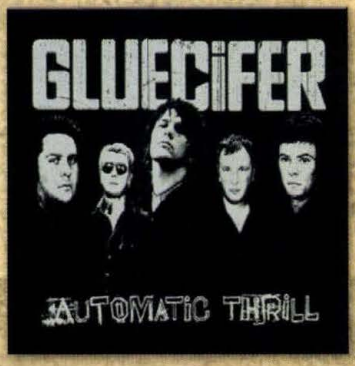

Saxon:
The Saxon Chronicles - **DVD**

FLA:
Civilization - **CD**

The Gathering:
Sleepy Buildings -
A Semi Acoustic Evening - **CD**

Gluecifer:
Automatic Thrill - **CD**

Iced Earth::
The Glorious Burden - **CD**

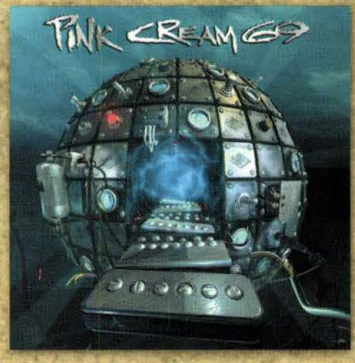
koncert:
2004.03.16.
Wigwam

HTP:
2. - **CD**
Kapható még: 1.-Live in Tokyo - **CD**

Monster Magnet:
Monolithic Baby! - **CD**

Pink Cream 69:
Thunderdome - **CD**

„...ami a fenyőfa alól kimaradt...”:

Motörhead: Live At Brixton Academy
Neal Morse: Testimony
Transatlantic: Live In Europe
Poverty's No Crime: The Chemicals Chaos
Rage: Soundchaser Ltd. Ed.
The Quill: Hooray! It's A Deathtrip
Life Of Agony:
River Runs Again Live 2003
Manowar: Hell On Earth III.
Transatlantic: Live In Europe

www.recordexpress.hu

RECORD EXPRESS

Brigád

A bakancsosok, a bőgatyások, meg a kannás bor

Ismét beért egy punk zenekar, bővült a paletta. A pécsi Brigád nevű szabadcsapat elkészítette eddigi legérettebb lemezét, mely nem csak a rátermettségüket, de a csapat elszántságát is hivatott bizonyítani. Az album részleteiről, a megjelenését követő turnéról és a zenekar törekvéseiről Szakonyi Balázs nyilatkozott a Rockinformnak.

- Új lemezeteknek mintha kissé radikálisabbak lennének a szövegei. Megkomolyodtatok?

- Igen, nagyon jól látod a dolgokat. A helyzet az, hogy 16 éves korom óta csinálom ezt a zenekart, és most 23 vagyok. Az idők változnak, ugyanígy a zene és a szövegek. Rájöttem, hogy az idióta szövegeknek nem sok értelme van, mivel nincs mondanivalójuk, ezért gyorsan unalmassá válnak. Valójában mindig is komoly töltettel akart rendelkezni a zenénk, csak régebben becsúsztak ezek a poénosabb típusú nóták. Nem szégyellek semmit, amit eddig publikáltunk, de most már másképp látom a dolgokat. A punk számomra többet jelent az idétlenkedésnél.

- Háttérbe szorulni látszik a kaki-pisi vonal. Egyáltalán mi szükség van ezekre a buta szövegű számokra? Megbotránkoztatni akartok vele valakit? Vagy olyan fontosnak tartjátok őket?

- Valójában ennek több oldala is van, van benne megbotránkoztatás, van benne poén, de leginkább valós alapokra épülnek ezek a számok. Hozzátenném, hogy mindössze 3 ilyen nótánk van az eddigi öt megjelent lemezünkből. Valójában tényleg nem túl értelmes ilyen dolgokról énekelni, de az a pár dal nagyon a szívünkhöz nőtt. Beszélek itt pl. az "Élet szép" című dalról, ami valójában arról, szól, hogy milyen szar, ha valakire rájön a szarás a városban, és, hogy a trágya magyar körülmények közt még egy egyszerű közwc-t sem talál az ember. Ez a valós életben nem is annyira vicces. Igaz ahhoz kicsit lapos téma, hogy egy egész lemezt építsünk rá, ha-ha.

- Elég keményen hajráztatok a lemez megjelenése után. Reklám, koncertek. Megérte?

- Szerintem mindig megéri. Ezt a rock&roll-t nem lehet félgőzzel csinálni. Ahogy Henry Rollins mondta - nem elég pislákolni, ragyogni kell! Az elmúlt három évben 30-40 koncertünk volt évente, sokat megyünk külföldre is, a weboldalunk látogatottsága is nagyon megugrott, és állíthatom, hogy a Brigádba fektetett energiát visszanyerték mind a pólóinkat, mind a más kiegészítőinket forgalmazó vállalkozások. Mindez a reklámnak és a nagyon intenzív koncertezésnek tudható be szerintem. Röviden: szerintem megérte. Azért itt hangsúlyoznám, hogy számunkra nem az anyagi vonzata jelenti azt, hogy megéri, hanem az, hogy egyre többen hallgatják a zenénket.

- Az őszi/téli turnétokon merre jártatok és milyen tapasztalatokkal lettetek gazdagabbak? Netán ismét beigazolódott, amiről a Pénz szaga című dalotok szól?

- Nagyon jó volt a turné, bár sok rossz, de hasznos tapasztalatot is gyűjtöttünk. Hála Istennek, és Horváth Lacinak - a menedzserünknek, már nem tudnak olyan könnyen átverni és kihasználni, de ennek ellenére sajnos sok negatívumot tapasztaltunk. Például azt, hogy a plakátozást nem szabad akárkire bízni, meg, hogy Magyarország még nem készült fel bizonyos dolgokra - gondolok itt arra, hogy ugyanabban a körzetben 3 hónapon belül játszani kész őrültség. Arra is rájöttünk, hogy a hangosítást és a fényeket jobb, ha magunk intézzük. Sokat tanultunk, és a továbbiakban ennek megfelelően feszülünk neki a turnézásnak.

- Mondanál néhány szót arról, hogy mi végre szerepelnek angol szövegű dalok a lemezeiteken?

- Ez egy gyakori kérdés az interjúkban, de jogos. Először is leszögezném, hogy nagyon is tisztában vagyok vele, hogy Magyarországon értelmetlen angolul énekelni, mert a közönség nem érti, és nem hajlandóak rá bulizni. Ezt tapasztalatból tudom. Viszont, a másik oldal mellett szól az, hogy külföldön is játszunk - egyre többet hál' Isten, nyáron megyünk Németországba, meg Ausztriába -, és akárki akármit is mond, a rock&roll anyanyelve az angol. Ezen a nyelven szólnak legjobban a dalok, és ez a legnépszerűbb is egyben. Ennek ellenére mi persze magyarok vagyunk, és a közönségünk nagy része is az, ezért megtiszteljük őket azzal, hogy magyarul éneklünk. Nem véletlen, hogy csak 2-3 szám szokott angol lenni egy lemezen.

- Mondanál néhány szót a kiadótokról, a Taifuu Recordsról?

- A Taifuu Records egy vadi új kiadó, ami teljesen a zenekarok javát szolgálja és nem a meggazdagodást. Ebből kifolyólag rengeteg figyelmet fordít a profi publikálásra és a reklámra. Nem véletlenül sikerült az ország legnevesebb punk csapatát leszerződtetni, ami nem más, mint a HétköznaPI CSAlódások. Nagyon örülünk, hogy sikerült ennek a kiadónak létrejönnie, és minden erőnkkel azon leszünk, hogy a magyar undergroundot még színesebbé és élettelibbé tegyük.

- Hogy vagytok megelégedve a Bob című lemezetekkel?

- Az igazat megvallva elégedettek vagyunk, bár én részemről az éneket sok helyen problémásnak tartom, összességében ez a legjobb lemezünk. Tudom lesz ez még sokkal jobb, én kicsit azért optimistább vagyok, mint az általam megnevezni nem kívánt újság kritikusa, aki szerint a zenénk hallgathatatlan. Van még sok minden, amit fejleszteni kell, de ki tökéletes? - kérdem én.

- Melyek azok az új dalok, amik a legnagyobb közönségsikernek örvendenek?

- Egyértelműen a Pénz szaga, de sokan szeretik a Mákostésztát és a Nézz szét-et is.

- Melyek azok a külföldi punk zenekarok, akik előtt szívesen fellépnétek?

- Azt hiszem van ilyen töménytelen mennyiségben - nagyon sok külföldi bandát szeretünk, és tartunk példaképnek. Azért, ha egyszer egy Pennywise előtt felléphetnénk, valószínűleg életem végéig megemlegetném azt a napot. No de térjünk vissza a földre...

- Szerintetek van-e létjogosultsága ma Magyarországon a punk zenének?

- Ez egy nehéz kérdés. Szerintem Magyarországon a punk nagyon rossz színben van. A közönség nagy része - hogy Megyeri Ferit idézzem - kannás bort vedelő proletár, akik nem nagyon értenek meg semmilyen komolyabb szociológiai kérdést, és ezért képtelenek arra, hogy előre vigyék ezt a szubkultúrát. Nézd meg azt pl. hogy itthon az ún. deszkás punkok és a tarajos punkok úgymond; ellenségek. Ez milyen baromság! Mi punk zenekar vagyunk, és nem kivételezünk senkivel. Engem nem érdekel, hogy bakancsos vagy bőgatyás a közönségem, egyiket sem nézem le. Csak attól kéne már elszakadni, hogy valaki sokallja az 500 forintos belépőt, mert nem marad elég fröccsre, meg, hogy a 300 kilométer távolságból érkezett zenekart folyton azzal piszkálják, hogy játsszon ETA-t meg Picsát. Nálunk nem nagyon van kultúrája a koncertnek. El lehet menni a Vajdaságba, és meg lehet nézni azokat a fiatalokat, milyen lelkesek. Ők azért mennek el, és azért fizetik be a belépőt, hogy meghallgathassák a zenekart, hogy ott lehessenek, hogy átélhessék.

- Tervek?

- Februártól újabb turné, közben dolgozunk az új lemezen, aztán nyáron fesztiválok, meg külföldi turné. Egy új videóklipet is akarunk forgatni, mert az előző már nem igazán aktuális. Ősszel egy fesztiválturné, ami leginkább az Utazó Punkcirkuszra hasonlít, de ebben csak melodycore és skatepunk bandák lesznek. Előzetesben ennyit, akit érdekelnek a részletek, megtalálja az infót a kiadó honlapján a www.taifuu.hu címen. A zenekar honlapja a www.taifuu.hu/brigad címen érhető el.

rakk

KoRn

A KoRn hatodik stúdióalbuma, a "Take A Look In The Mirror" 2003. november 21-én, azaz négy nappal a korábban tervezett megjelenési dátum előtt került kereskedelmi forgalomba, mivel az anyag már hónapokkal korábban elterjedt az Interneten. Közben a kaliforniai nu metal éllovasai - a Limp Bizkittel karöltve - belevágtak a Back 2 Basics Tour nevezetű koncertsorozatba, amely november 10-én indult Las Vegasban. Mindez csak azért bír akkora jelentőséggel, mert Jonathan Davis énekes egy interjúban elmondta, hogy a következő turnén rögzíteni kívánnak egy koncert CD-t, de arról még nincsenek konkrét terveik, hogy ez pontosan mikor is lát majd napvilágot.

● Akárhogy is számoljuk, a KoRn sztárokká avanzsált tagjai immár tizennyolc hónapja vannak úton, és ennek során persze különféle problémákkal is szembe kell nézniük. **"El vagyok ragadtatva attól, hogy újra turnézunk** - lelkendezett Davis -, **elvégre ez a dolgom. Hozzávetőlegesen, kisebb-nagyobb szünetekkel hat éve vagyunk már úton, és azért csináljuk az egészet, mert szeretünk kiállni és élőben játszani. Azonban minden héten hazarepülök megnézni a fiamat, a barátnőm viszont jön velem a turnéra. Már megengedhetjük magunknak, hogy saját buszaink legyenek, amik úgymond a saját kis házaink, a saját bensőséges környezetünk. Ha például ki akarunk kapcsolódni, megtehetjük, szóval alig vártam, hogy útra keljünk. Ráadásul ezúttal egy olyan világkörüli turnét bonyolítunk le, amelynek során olyan helyekre is ellátogatunk, ahol már régóta nem jártunk. Így például Japánba, Hong Kongba, Jakartába (Indonézia), Manilába (Fülöp-szigetek), Ausztráliába, Új-Zélandra, március környékén pedig csinálunk egy önálló aréna turnét is."**

● Aktuális lemezük felvétele közben egyébként a KoRn tavaly nyáron beiktatta az Ozzfesten való szereplést, ami után rögtön visszatértek Davis házistúdiójába, hogy befejezzék a még el nem készült három számot. Ezúttal saját maguk látták el a produceri teendőket, s a jelenlegi vélemények szerint a "Take A Look In The Mirror"-ral mindenképpen túl fogják szárnyalni a Grammy-t is kiérdemelt 2002-es "Untouchables" sikereit. Persze az eladási statisztikák merőben ellentmondanak ennek, mivel míg az "Untouchables" CD-jük a Billboard 200-as listáján a második helyen nyitott, és közel másfélmillió példány fogyott el belőle csak az Államokban, addig friss művükből mindössze 96,074 darabot adtak el az USA-ban az első héten, a Billboard Top 200-ában pedig csak a tizenkilencedik helyen startolt. **"Az egész album a szeretetről, a gyűlöletről, az emberek iránti utálatomról és arról szól, hogy elvesztem a fejemet** - terelte más irányba a beszélgetést az énekes. **Az utóbbi lemezeink főként az utolsó három dologgal foglalkoztak, hiszen a fájdalom felől közelítettem a dolgokhoz. Eljutottam azonban arra a pontra, ahol a fájdalom már korántsem számít annyira. Ez inkább abszolút gyűlöletbe és dühbe fordult, s ez át is jön az albumon. Ez az anyag egyébként bennünket, mint zenekart mutat, amint belenézünk a tükörbe, és visszaemlékezünk arra, hogy honnan is jöttünk, emlékezünk a gyökereinkre, visszamegyünk az alapokhoz. Visszatekintünk arra, hogy miért is indítottuk el ezt az együttest: azért, hogy agresszív, súlyos zenét játsszunk. Az évek folyamán... kísérleteztünk. Mindig is a KoRn voltunk, de mást-mást csináltunk. Ezúttal egy olyan brutális, durva lemezt akartunk készíteni, ami gyilkol, és ezért is produceltük mi magunk. Elvégre senki sem ismeri nálunk jobban a KoRnt."**

● Davis szerint a "Take A Look In The Mirror" első kislemezes dala, a "Right Now" mind szövegileg, mind zeneileg tovább lép a múltkori "Untouchables" szerzeményein. **"Sokkal groove-orientáltabb, nincs meg benne az a fajta nagyszabású kórus, egyszerűen csak erőteljes és agresszív. A szövege alapvetően rólam szól, amint felébredek és szarok a világra, gyűlölök mindent és mindenkit magam körül. Mindenkinek van olyan napja, amikor felkel és senkivel sem akar beszélni, abszolút beleszarik a világba. Nekem is vannak ilyen pillanataim, és erről írtam. Így fejeztem ki a frusztrációmat mások iránt."**

● Ennek a tételnek némileg ellentmond Jonathan azon vallomása, melyben beismerte, hogy sohasem volt még a jelenleginél boldogabb az életében. Lehetséges az, hogy a misztika mestere lehiggadt az elmúlt hat év alatt, és végre tud örülni? **"Nos, tényleg sokkal boldogabb vagyok. Megbékéltem a depressziómmal, gyógyszert szedek, ami segít. Feltehetőleg örökre rá vagyok kényszerítve a Prozac-ra, de legalább már nem hatalmasodik el annyira rajtam a depresszió, együtt tudok élni vele. Persze még vannak pánikrohamaim, és olykor meg akarom ölni magam, mert nem tudom kezelni. Azonban nincsenek nagyon feldobott és mélyen lehangolt pillanataim, bár mostanában már kevesebbet is szedek belőle... Van viszont még egy csomó baromság, de ahogy öregszem, egyre jobban együtt tudok élni ezzekkel."** Ez esetben ugyebár a pénz sem segíthet. **"Nos, ha több a pénzed, több a vele járó probléma is. Ha pénzed van, több a számla is, egy csomó ember próbál szarságokat állítani rólad, és ez egy rakás újabb problémát vonz magával. Gyere és cseréljünk szerepet egy napra! Nem is olyan egyszerű a helyzet. Emlékszem még amikor boldogan éltem nincstelenül a lépcsőfeljárók alatt; nem voltak ilyen gondjaim és nem nehezedett rám ekkora nyomás. Ráadásul az összes pénzem elment a válóperre, szóval nem fogom azt mondani, hogy gazdag vagyok, mert ez nem igaz."** Persze ennek tudható be az is, miszerint Jonathan már egy ideje a pornósztár Devonnal él, ám a szerelem és higgadtság mégsem érződik annyira az albumon. **"Én is egy halandó vagyok. Azt választottam, hogy az életemből emelek ki dolgokat, és arról írok. Számtalan boldog dolog van az életemben, de igazából a sötét témák inspirálnak a dalszerzésnél. Közben azért sokat fejlődtem, már nem vagyok ugyanaz a személy, aki '94-ben voltam az első KoRn album kijövetelekor. Ez az anyag az itt és mostról szól, azokról a dolgokról, amik az életemben vannak, illetve amiket a világban látok és undorral töltenek el, szóval nincs nehéz dolgom."**

● A "Take A Look In The Mirror" másik érdekessége, hogy egyre többször lehet rajta nagyszerű énektémákkal találkozni, s ez szintén összefüggésben van Davis jelenlegi kedélyállapotával. **"Változtam, ez nem egy "Life Is Peachy" vagy egy "Follow The Leader" album** - folytatta a frontember. **Ordítozni bárki tud. Azok a lemezek az életem egy olyan szakaszában születtek, amikor úgy éreztem, hogy ordítoznom kell. Mostanában a rockzenében mindenki üvöltözik, de kit érdekel? Az már valami, ha valaki képes rendesen énekelni, meg érzelmeket kifejezni. Nagyon örülök ennek, sok időt töltöttem az énekstílusom kialakításával, azzal, hogy a saját hangszeremmé formáljam a hangomat, és képes legyek arra, hogy megmutassam: én egy énekes vagyok. Nem hinném, hogy Amerikában sok nagyszerű énekes lenne, itt nincsenek Freddie Mercury-k, Robert Plantek, olyanok, akik énekelni tudnának. Azok a fickók tudtak valamit, és újra erre van szükségünk."**

● Ennek ellenére a KoRn a hiphoposabb dolgokat sem hanyagolja, elvégre aktuális hanghordozójuk "Play Me" dalában a raper Nas is szóhoz jut. **"Felhívtam Nast és megkérdeztem, hogy nincs-e kedve szerepelni az albumon. Azt válaszolta, hogy nagy KoRn rajongó, és szívesen benne lenne. Ez egy nagyon sú-**

lyos darab, nem olyasmi, amit a hiphoppal kezdeni szoktak. Mellesleg Nas egy óriási dalszövegíró, van mondanivalója. Egészen mély dolgokat hoz ki magából, ami jól is áll neki." Akárcsak Jonathannek a skótduda, merthogy a "Let's Do This Now"-ban újra feltűnik a különleges hangszer. **"A rajongók hiányolták a dudát a múltkori albumunkról, de azoknál a számoknál nem éreztem szükségét. Ez valami speciális adalék, s mivel úgy találtam, hogy illene ebbe a nótába, így beleraktam."**

● Ha pedig már felemlegettük a múltat, az énekes elárulta, hogy ha visszamehetne az időben, hogy változtasson valamin, az az "Untouchables" elkészítésének módja lenne. Szerinte ugyanis túl sok időt töltöttek el vele. **"Ez a mostani volt az első alkalom, hogy egyedül dolgoztunk, és sokkal gördülékenyebben is haladt a munka. Semmin sem kellett túl sokat agyalnunk, s nyersebb is lett a végeredmény. Csak belevágtunk és elnyomtuk a dalokat, azt mondtuk, 'Basszátok meg, azt csináljuk, amihez kedvünk van'. Amúgy rendkívül szórakoztató volt ezen az albumon dolgozni, és nem egyezkedni egyetlen producerrel sem, csak úgy végezni a dolgunkat, ahogy mi akartuk. A produceregnek megván a módszerük arra, hogy manipuláljanak jóban/rosszban egyaránt. Tudják, hogyan hatoljanak be a fejedbe, és bírjanak rá arra, hogy azt tedd, amit ők mondanak. Ez az anyag viszont határozottan jól sikerült. Keveréke a régi iskolás albumoknak meg az új szarságoknak. Büszke vagyok rá. Izgalmas, hogy újra bennünk van ez a tűz."** Ám az igazsághoz hozzátartozik, hogy hősünk ugyanezt a tüzet nem érezte az "Untouchables"-ön. **"Sokat szívtam azzal a hanganyaggal, mivel hat hónapot töltöttem Michael Beinhorn producerrel, s újra és újra nekifutottunk a felvételeknek. Nagyon sokat kellett vele harcolnom. Nem akarom bántani, mert halálosan szeretem, de ő egy perfekcionista, és mindent tökéletesre akart. Ennél a lemeznél viszont naponta összehoztam egy számot."**

● Már megszokhattuk, hogy a zenekarok általában mindig az éppen aktuális hanghordozójukat magasztalják az égig, s ezalól nem kivétel a KoRn sem. **"Nagyon boldog vagyok ezzel a lemezzel** - jelentette ki Jonathan -, **időbe tellett, mire a megfelelő formáját elérte. Viszont azt sem mondom, hogy a többi albumunk nem óriási, mert mindegyiket szeretem. Ezen viszont egy fokkal több a TLC, azaz az érzelmi telítettség."**

● A "Take A Look In The Mirror" szokás szerint limitált kiadású digipak verzióban is napvilágot látott. Ehhez tartozik egy harminc perces bónusz DVD is egy úgynevezett KoRn Kut Up-pal (azaz az összes KoRn videó mixével), a "Right Now (Mirror Mix)"-ének klipjével (egy mondhatni underground klip Nathan Cox rendezésében, amelyet nem lehet majd sem az MTV-ben, sem máshol látni), továbbá az Untouchables Tour 2002 színpad mögötti történéseivel és a "Here To Stay" élő változatával. S amint már említettük az eredeti hangfelvétel már jóval a megjelenés előtt elterjedt az Interneten. **"Valaki feltörte a komputereinket - komorodott el Jon. Szerencsétlen egy helyzet volt, egyedül csak azért idegesített minket, mert még nem volt teljesen készen az anyag, volt még pár dolog, amin dolgoznunk kellett volna. Ez pedig őrjítő tud lenni a mi szempontunkból, elvégre ezt az albumot is a közönségnek készítettük, hogy hallgassák, és ha leszedik az Internetről, hát tegyék azt. Tudom, hogy utána úgyis elmennek megvenni, mert ha én is letöltök valami zenét a netről, utána én is meg akarom venni a lemezt, ugyanis szeretem böngészni a borítót, és szeretem úgy magát a CD-t fizikai valójában. Meg persze jobban is szól. Az igazi hithű zeneszeretők a valódi dolgokat kedvelik. Továbbá a kiadványainkon vannak különféle különleges adalékok is, amikre szintén kíváncsiak, ilyen a CD extra, a videók, meg az ehhez hasonló cuccok, amiket nem tudsz letölteni a világhálóról."**

● 1998-ban, a "Follow The Leader" idején még a KoRn volt a földkerekség egyik legfontosabb, és legnagyobb befolyással bíró nu metal bandája. A kérdés csak az, hogy öt évvel később a csapat továbbra is meg tudja-e tartani vezető pozícióját? **"Abban, amit csinálunk, azt mondom, igen. Valójában a Faith No More volt az első nu metal együttes, és mi is egy csomó mindent merítettünk tőlük. Szerintem a jó zenekarok érvényhez fognak jutni. Elindítottunk valamit, egy új szintre helyeztük ezt az egészet, és ezzel sok új formáció ikráját hintettük el. Mi szabadítottuk a Limp Bizkitet a világra, akik hozták a Staindet, aztán a Linkin Park is felbukkant..."** Sok kollégájuk pedig meg sem köszöni nekik. **"Már megszoktam ezt, emiatt már nem utálom az embereket. Amúgy ha valami erőteljes tűnik fel, sok zenekar próbálkozik meg ugyanazzal, és ezzel felhígítják a kínálatot. Ezért próbálunk meg valami más szarságot csinálni. Határozottan tudjuk, hogy mit művelünk, és azt is, hogy jók vagyunk ebben."** Amikor pedig az újgenerációs zenekarokra terelődött a szó, Davis egyáltalán nem rejtette véka alá véleményét. **"Nincs igazán olyan csapat, amelyik izgalomba hozna mostanság, kivéve a régieket, mint például a Deftones. Az egyetlen újabb együttes meg, amelyre felkaptam a fejemet a System Of A Down."**

● Ennél a pontnál a beszélgetés szála újra visszakanyarodott az "Untouchables" relatíve szegényes fogadtatásához, ámde a témát Jonathan egyszerűen elintézte annyival, hogy az album már három hónappal a megjelenése előtt felkerült az Internetre. **"Szerintem egy óriási anyag volt, kit érdekel, ha nem fogyott annyira jól?"** Egyesek felhozták a KoRn ellen azt is, hogy elszaladt velük a ló, túl nagyképűek lettek, átvették a rocksztárok allűrjeit, és túlzottan arrogánsakká váltak. **"Szerinted arrogánsak voltunk? Sohasem próbáltunk csalódást okozni a rajongóinknak. Továbbra is fogok autogramokat osztogatni, vagy bármit, ha az időm engedi. Szeretjük a követőinket, és mindent elkövetünk annak érdekében, hogy bevonjuk őket is. Nélkülük szar senkik lennénk."** A másik negatív észrevétel velük kapcsolatban, hogy az évek során felhígult a KoRn közönsége, a jelenlegi hívekre pedig az jellemző, hogy bármit megvesznek, amit az MTV-ben látnak és hallanak. **"Igen, ez igaz. Ez a második albumunk idején történt, és ez teljesen az irányításunkon kívül esett. Az old school rajongók azt várták tőlünk, hogy újra és újra ugyanazt az albumot készítsük el, ám ez nem történt meg. Változni akartunk. Ha végighallgatod a lemezeinket, mindegyik különbözik a másiktól, és emiatt páran el is fordultak tőlünk. Nos, ők hallgathatják a régi anyagainkat, de ettől még eljönnek a koncertjeinkre."** És, hogy kikből áll 2004-ben a KoRn rajongótábora? **"Tudod, mit? Fogalmam sincs! Minden egyes alkalommal, amikor játszunk, egy csomó gyerek van jelen, de akadnak idősebbek is, akik már tíz éve követnek bennünket. Akik akkor tizenhat évesek voltak, ma már huszonhat évesek - őrület ebbe belegondolni. Szóval ez egy nagyon vegyes közönség."**

● Itt tart jelen pillanatban a KoRn. Sikeresek, de sok múlik ezen az albumukon. Sok félnivalójuk mégsincs, mivel a "Did My Time" dalukat jelölték a Grammy Awardson a 'Legjobb Metal Előadás' kategóriában, a döntés pedig 2004. február 8-án lesz a Los Angeles-i Staple Centerben. Közben Jonathan Davis filmszerepet vállalt (egy drog diler-t alakít a "Seeing Other People"-ben), illetve közreműködött a legendás pornósztár, John Holmesről szóló filmben, a "Wonderland"-ben is, amihez Neil Diamond "Love On The Rocks"-át dolgozta fel. **"Mindig is híres akartam lenni. Elnyomott gyerekként mindig arra vágytam, hogy ismert legyek és hogy szeressenek. Az álmom valóra vált, és tarthatom magam hírességnek, elvégre bárhova megyek a világon, az emberek tudják, hogy ki vagyok. Egyrészről ez remek dolog, másrészről egy kibaszottul hatalmas megpróbáltatás. Viszont nem hiszem, hogy a hírnév megváltoztatott volna. Van pénzem, és biztonságot tudok nyújtani a fiamnak, de a több pénz több számlát is jelent! Ebből a szempontból nem változott sok minden, ám, mint meggyötört gyerek azt kell mondanom, hogy híresnek lenni a legjobb bosszú ezen a világon!"**

"Senki sem ismeri nálunk jobban a KoRnt"

összeállította: Bánfalvi Ákos

Tankcsapda, Phaidon, Szeg

Este hétre jelölte ki a szervezőség az esemény kezdetének szánt időpontot, de lett abból nyolc is, mire elfoglalhatta végre a publikum a nézőteret. Szépen időre mentem, nehogy egy zizzenésről is lemaradjak, és nem is bántam meg, mert így a remekül megvilágított aulában jól szemügyre vehettem a látszólag egyáltalán nem türelmetlen, de annál izgatottabb közönség résztvevőit.

Én nem Tankcsapda pólóban voltam, mert nekem nincs olyanom, de ahogy ott álltam és körülnéztem, egy pillanatra el lehetett volna velem hitetni, hogy ezzel én vagyok így egyedül az egész világon. Ez persze a helyre sem volt igaz, mert voltak ott mindenféle népek: negyvenöt éves hithű raszta, bankár, postás, autónepper sztreccs barátnővel, orvos, titkár, kötözködő izommókus, újságíró, fotós, részeg szkinhed, és a többi, és a többi. Ez csak az esszencia, de természetesen a túlnyomó többség elszánt tizenéves srácokból állt, és olyan lányokból, kiknek a szeme úgy volt kifestve, mint akinek a távcsője nézőkéjét kib*szásból korommal kenték be. Van, akinek jól áll. Mindenkinek nem.

Bevonultunk végre. Ekkor még csak a terem első negyedében alakult ki tömeg, ott is csak szellősen, ezért gondosan szemügyre vehettem a színpadot, annak minden hang, és látványelemért felelős eszközével. Volt mit nézni bőven, bár a főzenekar motyói még gondosan letakarva várták a szereplést. Annyit mindenképp látni lehetett, hogy rendkívül magas szintű a technikai felkészültség, de nem is vártam mást ez ügyben.

Végre feltűnt a színpadon a hajdúszoboszlói **Phaidon**. Kicsit megfoghatatlan ez a zene, tipikusan az a banda, aki retteg a besorolástól, viszont ez nem minden esetben célravezető hozzáállás. Sok az egyedi ötlet, bár egy-egy téma hallatán mégis olyan erős dejavu fogott el, hogy azt hittem, feldolgozást hallok.

Maga az előadás jól alakult, kitűnően prezentálta élőben az énekes, az egyébként nem kifejezetten egyszerű és egészen izgalmas témáit, és vele együtt remekül szólalt meg a vokál is. A gitártémákban is sok volt a varázslat, és általában véve jól sültek el a trükkök. A számokban egészen szokatlan helyeken szólalnak meg duplázós dobtémák, néha sajnos az inkompatibilitás gyanújával. Viszont a zenekar jóval többet nyújtott, mint a közönség bemelegítése, annak ellenére, hogy nem túl hálás feladat elsőként lépni színre egy ilyen megmozduláson.

Szépen lassan szivárgott be a sokaság a kb. nyolcszáz ember befogadására alkalmas terembe, és a Phaidon negyven perces produkciója után következett a debreceni Szeg.

A **Szeg** - klasszikus kéténekes HC felállásával - hamar megtalálta a hangot a nagyérdeművel. Bár az első két szám picit még akadozott, de aztán úgy összekovácsolódott az egész, hogy megemeltem a kalapom ijedtemben. Az ugrálós, középtempós részek elképesztően súlyosan szólaltak meg, nem volt, aki kiállta minimum csipegetés nélkül. Bár a gitár feltűnően élesen szólt, de a HC magatartásba ez bőven belefér, és szépen dolgozott alá a bőgő. Egyben volt nagyon az előadás, viszont a gyorsabb témákban a gitár néha elakadt egy picit, de nem annyira, hogy a fizető vendégeket ez megzavarhassa.

Az okos koncepcióval megírt számok egyre keményebb hangulatot teremtettek, és a Szeg egyre jobban élt együtt a közönséggel. Ezen a ponton, az aktuális és kézenfekvő népusztítás is adta magát a zenekar részéről: "Szeg...Szeg...Szeged". A repertoárban - szokásukhoz híven - felcsendült egy Beastie Boys feldolgozás is, természetesen a "Fight For Your Right (To Party)".

A Szeg fellépés vége felé viszont már elkezdett türelmetlenné válni a közönség, és egy emberként skandálta a Tankcsapda nevét. Nincs zenekar, aki örül, ha az előadása alatt egy másik zenekar nevét zúgja a nép, de a Szeg végtelen jóindulattal, és egy jópofa gesztussal reagálta le az esetet: megpróbálták megtanítani Szeged népét, hogyan kell skandálni saját nevüket, és sikerrel is jártak. Ebben a felfokozott hangulatban még eljátszottak két számot, és következett egy újabb átszerelési szünet, mely során a színpad elnyerte - az estére szánt - végleges formáját.

A **Tankcsapda** nem bízta a véletlenre bevonulásának sikerét. "Az élet a legjobb méreg" csendült fel először, de voltaképp játszhattak volna bármi mást, vagy elég lett volna, ha csak megmutatják magukat a színpadon, a közönség akkor is megőrült volna a gyönyörtől. Egyszóval nem volt esély hibázásra. De nem is volt hibáról szó, mert Lukácsék a legelső pillanattól kezdve fesztesen és milliméterre együtt játszottak minden hangot. Ez persze egyáltalában nem meglepő, de amikor megszólal az élő zene, ezek a tényezők mindig új értelmezést kapnak. Sajnos viszont a hatást kismértékben csökkentette, hogy a szám elején nem igazán akart a gitár kifelé szólni. Aztán minden a helyére került és kezdetét vehette a nagyjából két órás tombolás.

A két óra alatt mintát kaphattunk a zenekar profi szintű létezésének tulajdonképpen minden szakaszáról, és nem maradt el talán egyetlen igazán nagy sláger sem. Ilyen szintű előadáshoz, komoly felkomfok is járnak. Egy példa: "A Loki jövőre otthonában fogadja a Bruges csapatát. Tudjátok, mit fogunk nekik mondani? Szevasztok belgák! Üdvözöl a pokol" - nem rossz! Lukács annyira elemében volt, hogy az "Egyszerű dal" bőgőtémájára, két sor erejéig ráépítette a kezdő gitárosok kedvenc témáját (Smoke On The Water). Biztos a tisztelet... Mindegy. Mindenki örült.

A koncert vége felé a közönség már kicsit viseltesnek látszott, de volt is, ami megviselje... Magas fordulatszámon pörgött az előadás. Láttam bevert arcot, láttam hányást mosdókagylóban, láttam mindent, ami előfordulhat, és elő is kell, hogy forduljon egy igazi buli során.

BAZSI - Fotó: Dávid Zs.

A Másfél zenekar két tagjával; Lukács Levente szaxofonossal, és Barnabással, a Másfél gitárosával beszélgettünk a zenekar újonnan megjelent lemezéről, és a jövőbeli terveikről, a budapesti Világgödörben, a lemezt bemutató koncert előtt...

Rockinform: Ez az első olyan lemez, ami az új taglétszámmal és új felállással készült. Hogyan zajlottak le a tagcserék?

Levente: Ez úgy alakult, hogy még 2002 tavaszán Eszter bejelentette, hogy ő abbahagyja. A lekötött koncerteket még lejátsszuk, de ő nem akar már zenélni, kilép a zenekarból. Ezt Franciaországban jelentette be és akkor meg is volt beszélve, hogy szeptemberben lesz az utolsó buli, ami le is ment, és utána valahogy a basszusgitáros Seki is megkattant.

Rockinform: Valahogy?

Levente: Hát így igazából neki összejöttek a dolgai, meg a barátnője is Franciaországban volt, ide is utazott, oda is utazott, és végül így döntött.

Rockinform: És azt lehet tudni, hogy mi van vele?

Levente: Persze. Találkoztam vele, talán egy-két hónapja volt. Először gyorsan talált egy hardcore zenekart, vagy valami metál zenekart, csak azért, hogy zenéljen. Van egy régi közös ismerősünk, akivel gyerekdalokat csinálnak, és van valami saját projektje is.

Rockinform: A kilépések megviselték a zenekart?

Levente: Akkor igen, persze. Először azt hittük, hogy ennek annyi is. Amikor Seki bejelentette, hogy kilép, és ez így véglegesedett, amikor kijöttünk a kocsmából, mi hárman a maradék azt mondtuk, hogy összefogunk

Másfél év a Másfél életéből...

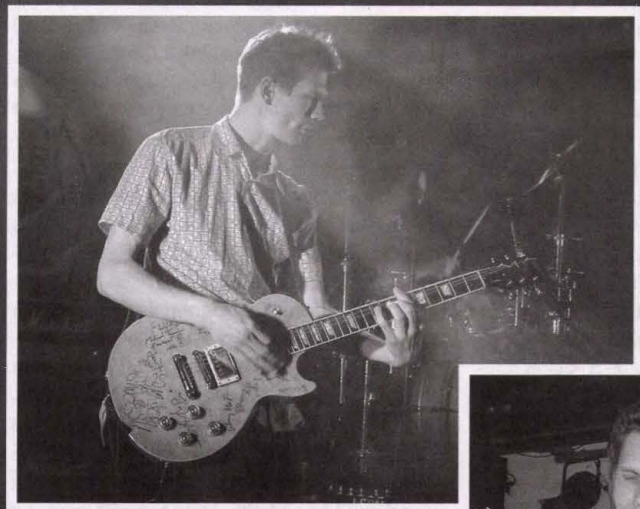
és folytatjuk, de azt még nem tudtuk eldönteni, hogy most mi lesz, csak azt tudtuk, hogy össze kell fogni nagyon. Ez meg is történt. Úgy döntöttünk, hogy nem lesz csellós, nem keresünk helyette mást, viszont basszusgitáros kell.

Barnabás: Volt két komoly hónap...

Levente: Az a két hónap, amikor keresgettünk. Öthat embert meghallgattunk és Sabák elsőre jött, őt tudtuk is, hogy ki és hallottuk már a Rewind-okról, és a Kamu-ból. Rögtön tetszett, a többieket is meghallgattuk, és a végén visszahívtuk Sabákot. Akkor már beindult a dolog, ő egy elég felszabadult ember, laza és rengeteg ötlete van.

Barnabás: Több alkalmas basszusgitáros volt, aki megfelelt, de Sabák funkos, nagyon ízes stílusa miatt mellette döntöttünk.

Levente: Azért érezzük jól magunkat, és azért jött ki így hirtelen ez a lemez, meg azért van egy év alatt több új szám, mint az utóbbi öt évben, mert pont azok változtak, amit egyébként terveztünk is; egész

dobmodul bejöhet, kis sampling-ek vannak, meg groove-ok, meg lazulás. Egy kicsit más hangulat, táncosabb, lazább dolog. Ezt terveztük is folyamatosan, csak valahogy nem így alakult. Nagyon értékes volt Seki technikája és az ötletei. Nagyon fontos volt abban a felállásban, viszont az a szerencsénk, hogy Sabák ugyanolyan fontos most. A Másfelet egyszerűen mindig az aktuális tagok arculata és ötletei adják.

Barnabás: Most, hogy Sabák bekerült, az nem azt jelentette, hogy "öreg most akkor ezt kéne nyomni, meg azt kéne nyomni". Ugyanúgy bevontuk a munkába, mint annak idején Sekit.

Rockinform: Most, hogy a csellló kiesett, a szaxofonnak megnőtt a szerepe?

Levente: Hát egy kicsit melósabb, főleg a régi számok.

Rockinform: Ha jól gondolom, a szaxofon effektezése is nagyobb szerephez jutott...

Levente: Az is. Igazából több nincs, csak előtérbe került... Én nem érzem azt, hogy többet kéne játszanom, és az új számokban meg jó ritkára vesszük a dolgokat, nem kell feltétlenül az egész szám alatt mindenkinek játszania, hagyunk most jóval üresebb részeket is. Mondjuk, hogy a dobgép, az effektek, meg a loop-ok előjöjjenek. Annak kell azért teret adni.

Rockinform: Beszélik, hogy dance-esebb lesz ez a lemez... Ez minek köszönhető? Nagyobb tábor felé szeretnétek nyitni?

Levente: Nincs ilyen. Alapvetően a zenekar azt csinálja, ami őt érdekli. A nagyobb tábor felé nyitás az lenne, ha felvennénk egy szőke énekesnőt - vág közbe Barnabás.

Rockinform: Tehát nem gondoljátok azt, hogy aki eddig nem hallgatott Másfelet, az emiatt fog...

Levente: De ezt mindig gondoljuk. Azt szeretnénk, hogy mindenki hallgassa meg, mindenkihez jusson el.

Barnabás: Az mindig problémája volt a zenekarnak, hogy amit csinálunk, az egy csomó előítéletbe belefut, a média nem támogatja a zenénket, mert instrumentális, és a kategóriákba sem férünk bele. Így mindig küzdelmes volt eljuttatni a zenénket a közönséghez. Ettől eltekintve nem úgy írtuk meg az új lemezt, hogy populárisabb legyen. Azt csináltuk, ami jól esett. Ez most egy kicsit lazább lett...

Levente: Azért vannak trükkök. Tehát nem kell félni a korábbi Másfél anyagokat kedvelőknek, hogy teljesen elhagytuk azokat az elemeket, ami eddig minket jellemzett.

Rockinform: A "Ballast" koncertlemez. Miért az A38-as hajón vettétek fel?

Barnabás: A hajó technikai felszereltsége lehetővé tette, hogy sávonként rögzítsük a felvételt, majd azt a kiadónk stúdiójában kevertük össze. Szerencsére sikerült mindent úgy feljátszanunk, hogy az utómunkálatokkal nem kellett sokat bajlódni. Ezen mi is meglepődtünk.

Rockinform: A lemez címe: Ballast. Ez mit jelent a zenekar vonatkozásában?

Levente: Erről Sabák tehet; amikor leültünk, hogy kitaláljuk a lemezcímet, és volt úgy tíz-tizenöt ötlet, melyből igazából egyik sem tetszett, akkor ő elment WC-re, és amikor visszajött, ezt mondta...és akkor mindenki: Ez jó lesz!

Barnabás: Ez illett a hajóhoz is, és illett a lemez anyagához, ami a régi és az új számok között próbál egyensúlyt teremteni.

Rockinform: Hogyan látjátok a Party zene alakulását Magyarországon, és hogyan befolyásolja ez a Másfelet?

Barnabás: Nagyon sok drum'n'bass partyba beleszaladtam mostanában, és azt látom, hogy szárazzá vált a műfaj, és nincs benne elég ötletesség. Az emberek általában csak a ritmus miatt járnak ilyen helyekre, ami azért hat órán keresztül unalmassá válik. Én azt gondoltam, hogy idővel sokkal több élő elem is párosul a zenével, ahogy arra Európában számos példát láttunk. Például Franciaországban, ahol sokkal nagyobb tere van a live act. partyknak.

Levente: Minket folyamatosan érnek a party zene hatásai, érezzük az energiáját, és ezeket fordítjuk le saját nyelvezetünkre. Valószínűleg ezt mindenki így éli meg, csak más hatások érik, másból táplálkozik.

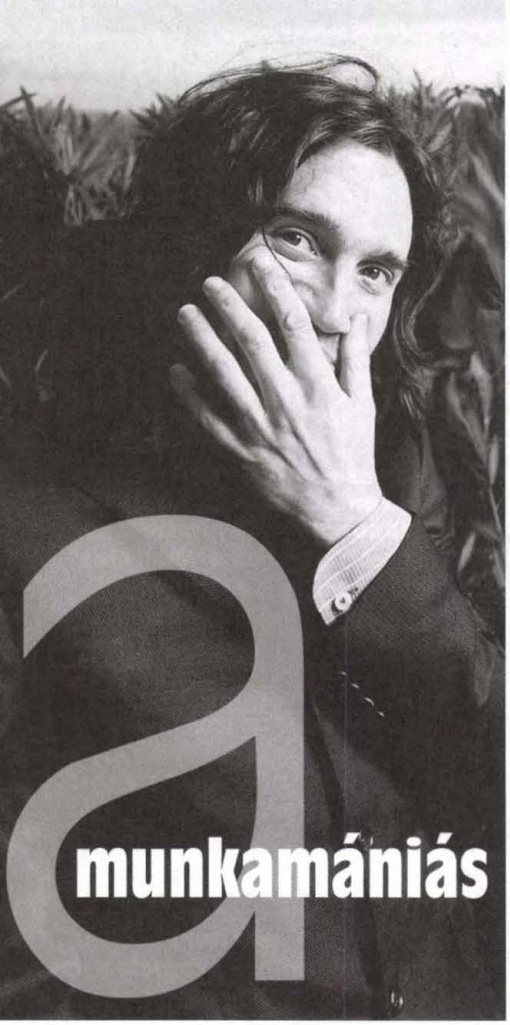
Rockinform: A mai lemezbemutatón kívül milyen komolyabb megmozduláson vesztek részt mostanában?

Barnabás: Most van egy kis téli szünet, a január még bizonytalan, és márciustól kezdődik a dömping itthon, de vannak külföldről is, innen-onnan koncertmeghívások, főleg Franciaországból és Hollandiából.

Rockinform: Akkor azt mondhatjuk, hogy sokáig nem fog még kibékülni a kutya meg a hal...(utalva a Másfél stilizált logójára)

Levente: Így van. De azt tudni kell, hogy ők közben igen jó barátok...

BAZSI

John Frusciante

munkamániás

Most, hogy a Red Hot Chili Peppersnek jutott egy kis ideje a pihenésre a tizenöthónapos "By The Way" turné lezárulta, illetve a tizenhatszámos "Greatest Hits" válogatás CD kiadása után, gitárosuk John Frusciante azonnal kapott az alkalmon, hogy összerakja negyedik szólóalbumát, a "Shadows Collide With People"-t. A február végén megjelenő alkotáson ezúttal olyan vendégek is felbukkannak, mint a Chili Peppersből Flea és Chad Smith, valamint Josh Klinghoffer (The Bicycle Thief, Golden Shoulders), hogy csak néhányukat említsük.

Diszkográfia:

Niandra Lades And Usually Just A T-Shirt (1995)
Smile From The Streets You Hold (1997)
To Record Only Water For Ten Days (2001)
Shadows Collide With People (2003)

"**A szólólemezem befejezésével valami megnyugodott bennem itt belül** - vágott egyből a közepébe John Frusciante -, **mert végül is százszázalékosan büszke vagyok rá. A múltkori Red Hot Chili lemezen, a "By The Way"-en azonban sok olyan dolog volt, amit másmilyenre szerettem volna, s csak nehezen tudtam elfogadni, hogy a végeredmény olyan lett, amilyen.**" Ez azonban most nem erre a lapra tartozik, hiszen a figyelem ezúttal a "Shadows Collide With People"-re irányul. "**A legrégibb dal a lemezen akkor született, amikor az utolsó számokat írtam a múltkori szóloalbumomhoz, a "To Record Only Water For Ten Days"-hez, viszont ezek valahogy igényelték az élő dobokat, s mivel azon dobgépet használtam, azzal nem lettek volna az igaziak. Ezen a CD-n Chad** (Smith, a Chili dobosa -B.Á.) **dobolt, méghozzá úgy, hogy Josh-sal kidolgoztuk a dobtémákat, aztán jött Chad, és felütötte, mint egy session zenész, és óriási munkát végzett. Hozzá hasonlóan Flea is basszusozik egy számban, az is őrület lett, plusz még a The Mars Volta-s Omar is slide gitározott két nótában.**"

Ahogy azt már Frusciante szólóvállalkozásainál megszokhattuk, a "Shadows Collide With People" is sokkal experimentálisabb, kísérletezőbb a Chilis munkáknál, s ezúttal főleg az elektronika iránti elkötelezettségére helyezte a hangsúlyt. "**Rengeteg nagyon experimentális elektronikus zene van ezen az albumon, amitől olyan jók a számok. Persze a szintetizátorokat általában nagyon finoman használjuk - a dalok alapvetően akusztikus gitárból, dobból és basszusból építkeznek, bevonva a mellotront vagy a billentyűsöket is, de azért van némi elektrós hangzás itt-ott. Ahogy ezeket a témákat felvettük, sokkal színesebbé tették az anyagot, színesebbé, mint amit eddig valaha is csináltam. Egyébként a stúdiómunkák során maximálisan törekedtem az esztétikára. Kizárólag csak régi mikrofonokat használtunk, és a dobok nagy részét is nyolc sávra rögzítettük, aztán úgy trükköztünk vele egy huszonnégy sávos felvevőn. Minden fáradozás annak érdekében történt, hogy a hangzás annyira 'meleg' legyen, amennyire csak lehetséges, és több szempontból is megvan benne az a vibrálás, illetve hevesség, mint ami a '60-as évekbeli illetőleg a '70-es évek eleji felvételeket jellemezte. Ezt a feelinget próbáltuk meg visszaidézni, megragadni.**"

Frusciante-ról mindenki tudja, hogy mióta nem használ drogokat, megszállottja lett a zenének, teljesen beletemetkezett. Azzal él, lélegzik, és alszik, sőt, még azzal is álmodik. Zenei tudása épp emberi ésszel fel nem fogható, zenei éhsége kielégíthetetlen. "**Hallgatok azért mostanában készülő, nagyon absztrakt elektronikus muzsikákat is, Rosy Parlane-t, Pita-t, meg ezt a Fennesz nevezetű fickót, aki mellesleg óriási gitáros is, és az összes albuma nemcsak, hogy jó, de teljesen eltérő is. Az ő zenéje annyira absztrakt, hogy ritmusok sincsenek benne, az ütemezése nagyon különböző, és ettől válik érdekessé számomra. Emellett sok folkzenét is hallgatok, Joan Baezt, Fairport Conventiont, meg Steeleye Spant, továbbá King Crimsont, Emerson Lake and Palmert, Mott The Hoople-t, és Slade-et. Nem érdekel, hogy a nagyvilág mire vevő, abban a művészetben és zenében merülök el, amit én szeretek, és számomra ez jelenti az egész világot.**"

Hősünk másik szenvedélye a gitárvásárlás, s miután néhány éve egy lakástűzben elégett az összes hangszere, John kénytelen újra begyűjteni valamennyit. Az új szerzemények közül az első hathúrosa egy Fender Jaguar modell volt. "**Ezt egy gitárüzletben vásároltam, a Voltage Guitarsban 1997-ben. Nem volt gitárom, és mivel volt némi pénzem, ez lett a saját karácsonyi ajándékom. Aztán mikor a többiek felkértek, hogy csatlakozzam újra a Chili Peppershöz, azt mondtam, hogy rendben, de nagy szükségem lenne egy Stratocasterre. Így Anthony** (Kiedis, énekes - B.Á.) **adott némi pénzt, elmentünk a Guitar Centerbe, és megvettem ezt a rózsafa fogólapos modellt. Ez egy '62-es gyártmány, és ezen gyakoroltam be a "By The Way" összes dalát.**"

Nem újdonság, hogy Frusciante egy rendkívül elfoglalt muzsikus, most például többek között két további projekten is ügyködik a Red Hot Chili Peppers mellett, mert számára ez jelenti a kikapcsolódást. Ezen kiruccanások egyikére régi barátja, a rendező/producer Vincent de Gallo kérte fel Johnt, nevezetesen, hogy gondoskodjon következő filmje, a "Brown Bunny" filmzenéjéről. "**Három éven át komponáltam zenéket ehhez a filmhez. Vincent ideadta a forgatókönyvet, és rám bízta a dolgot. Sokféle számot írtam hozzá, instrumentálisakat is, de előre nem tudtam, hogy végül mi kerül majd be a filmbe. Azóta kiderült, hogy sok olyan jó téma is lemaradt róla, amikből előfordulhat, hogy összerakok majd egy albumot! Szóval számtalan nagyon szomorú zene született hozzá, mert ez igazából egy szomorú film.**" A nagy mű, azaz a "Brown Bunny" november 28-án jelent meg csak és kizárólag Japánban, miután Cannes-i bemutatóján nem kis felháborodást keltett. Vágott verziója viszont a Bécsi Nemzetközi Filmfesztiválon kiérdemelte a The FIPRESCI (International Federation Of Film Critics) díjat, s John Frusciante szerzeményei közül végül is négy kapott helyet az ehhez tartozó filmzenealbumon: a "Forever Away", a "Dying Song", a "Leave All The Days Behind", a "Prostitution Song", valamint a "Falling".

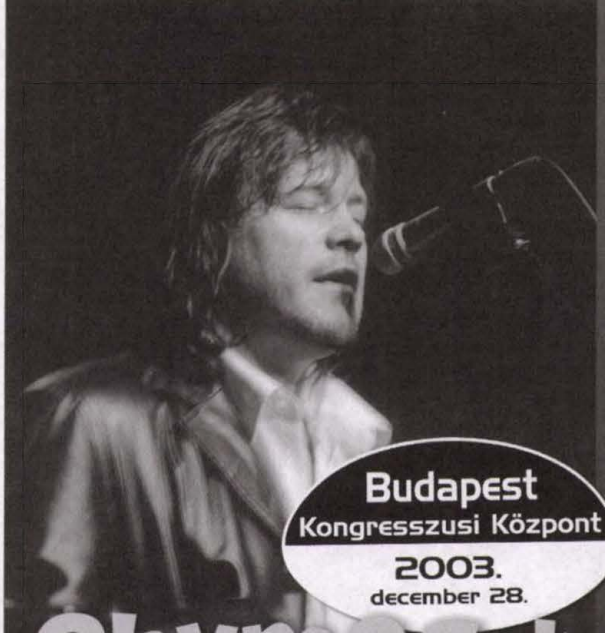
A másik projekt, amelyben John érdekelt, az ő és Flea színpadi jamjeiből nőtt ki a legutóbbi Chili turnén, s a jelek szerint a párosnak semmi más célja nincs, mint visszanyúlni a maguk zenei gyökereihez. "**Körülbelül ahogy befejeztük a "By The Way" turnéját, elmentem megnézni a The Mars Volta-t élőben, akikre nagy hatással volt a King Crimson. Utána egy időben folyton King Crimson meg ELP koncertlemezeket hallgattam. Ekkor jutott eszembe, hogy azok a zenekarok abszolút ki tudtak bontakozni élőben, sokat improvizáltak, és az embereknek mégis tetszett. Ők voltak**

a földkerekség legnagyobb együttesei, akik húsz perceket is elkalandoztak olykor. Ezek után egy nap azt mondtam Flea-nek, hogy egy kicsit el kellene nyújtanunk a jamelést a koncertünkön, így megléptük a dolgot, és nagyon jól sikerült. Most Flea-vel igyekszünk még jobban megmutatni ezt az oldalunkat, mert elhatároztuk, hogy készítünk egy ilyen megközelítésű albumot a Mars Volta-s Omarral közösen. Ezen már dolgoztunk a koncertkörút során is, tartottunk kisebb próbákat a fellépések után, s csak azt mondhatom, hogy ez teljesen az ellenkezője annak, amit Flea és én a "By The Way"-en nyújtottunk. Olyan őrült, csiricsáré zene, tele gyors játékkal. Mellesleg Omarral összehoztunk egy rakás olyan gitárrészt, mint amilyeneket Adrian Belew és Robert Fripp játszottak a '80-as években. Flea pedig amikor elkezdett basszusgitározni ezekre a témákra, teljesen olyan volt, mint Allan Holdsworth. Számomra ők voltak a progresszív rock képviselői, meg a Mahavishnu Orchestra, illetve a Tony Williams Lifetime. Vagyis zeneileg mi innen indultunk."

Arra pedig, hogy John Frusciante szótárában nem szerepel a "hétvége" szó, jó példa, hogy tavaly október végén két szám erejéig Santa Barabarán színpadra lépett a Pearl Jam jótékonysági rendezvényén. Aztán Mr. Frusciante idén januárban is meglepte a közönséget azzal, hogy Josh Klinghofferrel együtt egy hetvenöt fős kis helyiségben, a hollywoodi Alterknit Lounge-ban adott koncertet Performance Two név alatt. John egyébként néhány héttel korábban már önállóan is tartott itt egy előadóestet Performance One fedőnéven.

Nehéz megmondani, hogy pontosan hány más projektben vesz még részt John Frusciante az elkövetkezendő hónapokban. Munkaetikája mindenesetre fenomenális, és azt hiszem, életszemléletéből is mindannyian tanulhatnánk. **"Az a cél lebeg a szemem előtt, hogy minden nap megtanuljak valami újat. Ez lehet akár egy Jimmy Page szóló vagy egy Mingus dal elsajátítása is, esetleg a szintetizátorom még alaposabb megismerése, vagy nem utolsóként rájönni arra, hogy miként végezhetek jobb munkát a stúdióban. Mióta elkezdtem gitározni tanulni, számomra mindig is az volt a legfontosabb, hogy még jobb és jobb legyek."**

lejegyezte: Bánfalvi Ákos

Budapest
Kongresszusi Központ
2003.
december 28.

Az egyre szélesebb közönségréteget mozgósító szlovákiai magyar zenekar mármár hagyományt teremt abból, hogy karácsony után, ugyanazon a napon kétszer töltse meg a Kongresszusi Központ majd' háromezres nézőterét. Addig, amíg a 2002-es előadás a Matáv Szimfonikusokra épített, a 2003-as, ünnepi Ghymes-koncert a társművészetekkel való együttműködésre fókuszált.

Ghymes-karácsony

Amint arról a 113. számunkban beszámoltam (2003. július-augusztus), az Állami Népi Együttes táncosai vendégszereplésével lezajlott nyári, margitszigeti szabadtéri koncert alakulását végső soron az időjárás határozta meg. Olyannyira, hogy az egyik táncprodukciót gyakorlatilag elmosta az eső. Az addig látottakból ítélve, kár lett volna azt elveszni hagyni. Szerencsére, ezt más is így gondolta, ezért most sor kerülhetett a megkésett bemutatóra, a szigeten megismert három táncszám újbóli előadásával együtt.

A december 28-i estet ez utóbbiak egyike nyitotta, mégpedig az, amelyik kifejezetten a nyári megakoncertre készült. Szerzője, Szarka Tamás akkor még nem talált neki címet. Azóta bizonyára igen, de az eredmény sajnos, nem jutott a tudomásomra. A háborús zajokat idéző, táncolható effektekből összerakott darabról van szó, amelyben Tamás a "gépzene" felett énekelt. A színpad előtere a táncosoké volt: felszabadultan és dinamikusan ropták. A folytatás, a "Bazsarózsa" táncos verziója (amely felerősítette a dal egyébként is lírai hangvételét) ugyancsak ismerősnek bizonyult a szigetről.

Az átmenetileg "magára maradt" zenekar az előttünk álló hónap, a "Január" árnyképét vetítette elénk: az éneklés melegségével ellensúlyozva mindazt, ami akkor vár ránk. A téli hangulatot az élőben ritkán hallható "Északi szél" sem törte meg. Következett a zenekar egyik állandó vendége, a gyönyörű hangú Kis Bernadett, aki kíséret nélkül előadott népdalokkal szokta elkápráztatni a közönséget. Ezúttal sem történt másként. A változás csupán annyi volt, hogy a Bernadett által választott egyik dal az alkalomhoz illeszkedve, a karácsonyról szólt. Csakúgy, mint a Ghymes talán legnépszerűbb lemezéről, a "Regé"-ről ismerős szám, a "Jézus ágyán", amelyet természetesen már a színpadra visszatért zenekar adott elő. Mielőtt eluralkodott volna a lelkeken az ünnepi hangulat, egy krimiszerűség került elő a repertoárból, a megölt férj balladája, vagyis a "Tizedik"! Ez egy, az utolsó stúdióalbumról, a "Héjavarázs"-ról való blokkot vezetett be, hiszen egy kedvesen ironikus dallal folytatódott a koncert: az "Állatfarm"-mal! A nyomában feljött "Zivatar" pedig ezúttal nem hozott égi áldást, mint a Margit-szigeten. Tapsvihart viszont méltán aratott!

Ezt követően újabb váltás történt a koncert menetében, a Bach által ihletett "Johann" élő bemutatójával. A stúdióverziótól kissé szikárabbra vett, a hegedűt-éneket mindösszesze két szintivel támogató formáció az est érdekes, folytatást érdemlő színfoltjának bizonyult!

És, hogy mért említettem a bevezetőben a társművészeteket? Leginkább az est meglepetés-számba menő vendége, a színművész Cserhalmi György miatt! Tudjuk róla, hogy készített egy lemezt Básti Julival, úgy 15 évvel ezelőtt, ám ezúttal mégsem a zenekart erősítette. Megmaradt a saját mesterségénél: prózát mondott. Pilinszky János szívszorító költői látomását adta elő, "Az ünnep angyala" címmel. A lélekemelő szöveget, amely tartalmában a 60 évvel ezelőtti háborús karácsonyt idézte, hozzá méltó Ghymes-zene keretezte. Szó ami szó, ritkán hallani ilyesmit koncerten, pedig a közönség fogékonynak bizonyult rá!

A megilletődöttséget oldó "Kétszaxis" (Jelasity Péter közreműködésével), új dimenzióban mutatta meg az általam (is) nagyon kedvelt instrumentális szerzeményt. Annak szilajságát, vadságát ugyanis ezúttal az ütősök szállították! Az ismét előkerült táncosok pedig előbb a nélkülük zajló koncerteknél feszesebben ritmizált "Vágyalku"-t vitték színpadra, majd a "Héjavarázs" második (tempósabb) részébe kapcsolódtak be. (Utóbbi volt az a szám, amit a szigeten nem láthattunk.) Ekkor értettem meg, hogy a tánc ebben a produkcióban nem szimpla látvány-elemként funkcionál! Mihályi Gábor koreográfus ugyanis a saját eszközeivel maga is felépítette a Ghymes-dalokat, hogy a muzsikával párhuzamban elmesélhesse azok történetét.

Ezek után talán mondanom sem kell, hogy a két ráadás hab volt a tortán! Az elmaradhatatlan "Tánc a hóban" megerősített abban a hitemben, hogy amit a Ghymes csinál, az valóban világ-zene! Goran Bregovic új lemezét hallgatva ugyanis az volt a benyomásom, hogy annak arab hangulatú első számát a "Tánc a hóban" verzéje ihlette! Mindent összevetve, az est egyik csúcspontja volt ez a dal, hiszen a zenekar minden tagja azonos érzelmi hőfokon muzsikált benne. Valamiért mégis a cimbalmos Pukkai Attila játékát emelném ki, ezúttal.

A legvégére - nem kis kockázattal - vadiúj karácsonyi dalt hagytak a fiúk, "Szép jel" címmel. A választás azonban őket igazolta! Egyrészt azért, mert a muzsika valóban ünnepi hangulat hordozója. Másrészt pedig, mert megkapó dallama folytán tökéletesen alkalmas arra, hogy az ünnepek múltán is közönség-kedvenc maradjon. Ehhez persze, már "csak" lemezre kellene venni!

Ami pedig a koncert egészét illeti: annyira fegyelmezett teljesítményt nyújtott annak minden szereplője, mintha ezúttal is lemezfelvételre készültek volna, mint egy évvel ezelőtt. A két, egymást követő előadás miatt persze, szükség is volt a fokozott koncentrációra, erőbeosztásra. (Ezúttal a szokásosnál több olyan dal hangzott el, amelyet Szarka Gyula énekelt, okosan tehermentesítve ezzel testvérét.) A bő kétórás koncert végén mégis az volt a benyomásom, mintha maradt volna a fiúkban némi erőtartalék.

Panaszra azonban semmi ok, hiszen a Ghymes emlékezetes, érzelem-gazdag szellemi kalandtúrára vitte el a nézőit december 28-án, egy, ma nem igazán divatos "tájra": a művészetek birodalmába!

olasz - Fotó: Dávid Zs.

"Egy rocklegenda A Piramisból"

A Török Ádám által vezetett Mini sokadik megújulása közepette, egy november végi csongrádi koncert előtt sikerült diktafonvégre kapnom a csapat dobosát, Köves Miklóst, vagy ahogyan mindenki nevezi: Pinyót. Róla az ment át a köztudatba, hogy a hetvenes évek közepén, a Piramissal írta be nevét a magyar rock-történelembe. A beszélgetés során kiderült: az előző zenekarával már megtette mindezt. Ismerjük hát meg Pinyót egy kicsit közelebbről!

Névjegy:
Név: Köves Miklós, Pinyó.
Hangszer: dob.
Születési hely, idő:
Budapest, 1949. január 25.
Eddigi zenekarok: Futurama, Non Stop, Piramis, Mini.

- Először is: mikor, kitől kaptad a becenevedet?

- Úgy gondolom, a szüleimtől! A családi legenda szerint a bátyám nem tudta kimondani, hogy pirinyó, és Pinyót, vagy valami hasonlót dünnyögött helyette. Engem kicsi korom óta Pinyónak hívnak. Ez az iskolákban is végigkísért. Annyira, hogy nem szeretem a Miklóst, és nem is hallgatok rá!

- Mindig dobos akartál lenni?

- Igen, mindig! Sajnos, semmilyen zenei előképzettségem nem volt, és nem is voltam valami jó hallású, nagy tehetség. Láttam a tévében a Ki Mit Tud-os zenekarokat, és elhatároztam, hogy dobos leszek. Hogy miért pont az, nem tudom, de később sem gondoltam más hangszerre. Nyolcadik általánosban kezdtem tanulgatni 1962-ben,'64 körül, a gimnáziumban már zenéltem. Harmadikos koromban a Non Stopba kerültem. Szülői engedélyt kellett kérnem, hogy velük játszhassak. A többiek egyetemisták voltak. Akkor általában csak hétvégén voltak koncertek, nyáron viszont mindig játszottunk, és ezt engedték a szüleim is.

- Intenzíven vágtál bele a zenélésbe.

- Igen, mert már akkor úgy gondoltam, hogy mindenképpen zenész akarok lenni, ez lesz az élethivatásom. Nem voltam jó tanuló, de nem is akartam mást csinálni. Így sikerült!

- Tanáraid?

- Az első Laux Józsi volt az Omegából! Igaz, akkor ő a Benkó Dixieland-ben játszott. Volt hozzá egy ismeretségem, és a lakására jártam tanulni. Ez az időszak akkor is tartott, amikor már omegás volt. Később az OSZK-zeneiskolába kerültem, Bányai Lajos bácsihoz. Aztán Nesztor Ivánhoz, majd Martonosi Gyurinál ért véget a tanulásom.

- A rock, ha jól sejtem, már a gimnáziumban megérintett.

- Egyből! Jött a Beatles-őrület, majd Hendrix, és a rock progresszív vonulata. És, bár nem játszottam dzsesszt, akkoriban szinte csak azt hallgattam, abból is merítettem. Mindig rockot játszottam, de a dzsessz volt a mániám. Ez a szenvedélyem a mai napig megmaradt.

- Hogyan emlékszel a Non Stopban eltöltött időre? Attól tartok, hogy a rock új nemzedéke számára szinte be kell mutatni ezt a csapatot.

- Hát igen! Pár éve megjelent tőlünk egy válogatás-CD. Lejártak a jogdíjak, és valakinek eszébe jutott kiadni. A Non Stop-időszak egybeforrt a gimnáziumi fiatalságommal. Felhőtlen, boldog évek voltak, annak ellenére, hogy baromira nehéz volt előbbre jutni. Én mégis csak úgy tudok rágondolni, hogy gyakorlásból, nevetésből és bulizásból állt. Egyébként olyan zenét játszottunk, amely nem szolgált ki tömegízlést: elvontabb témákból álltak a számaink, és mégsem volt durva rock and roll. Igazán slágergyanús dolgaink nem voltak, ami már akkor visszahúzó erőnek számított. Viszont, komoly törzsközönségünk volt (afféle belvárosi zenekarnak tartottak minket), és a szakmán belül is eléggé elismertek voltunk. Az én időmben két felállása volt a Non Stopnak. Én Somló Tomit meg Závodi Janót vittem oda. Janó megvárt, amíg kimentem külföldre Som Lajossal vendéglátózni, hogy a Piramist előkészítsük.

- Hogyan kezdődött a Piramis története?

- Ketten határoztuk el a Lajossal... Akkoriban ő már járt ki Piramis néven egy zenekarral, amelyből többen otthagyták. Mi azért mentünk ki, hogy pénzt gyűjtsünk egy szuper csapatra, amelyről főleg Lajos ábrándozott, ám ennek 1975-ben még semmi alapja nem volt. Amikor megvettük a felszerelést, kezdtünk tervezgetni Janóval is. A fejünkben volt Gallai Peti énekesként. Ismertem jól: lehetett rá számítani. Lajos már akkor Révész Sanyira gondolt, de ő még nem mozdult a Generálból. Egy évig kétbillentyűs formációban játszottunk. Sanyi akkor csatlakozott, amikor megérezte, hogy valami van a levegőben. Úgy álltunk hozzá, hogy valamit összehozunk, de nem volt a dolgoknak igazi előzménye.

Az első lemezanyag gyorsan összeállt a sok próba után, de még egészen másféleképen szólt. Egy évig csak próbálkoztunk, de rádiófelvételt sem sikerült kicsikarnunk. Sőt, amikor Sanyi odakerült, még az első pár hónap is így telt. Aztán, az egyik lengyel turnéra sikerült Lajosnak kicsábítania egy tévés stábot, amikor az angol Mud együttes előtt játszottunk: Végh Miki ki tudott siklani egy kamerával. Le is tudta adni a felvételeket egy nagy nézettségű ifjúsági műsorban, amint egy

nagy sportcsarnokban játszottunk, óriási sikerrel. A magyar fiatalok ezt úgy vették, mintha valami nagy durranás lett volna. Tény, hogy siker volt! Akkoriban egyetlen rádiófelvételünk volt, de ezzel vezettük az Ifjúsági Magazin, meg a Magyar Ifjúság slágerlistáját! Erre a lemezgyár sem tudott már nemet mondani. A nagy állami KISZ-es rendezvények időszakát éltük, és mi lepődtünk meg a legjobban, hogy harminc- negyvenezer ember eljött, amikor játszottunk. Akkor döbbentünk rá, hogy van alapja a Piramisnak! Ezt követően, 1977-ben megjelent az első nagylemez, ami szintén őrület volt. Aztán, két-három év alatt lecsengett az egész.

- Viszont ez alatt az idő alatt rendkívül intenzíven működtetek.

- Hát, rengeteget kellett játszani. Annál is inkább, mert sokszor becsaptak minket a szervezők! Leamortizáltuk magunkat, és az egész imidzset is. Volt év, hogy 280 előadást csináltunk! Előfordult, hogy két-három alkalommal léptünk fel naponta. Ez eléggé illúzióromboló volt, mind nekünk, mind a közönségnek. Aztán, hogy fenn tudjuk tartani magunkat, jöttek a szovjet turnék, és próbálkoztunk mindenfelé, hogy ne itthon kelljen játszani.

Az első három év tényleg intenzív volt, sikerben is, játékban is. Nézőcsúcsokat döntöttünk, és megfogalmazódtak körülöttünk különböző ifjúsági eszmék, amelyekből volt valós is, de sokkal több a belemagyarázás. Tény, hogy őrület volt az egész, egy nagy bezsongás.

Öt nagylemezünk jelent meg itthon, Sanyi kiválása után volt egy próbálkozás, ahol Gallai Peti énekelt: ez a Piramis Plusz. Ezt inkább csak az ős-Piramis utórezgésének tartják. Külföldön az angol nyelvű lemezünk jelent meg. Német, spanyol és azt hiszem, finn kiadása is volt az itthon készült anyagnak. Mindegyik az illető ország kívánalmainak megfelelően, más borítóval jött ki, de eredménytelenül. Nem tudtunk gyökeret verni Nyugat-Európában úgy, mint az Omega. Akkor már eléggé széthúzós időszakunk volt, amiről ennyi idő távlatában nem érdemes beszélni.

- Szerinted maradt-e mégis a Piramisban valamiféle erőtartalék?

- Nem, nem hiszem. A tagok egyike-másika eléggé el van fáradva. Az a buli is veszélyben van szerintem, amelyet évek óta terveznek, bár jó lenne egy utolsó, nagy dobást megcsinálnunk! Megdöbbentő, de még mindig jönnek hozzám egészen fiatal rajongók azzal, hogy mikor lesz megint Piramis. Bár, ugyanúgy jönnek fiatalok a Minivel kapcsolatosan is, akik az apjuk, vagy tán a nagyapjuk révén ismerik a régi nótákat.

- Elmondanád, hogyan élted meg azt az ominózus, Piramis-korszakbéli aranycsempészési ügyet nyolcadrendű vádlottként?

- Nyolc vádlott között én voltam a nyolcadrendű. Ez nagyon szerencsétlen dolog volt. Ma zavaros ügynek tűnik, bár akkor sem volt egyértelmű, hogy nem legálisan hoztuk be az aranyat. Én nagyon-nagyon megszívtam, mert harmincezer forintos érték miatt lettem - 1984-ben - devizagazdálkodást sértő bűnügyben nyolcadrendű vádlott, ami nevetséges. De, miután úgy találták, hogy bűnszövetségben követtük el mindezt, nagyon nyomták a sajtóban, azért, hogy alaposan el lehessen verni rajtunk a port. Négy hónapot kaptam, egy évre felfüggesztve. Engem ez meggyötört, tönkretett lelkileg. Én életemben egy gombot sem vettem el! Mindenki tudja rólam, hogy becsületes vagyok, mégis ez történt. Akkor ezt úgy gondoltuk, hogy megveszünk kint néhány aranyláncot, eladjuk a Bizományinak, és megoldjuk egy-két hónap anyagi gondját.

- Ezt száz emberből száz meglépte volna.

- Hát persze! A fél ország csinálta akkor, de talán nem ilyen mennyiségben, és nem jutottak oda, ahová én kerültem. Én utána nagyon sokáig nem voltam hajlandó a rock and rollban dolgozni, pedig voltak felkéréseim. Visszavonultam, színházi zenész lettem, amellett egy csomó barátom segített, különböző, más helyeken. Voltam csapostól kezdve a piaci eladóig sok minden. Pár nehezebb évem következett, de átvészeltem. Ha jól emlékszem, hat vagy hét év telt el így. Muck Ferivel játszottam színházi berkekben, aki egyszer azt mondta, hogy mi lenne, ha összehoznánk egy zenekart. Épp Török Ádám is félárbocon volt, és összeálltunk: Janó, Muki, Ádám, én és egy basszeros. Később odahívtuk Zsoldos Tomit, és vele jártunk el bulizgatni. Így született meg a Rhythm And Blues Branch, a RABB-ocska, ami egy év alatt nagyon sikeres lett. Négy évig szeretetben, barátságban játszottunk. Miután előbb-utóbb minden elfárad, ezzel is ez történt, mind emberileg, mind zeneileg. Akkor Ádám kitalálta, hogy ő megint Mini szeretne lenni, és vissza is jött Németh Karcsi a hívására.

- A RABB-os időszakra egy picit visszatérve, ha jól tudom, az egyik nótának te vagy a szerzője.

- A "Pinyó éjszakai repülésé"-re gondolsz, a dobszóló miatt? Az úgy történt, hogy mindig ráírnak mindenki nevére egy számot. Őszintén megmondom, hogy soha nem írtam számokat. Sajnos, a Piramisban néhol szövegíróként tüntettek fel. Akkoriban íratlan szabály volt, hogy külsős nevét nem írunk ki. Az igazi szövegíró, Horváth Attila ezt zokon is vette. 1992-ben aztán visszaírattuk a nótákat azoknak a nevére, akik valóban az elkövetőik voltak.

- A RABB után evidens volt, hogy te leszel az újjáalakuló Mini dobosa?

- Gondolom igen, mert azt hiszem, mi Ádámmal törés nélkül köteleztük el magunkat egymás mellett. Nem nagyon akarunk különválni.

- Sokáig stabil volt az "új" Mini összetétele, nemrég azonban változás állt be. Füles helyére új basszeros, Paróczai "Tacskó" Attila került.

- Ennek oka egyértelmű: sajnos, egészségi problémák merültek fel Fülesnél. Mi nagyon szerettük őt, szeretjük is, de együtt dolgozni csak teljes erőállapotban lehet.

- Ezt a tagcserét leszámítva, már igen rég együtt vagytok a Miniben. Nem áll fenn ilyenkor annak a veszélye, hogy picit rutinszerűvé válik a munka?

- Mire gondolsz? A zenélésre, vagy arra, hogy sok új dolgot nem tudunk csinálni? Ez kétféle probléma. A zenélés biztosan nem válik rutinszerűvé, mert sajnos, olyan sokat nem játszunk, hogy belefáradjunk. Sokszor próbálkozunk viszont új számokkal, amiket aztán néhány hónap múlva le kell venni a műsorról, mert a közönség a régi dalokat kéri. Most elővettünk 25 éves Mini-számokat, amelyeket nagy örömmel fogadnak azok, akik jártak valaha Minire. Visszanyúlunk inkább a régi időkbe, mert a vadonatúj dolgaink egy idő után megállnak. Nem vagyunk popzenekar, így aztán nem nyomják a számainkat állandóan a médiák. Ezért úgy tűnik, mintha 25-30 számot variálnánk. Ezeket viszont mindig kicsit másként játsszuk, ami a számunkra nagyon fontos!

- Egyébként, így ötven felett mit teszel a kondíciód megőrzése érdekében?

- Eddig jól sikerült a "karbantartás", de a gerincproblémám miatt nem űzhetem azokat a sportokat, amiket eddig: ötven éves koromig hetente háromszor futballoztam. A súlyzógyakorlatok nyolcvan százalékát is ki kellett vennem. Maradt a rendszeres úszás. A súlyomra is vigyázok, és mozgok is, mert a dobolás komoly fizikai munka.

- Hogyan telnek a hétköznapjaid a zenén kívül?

- Családcentrikus vagyok! Főleg a két fiam ellátásával foglalkozom. Egyedül nevelem őket régóta, és ők megszokták a főztömet, a gondoskodásomat. Ezen kívül, a napi három-négy óra gyakorlás számomra máig fontos. Igazi hobbim nincs.

- A zenélés mit jelent számodra?

- Nagyképű dolog azt mondani erre, hogy mindent, de ha három-négy napig nem játszunk, már nagyon ideges vagyok.

- Tanítasz-e fiatalokat dobolni?

- Nem! Soha nem éreztem indíttatást hozzá, és nem tartom magam olyan tudósnak, hogy másokat tanítsak. Többször megkerestek, de mindig elküldtem őket olyan emberekhez, akikről tudom, hogy jó pedagógusok.

- Mindentől elvonatkoztatva: el tudnád-e képzelni magad más stílusú zenében?

- Ha felkészültebb lennék, talán dzsesszt játszanék. Popzenére viszont nem vágyom.

- Nem zavar, hogy Ádám még mindig így mutat be a koncerteken: "egy rocklegenda a Piramisból"?

- Nem, mert én erre büszke vagyok! Ha lehet ezt a szót használni rám, hogy rocklegenda, ez azért van, mert a Piramisban játszottam. Ennek nagyon örülök! Annak meg pláne, ha a közönség ezt le is reagálja! Ha őt nem zavarja a Miniből, hogy egy Piramis-rocklegendát mutat be, engem mért zavarjon?

Olasz Sándor

The Offspring
Hetedik érzék

Több, mint harminckétmillió eladott lemezzel a háta mögött a The Offspring egyértelműen a világ legsikeresebb punk bandája. Sokan támadják is őket emiatt, bár arról mindenki mélyen hallgat, hogy a kaliforniai csapatnak tíz évébe tellett, mire a "Smash" albumukkal berobbantak a köztudatba. Azóta Dexter Holland énekest és társait le sem lehet lőni a nemzetközi listákról, s sikerszériájukat nagy valószínűséggel folytatják a 2003. december 1-jén megjelent hetedik stúdióalbumukkal, a "Splinter"-rel is.

Az 1994-es "Smash" anyag tehát meghozta számukra a hőn áhított áttörést, tizenegymilliónál több fogyott belőle, s ha nem is akkora, de közel hasonló eladásokkal büszkélkedhetett a három évvel későbbi "Ixnay On The Hombre" is. A rákövetkezendő esztendőben aztán érkezett az "Americana", ugyancsak a csillagászati magasságokban mozgó tizenegymilliós példányt ostromolták vele köszönhetően olyan fogós kislemezes nótáiknak, mint például a "Pretty Fly (For A White Guy)"." Persze a 2000-es "Conspiracy Of One"-nal sem volt okuk panaszra...

Három év telt el azóta, és hallgatva friss művüket, a "Splinter"-t, nehéz megmondani róla, hogy ismét a Mennybe emeli-e majd a társulatot. Természetesen az Offspring klasszikusok sorába kapásból beléphetne első klipes daluk, a "Hit That", vagy a CD-t záró "When You're In Prison", amelyek ha nem is hangzásukban, de megközelítésükben egy lapon említhetőek a "Pretty Fly..."-jal, illetőleg az "Original Prankster"-rel. Akadnak viszont újnak tűnő megnyilatkozások is, ilyen az akusztikus "Spare Me The Details", valamint a reggae-s groove-okkal teli "The Worst Hangover Ever". A gitáros Noodles szerint a tervük ezúttal az volt, hogy a "Splinter" még előző alkotásuknál is könnyebben befogadható legyen. **"Azt akartuk, hogy az új album még nyíltabb, még közérthetőbb legyen, ezért sokkal egyszerűbbre csináltuk, és óriási is lett."**

A legnagyobb változást mégis az jelenti a The Offspring életében, hogy új dobossal dolgoznak, mivel régi kollégájuk, Ron Welty a tavalyi esztendő folyamán kivált, hogy saját zenekarára, a Steady Groundra koncentrálhasson. Welty egyébként még tizenhat évesen, 1986-ban csatlakozott a trióhoz, s bár Noodles elismerte, hogy nagy csapást jelentett számukra távozása, el kellett fogadniuk azt, hogy ahogy öregedtek, egyre eltérőbb irányba fordult érdeklődésük. Ron a következő szavakkal kommentálta elhatározását: **"A The Offspringgel együtt töltött több, mint tizenöt nagyszerű év után úgy döntöttem, hogy elhagyom az együttest, ugyanis minden energiámat új projektembe, a Steady Groundba szeretném fektetni. Dexternek, Noodlesnek és Gregnek a legjobbakat kívánom, remélem sikerül továbblépniük, de nekem most az a legfontosabb, hogy a saját dolgaimra összpontosítsak."** Dexter Holland énekes/gitáros, a gitáros Noodles, illetve Greg K basszusgitáros így kénytelenek voltak egy új arc után nézni a megárvult dobszerelés mögé. A lemezfelvételek során Josh Freese (ex-Guns N' Roses, The Vandals, A Perfect Circle) segítette ki őket, majd az azt követő turnéra már egy tapasztalt veteránt, nevezetesen Atom Willardot (Rocket From The Crypt, Moth, The Alkaline Trio) szervezték maguk mellé, a jelek szerint állandósult jelleggel. **"Mielőtt elkezdtünk volna Atommal dolgozni, egy kicsit féltünk attól, hogy milyen is lesz együtt zenélni egy új pasival -** ismerte el Noodles. **Azonban semmi gond nincs vele, nagyon király fickó. Tegnap este tréfásan meg is jegyeztem neki, hogy három ok miatt is ki kell, hogy rúgjuk a zenekarból: először is ő a legjobb zenész a csapatban, másodszor jobb kötésű nálam, harmadszor pedig szebb is, mint én... Szóval nagyszerű Atommal dolgozni, igazság szerint túl jó hozzánk képest. Egy remek dobos. Amikor próbálni kezdtünk vele, nagyon jól éreztük magunkat. Mellesleg két napja meg Torontóban játszottunk, és az volt életem egyik legjobb koncertje. Már csak azért is, mert nem voltak kordonok, körbevettek minket a srácok, s a mai fiatalok sokkal udvariasabbak, mint a tíz évvel ezelőttiek voltak. Senki sem verte ki a gitárt a kezemből."**

Jelenleg tehát a formáció nagy erőkkel turnéztatja a "Splinter" anyagát, melynek címe azokra a változásokra utal, amelyen keresztülmentek. **"Néhányan a zenekarban más irányba fordultak** - magyarázta a gitáros, aki zenei példaképeinek továbbra is a Ramonest, a Dead Kennedyst, meg a T.S.O.L.-t tartja. **A lemez ezáltal nagyszerű lett. Régóta nem éreztem albumnál már ezt az izgatottságot."** Volt is rá okuk, ha másért nem, hát azért, mert eleinte úgy tervezték, hogy az anyagnak a "Chinese Democracy (You Snooze You Lose)" címet adják, amit ugye a Guns N' Roses 1999 óta készülő, de úgy tűnik meg már soha nem jelenő albumának szánt. Az ötlet onnan jött, hogy Josh Freese dobos ugye megfordult a Gunsban is. Persze Axl Rose nem hagyta annyiban a dolgot, azonnal kétségbeesetten rohant az ügyvédeihez, hogy tegyék meg a hivatalos lépéseket. A The Offspringnek mindenesetre jó reklámot csapott... **"Mi csak tréfáltunk** - nevetett Noodles. **Komolyan csak szórakoztunk azzal, hogy "Chinese Democracy"-nek kereszteljük el ezt a lemezt."**

- A "Splinter"-en a rajongóitok felfigyelhetnek pár új zenei hatásra is, így például a "Hit That" kislemezeteken azokra a bizonyos '80-as évekbeli szintis témákra.

Noodles: - Ez egy tipikus Offspring nóta egy punkos refrénnel, de akartunk bele valami szokatlant, ezért megkérdeztük Rod King barátunkat, hogy van-e valamilyen ötlete hozzá, és mivel elég sokat dolgozott Tupac-kel, ő javasolta ezt a hiphopos részt.

- Dexter, a "Spare Me The Details" című dalban meglepő módon a németek "gyógyszeréről", a Jägermeisterről énekelsz. Szívesen is iszod?

Dexter: - Igen, vagy egy éve egy német turné során ismertettek meg vele. Nagyon ízlett, és azóta a garázsomban fel is állítottam egy Jägermeister polcot, így amikor kedvem támad hozzá, meghúzhatom.

- Ezúttal egy reggae-s darab is besikerült, a "The Worst Hangover Ever" képében. Hogyan jött ennek az ötlete?

Dexter: - Az olyan punk csapatoknak, mint a The Clash vagy a NoFX már korábban is volt a lemezein efféle reggae-s hatás, talán ez inspirált bennünket.

- Mennyire zavar benneteket az, hogy sok kritikus csak egy "divatos punk bandának" tart benneteket, holott másfajta számokat is írtok?

Dexter: - Sokan csak a rádiókból meg a zenetévékből ismernek minket, ott pedig csak a kislemezeinket játsszák. Az albumainkon viszont van néhány másfajta dalunk is, s ezt a valódi rajongóink el is várják tőlünk.

- Az anyagon találkozhatunk még egy furcsa szerzeménnyel, a "When You're In Prison"-nal, ami úgy hangzik, akár egy '30-as vagy '40-es évekbeli sanzon. Robbie Williams énekelt legutóbb ilyesmiket a "Swing

When You're Winning" albumán. Ezt ki énekelte fel?

Dexter: - Természetesen én voltam. Azt akartam, hogy ez a szám nagyon régiesen szóljon, és egy kisebb stúdiótrükkel is rásegítettünk erre. Az USA-ban az '50-es évek zenéjének nagy keletje van, nagyon dögös retrónak lenni. Ettől már csak az királyabb, aki '40-es évekbeli dolgokat hallgat. Arra gondoltam, hogy rendben, akkor csináljunk valami '30-as évekre hajazó húzást, hiszen ez az igazán retrós!

- Bónuszként a CD-re ugyan az aktuális videóklipeteket is feltettétek, ami dicsérendő, azonban az album még ennek ellenére is csak harminckét perc hosszúságú. Nem rövid ez egy kicsit?

Dexter: - Hé, lehet, hogy rövid, de jó. (nevet) Nem szeretem a hosszú CD-ket. Maximum negyvenöt percesnek kellene lenniük. Egyébként is az összes lemezünk negyven perc alatti.

- Azért nem semmi belegondolni abba, hogy ez már a hetedik stúdióalbumotok...

Dexter: - Igen... Amikor azt mondod, hogy a hetedik alkotásod, az olyan, mintha már úgy beszélnél, mint a Kiss, akiknek vagy harmincöt nagylemeze van, és ez furcsán is hangzik egy idő után. Viszont számunkra igazából az a fontos, hogy mindegyik jó album legyen, s ez így is van a mi esetünkben. Érdekes, amikor beszélgetsz emberekkel, és azt mondják, hogy a "Smash" után nem tetszett nekik az "Ixnay...", most meg mindig odajönnek hozzám, és azt mondogatják, hogy az "Ixnay..." a kedvenc lemezük. Örülök annak, hogy valamennyi CD-nk kicsit különbözik a másiktól.

- Nehéz volt kiagyalni ezt a "furmányos" lemezcímet?

Dexter: - Amikor eljön az ideje, hogy készítsünk egy albumot, folyton próbálunk kitalálni valami címet hozzá, de a rossz címek mindig könnyebben jönnek, mint a jók.

- Ezúttal milyen ötleteitek voltak? El tudtam volna képzelni egy "Platejob"-ot vagy egy "Dirty Sanchez"-t...

Dexter: - (nevet) Igen, ilyesmiket lehet találni az Interneten. Gondoltunk az "Offspring VII"-re, így római számmal leírva, mókásan festett volna. A stúdiófelvételek során amúgy ezeket egyfolytában írogattuk és kitűztük a falra, és a munkálatok végén vagy kétszáz ilyen papír volt címtervekkel mindenfelé. Az egyik ilyen jó ötlet még talán Noodlestől származott: "You're Too Fat To Make Porn" (Túl kövér vagy a pornózáshoz - B.Á.)... Ezt egy Jerry Springer epizódból merítette.

- Azért a "Smash II" sem hangzott volna rosszul...

Dexter: - (nevet) Vagy az "Ixnay..." után, ami nem volt olyan sikeres, mint a "Smash", az "Americana"-t elkeresztelhettük volna "Please Like Us Again"-re (Kérlek szeressetek újra -B.Á.). Vagy az "Offspring, Bloody Offspring" sem lett volna semmi...

Bánfalvi Ákos

PeCsa Budapest 2003. december 25.

Hobo 26. Karácsony

Már hetekkel a koncert előtt eltűnődtem, hogyan lehet egy 25 éves zenekarnak huszonhatodik karácsonya. Ez a sorszám volt úi.apró betűkkel írva a plakátokra, ill. a jegyekre. Matematikailag még érthető volt előttem (és még az egykori matematikus zenekari tag segítsége sem kellett), ugyanis ha már 1978-ban is tartottak ilyet...?! De erről nincs személyes tapasztalatom, és Hobo könyveiben sem találtam nyomát hetvenes évek végi Hobo karácsonynak. De ez legyen a legkisebb gond, majd a "hobológusok" fel- és/vagy kikutatják. Az előzenekar Fekete Jenő és a Muddy Shoes volt lemezbemutatójával. Ennek a nagylemeznek már annyi bemutatója volt, amennyi lemezbemutatót tán még a negyedszázados HBB sem tartott fennállása alatt. Viszont még mindig nincs kézbe fogható második Muddy Shoes lemez. Ezzel bekerülhetnének a Guinness Record Book-ba.

Az ilyenkor szokásos teltház várt, mert a Hobo Karácsony mindig "tuti buli". Ide az is eljön, aki év közben egyetlen HBB-koncertre be nem teszi a lábát, és az is, aki mindig ott van. Ráadásul decemberben mutatta be az egyik tévé csatorna a nyárvégi, jubileumi koncerten készült filmet, ami érzésem szerint ugyancsak fokozhatta az érdeklődést. A Hobo Karácsony nem csak egy koncert, hanem társasági esemény is. És ezt most nem pejoratív értelemben írom le. Úgy esemény, hogy az emberek odafigyelnek a színpadra, és nem csupán egymással vannak elfoglalva.

Fekete Jenciék fellépését úgy késtem le, ahogy kell. Egy árva hangot nem hallottam tőlük. Persze, mert már rég leszoktattak a zenekarok arról, hogy pontosan odamenjek a koncert kiírt kezdési időpontjára. Meg egyébként is: a legnagyobb családi ünnepként funkcionáló karácsonykor ki megy oda este hétre egy bulira?

A HBB műsor voltaképp hasonló volt a margitszigetihez: a HBB, ill. Hobo munkásságának keresztmetszetét foglalta magában. Egy ideje az a véleményem alakult ki, hogy a csapat jelenlegi felállása minden idők legerősebbike. Nagy Szabolcs zongorista remekül fogja össze a társaságot. Fehér Géza gitáros időnként virtuóz szólókra is ragadtatja magát, de soha nem öncélúan. A basszeros Hárs Viktor és a dobos Gyenge Lajos alkotta ritmusszekció stabil, megbízható, ami persze nem meglepő. Bár a jazz világából jöttek, - mely műfajról a banda névadó vezére soha nem beszélt valami hízelgően, - nincs bennük semmi arisztokratikus gőg a blues és a rock irányában. Egyszerűen és nagyszerűen szolgálnak. Ennyi.

Az esten két vendég csatlakozott a HBB-hez: Csejtey Ákos a tenor- és szopránszaxofon, valamint a fuvola avatott művésze, valamint Fekete Jenő. Az utóbbi természetesen a klasszikus bluesokhoz, mint a Kis vörös kakas vagy a Tökös fiú, ill. a Johnny B. Goode rock and rolljához. A Muddy Waters darab tisztán mutatta Hobo és Fekete Jenő különböző blues értelmezését.

Az utóbbi években a Petőfi Csarnokba átköltözött eseménnyel kapcsolatban a nem túl régi reklámot átalakítva: nincs karácsony Hobo nélkül - állapíthatom meg.

NNP - Fotó: Honty Levente

AC/DC: DVD

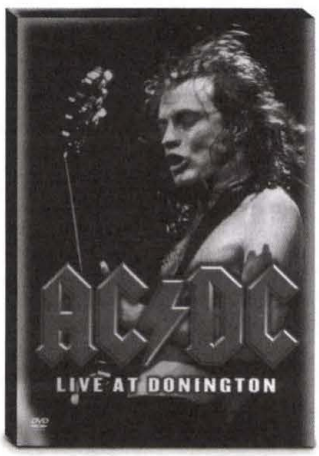
Live At Donington

Sony

Hát az biztos, hogy nem most volt 1991. augusztus 17-e, amikor is ezt a nagyszerű koncertet rögzítették az angliai Donnington parkban. Ez a Monsters Of Rock rendezvény már csak azért is mérföldkőnek mondható a csapat életében, mivel ez alkalommal - rekordként - immáron harmadik ízben, mint headliner léphetett a színpadra. Valahogy a közönség sem nagyon unt bele ebbe a 4/4 hard boogie/rock keverékébe, aminek ékes "képlenyomata" látható is a korong lejátszása közben. Az 1990-ben megjelent The Razor's Edge album sikerét meglovagolva, még arra is képesek voltak a szervezők, hogy ezt a nemes eseményt körbeutaztassák Európában, így eshetett, hogy '91 augusztus 22-én kishazánk Népstadionját is ellepték az "ausszi" mini rock figurák. (De jó is vót' az!)

Szóval a lemezen egy szimpla koncert látható (Már amennyire egy AC/DC bulit szimplának lehet nevezni!), amely a kilencvenes évek elején megjelent VHS anyag kissé kibővített változata. Maga az "élő" matéria természetesen ugyanaz, a DVD némi extrák hozzáadásával tér el csupán az említett kiadványtól.

Nyitányként a Thunderstruck viharkavaró dallamai hasítanak a kora esti szürkületbe. És hogy mennyire sikeres az említett tétel?! Hát van olyan zúzás a közönség soraiban, hogy - a képek tanúsága szerint - szinte fortyog a tisztelt hallgatóság (szerintem egy kiló száraztészta semmi perc alatt megfőtt volna). Aztán jönnek az olyan sikerek mint a Back In Black, Hell Ain't A Bad Place To Be, Dirty Deeds Done Dirt Cheap, Hells Bells, High Voltage, Let There Be Rock...na meg a többi. A szokásos sztrip-tíz sem maradhat el - Jailbreak -, ahol angol zászlóból készült alsógatya feszül Angus altestén. De azért a naturalista rajongók is örülhetnek, mert a csupasz popsi mutogatása is terítékre kerül. ☺

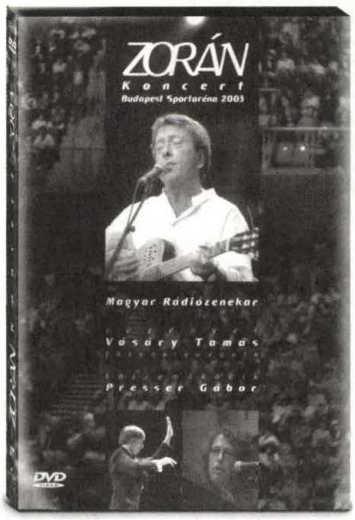

Az opciók a legalapvetőbb tételekre hagyatkoznak; The Gig, The Set List, The Backstage Pass és a The Audio. A The Backstage Pass-ben tovább is kalandozhatunk a The Band (a tagokat önállóan követhetjük végig a színpadon egy-egy szám során), Revisiting Donington (kis komentárral fűszerezve az események Angus és Malcolm közreműködésével), The Discs (lemezenként hallhatjuk Ang és Mal kapcsolódó véleményét) alpontok segítségével, illetve a The Web-ben utalást kapunk egy létező site-ra, melyet felkeresve és kulcsként használva a lemezt értékes további AC/DC stuff-hoz juthatunk. Az utolsó menüpont a The Audio, amelynek segítségével teát főzhetünk...

Kb. 2 óra. *You've Been Tibi's Struck*

Zorán: DVD

Koncert 2003

Universal

Ha jók az információim, ez az első olyan DVD, amely a magyar beat valamely képviselőjének a neve alatt jelent meg. "Gondolta a fene" anno, az Illés - Omega - Metró szentháromság uralkodása alatt, hogy épp a Metró énekese edz közülük "hosszútávfutásra". Hogy a Taurus felbomlása utáni időket meg se említsük ebből a szempontból! Az utóbbi példa talán rávilágít: létezik ellenkező irányú, járható út is a magyar rockzenében, mint amin szegény Radics Béla haladt. Nem reménytelen vállalkozás kondiban tartani az agysejteket az évtizedek múlása ellenére sem! Sőt, lehetséges hozzáadni a megújulás igényét is, akár.

Mindezek legújabb eredménye egy különleges koncert képlemeze. A CD-verzióról az előző számunkban írtam, kiemelve (egyebek mellett) a nagyzenekari hangszerelést, valamint a Magyar Rádiózenekar tagjainak az ügyhöz való komoly, példaértékű hozzáállását. A CD-hez képest nincs meg a DVD-n a "Kabát dal", ám nem kevesebb, mint nyolc másik igyekszik kárpótolni érte. Be kell vallani azonban, hogy néhányukban a nagyzenekar szerepe kevésbé jelentős (ilyen a "34. dal", az "Addig jó nekem", és a "Valahol mélyen a szívemben"). Érdemi változások egyedül "A szerelemnek múlnia kell"-ben hallhatók. A többi bónusz előadása ("Hadd legyen", "Amikor elmentél tőlem", "Majd egyszer", "Egészen egyszerű dal) a "Zorán-zenekart" dicséri.

Ami a látványt illeti: olyan az ember érzése, mintha ezen az estén a 12 operatőrt is karmester vezényelte volna! Többnyire egy gondolattal előbb közelítettek rá arra a hangszerre vagy hangszercsoportra, amelyik éppen sorra került a szimfonikus zenekarban. A szakszerű vágások által pedig egyfajta dinamikát nyertek a képfelvételek.

És az extrák, amelyek nélkül nincs DVD: egyik menüpontja a buli előkészületeinek négy részes, ötletes összefoglalása, másik a fotói. Ugyancsak négy számban választhatunk kamera-beállításokat a koncertfilmben, valamint megtekinthetünk három videóklipet. Igaz, utóbbiak egyike "szimpla" koncertrészlet (valószínűleg a BS-ben vették fel). Itt található meg az 1999-es Zorán-albumot beharangozó klip is, "A színfalak mögött", és egy másik ugyanebből az időből: a "Szerenád", amelynek a létezéséről sem tudtam eddig.

Ezt a DVD-t elsősorban a "régiek" figyelmébe ajánlom! A kép- és hanghordozó összefoglalása, egyben megkoronázása annak, amit egyetlen név fémjelez: Zorán.

kb. 2 óra *olasz*

Ákos: DVD

Andante

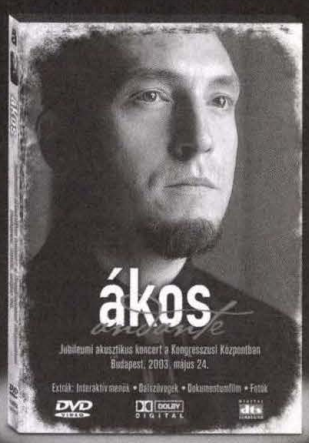
FalconMedia/Warner

Amit az Andante dupla CD változatának sommázásaként írtunk, azt itt, a DVD kapcsán is meg kell erősítenünk: alapmű született a hazai piacon. Igényességben nehéz lesz túlszárnyalni. Ízléses és technikailag természetesen olyan produkció, amilyeneket Ákostól már megszoktunk.

A DVD pont azt a Kongresszusi Központban adott koncertet tartalmazza, ahol -mint utólag megtudhattuk - Ákos leginkább az influenzával és a magas lázzal küzdött. De nem ez az egyetlen dolog, ami nagyon emberivé teszi a fellépést. (Egyébként meg csak így, hogy tudja az ember lehet észrevenni. Nagy küzdelem lehetett...)

A DVD-n a CD-hez képest öttel kevesebb nóta található. A koncert nem mindennapi látvány technikailag sem (fények, jó kis vágások) de az igazi élmény az az öröm, ami minden zenész (a vonós hölgyek is ide-értendők!) arcán látható. Ezen az ünnepen a közönség a beavatottak lelkesedésével és szeretetével vesz részt.

Az Andante minden előzetes szándéktól teljesen függetlenül önálló életre kelt. Ezt már a zenészek is -bevallottan- csak közben vették észre. A zenészek megmutatták a hónapokig dédelgetett gyermeket, a rajongók pedig csak simogatnák-simogatnák. És ez a gyermek olyanoknak is tetszik, akik eddig kevésbé voltak kíváncsiak Ákos teremtményeire.

Csemege az extrák között szereplő negyven perces dokumentumfilm. Nem az a kamerába röhögünk-vízbe dobjuk a másikat-szamárfület mutatunk típusú háttér anyag. A készítők szándéka szerint közelebb hozza mind emberileg, mind pedig zeneileg az Andante-t, mint produkciót. Érdekes párhuzamosan hallgatni Ákost és Pejtsik Pétert, hogy hogyan is született meg zeneileg ez a produkció. Bőségesen kitérnek a vonósok beillesztésére zeneileg és beilleszkedésére emberileg. Természetesen szó esik a várva várt erdélyi fellépésről, amikor is Tusnádfürdőn nyolcezer ember látta az Andante-t, ezúttal szabadtéren.

A DVD műsorideje 127 perc és természetesen tud dts surround-ot is hangzásban. Az extrák között találhatók még dalszövegek, a CD-n is látott fotógyűjtemény, valamint egy rejtett videó.

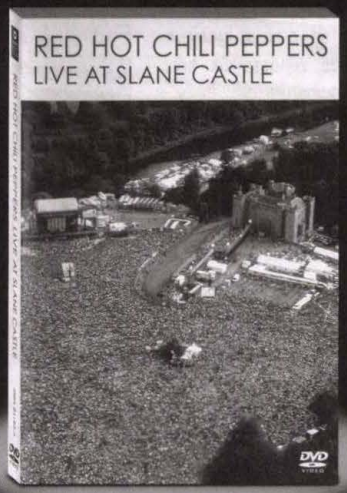
Keveseknek adatik meg, hogy egy tízéves pályafutást ennyire méltóképpen ünnepeljenek meg. Véletlenek azonban nincsenek...

Heidrich

Red Hot Chili Peppers: DVD

Live At Slane Castle

Warner

Ez a cucc már egy szimpla koncert anyagát örökíti meg. Ahogy a címben is szerepel, az élő megmozdulásra (mér', lehet halott is?) az írországi Slane Castle térségében került sor, 2003. augusztus 23-án. Nézősereg az volt bőven, úgyhogy az alapvető adottságokkal - technikai felszereltség, szép színpad na meg a sörökkel! - karöltve minden biztosított volt egy felejthetetlen buli celebrálásához. Amit senki sem vett észre az az, hogy a gitárosi posztot egy olyan John Frusciante kezeli, aki inkább menne el a MÁV-hoz krampácsolni, mintsem olyan dologgal foglalkozik amihez nem ért. Mér' nem volt jó az a Dave Navarro csávó? Az legalább tudott is gitározni! Na mindegy, gyerünk tovább... Bárhogy is nézzük ez a csapat azért nem véletlenül "lőtte ☺" magát az élvonalba. Tudnak olyat is, amit speciel senki más! Elég ha csak meglátjuk amit ezek a színpadon művelnek, máris sírógörcsöt kapunk az örömtől. Ugrálnak, pörögnek, repülnek és még közben zenélni is van idejük. Mondjuk Flea olyan szép kis csontváz ruhát visel, hogy már ezért a látványért is megéri megvenni a DVD-t. De az is lehet, hogy egy kicsit le van fogyva, és ez-az kilátszik belőle. Nem tudom...

A műsor szerkezetét tekintve a legnagyobb sikerekre (hogy-hogy nem!) építkezik, ezért nem is csoda, hogy olyan dalocskák adják a műsor gerincét mint a nyitó - még frissnek mondható - By The Way, és a záró Power Of Equality. Köztes elemként pedig a Scar Tissue, Around The World, Universally Speaking, Give It Away dallamai csendülnek fel.

A menü segítségével az alapvető beállításokat érhetjük el, ennek értelmében vagy egyben lejátszuk a koncertet (Play Concert), vagy a Track Selection segítségével önállóan válogathatunk. Wallpaper Extras fedőnév alatt érdekes animációkkal tarkított "jelenségeknek" lehetünk szem - és a koncertről kimásolt audió sávok segítségével - fültanúi.

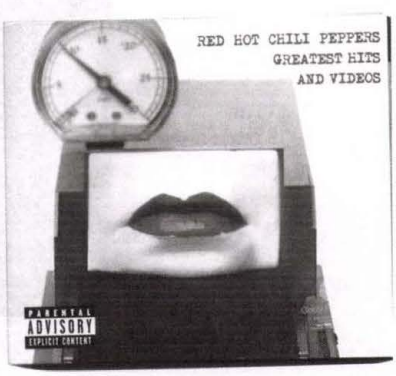
Technikai információk: A kép PAL 16:9, és 4:3 arányban megjeleníthető. A megfelelő hangzásról a Dolby Digital 5.1 Surround Sound, DTS 5.1 Surround Sound, és a Dolby Digital Stereo lehetőség gondoskodik.

Koncert: 102perc, Extrák: 28perc *Na megyek Thai-földre fürdeni...Majd gyövök! Csók Tibi!*

Red Hot Chili Peppers: CD-DVD

Greatest Hits And Videos

Warner

Úgy néz ki Anthony Kiedis-ék megőrültek a tavalyi év végére... Egymás után adogatták ki anyagaikat, így eshetett meg, hogy a szerencsésebbek két RHCP kiadvánnyal is gazdagabbak lettek az ünnepek során.

Szóval az első megjelenés a Gratest Hits And Videos névre hallgat, ami nem is nagyon leplezi tartalmát. Két korongot rejteget az album, melyek közül az első sima audió formátumban hordozza a csapat munkásságának legjelentősebb tételeit; Under The Bridge, Give It Away, Californication, Suck My Kiss, My Friends vagy az Universally Speaking. Habár az időrendi sorrendet nem nagyon tartja meg a korong (mondjuk azt nem is nagyon kell), belekóstolhatunk a Chili életútjába, illetve megismerhetjük a csapat legfontosabb "mérföldköveit".

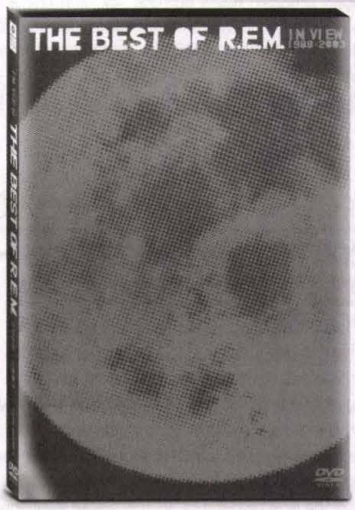
A DVD melléklet is az ismertebb anyagokra koncentrál. Gyakorlatilag a promóciós klipek szerepelnek a lemezen, melyek a hordozó nagylemezek opcióját kiválasztva, illetve annak almenüjéből érhetőek el. Ennek értelmében a Blood Sex Sugar Magic, One Hot Minute, Californication, By The Way megjelenéseiből csemegézhetünk. Mondjuk nem tudom ki állította össze a felkerülő szerzeményeket, de az biztos, hogy egy léccel kéne leverni a veséjét mert a One Hot Minute összeállítása során lefelejtette a Warped jó kis zenei/képi zúzását. A standard cuccok mellé némi különlegesség is beférhetett így az extrák a Meet The Band, Higher Ground, Soul To Squeeze, By The Way Documentary, Roadwork almenükből érhetőek el...válogassunk kedvünkre!

CD: 66'48", DVD: Nem vagyok én stopper, számoljátok meg! *Tibi 4*

R.E.M.: DVD

The Best Of R.E.M.- In View 1988-2003

Warner

A válogatás projekt másik darabja a csapat nemrég megjelent dupla CD-je mellett természetesen a klipeket tartalmazó DVD. Az R.E.M. esetében még az is szerencsés helyzetben van, aki nem szereti olyannyira a zenéjüket: minden klipjük ugyanis egy kis film, videós stílusgyakorlat, ami önmagában is megállja a helyét. Talán nem véletlen, hiszen több mint két évtizede négy athens-i művészettörténet hallgató alakította a zenekart. Na persze nem ők rendezik klipjeiket, de talán más az igényük/igényességük ennek okán. Miközben van valami, ami összetartja a klipeket a zenén kívül, ez véletlenül sem a rendező vagy producer személye. Ezeket gondosan váltogatják klipről klipre. Mégis néha úgy tűnik, mintha lenne valami közös a képi világban.

A DVD a Warner-es korszakuk tizenöt évének klipjeit tartalmazza. Ez tizenhat kislemezt jelent, valamint még hat bónusz dalt. (Tongue, Lotus, How The West...stb.) Szerepelnek természetesen olyan klasszikusok, mint a Losing My Religion, Man On The Moon, Everybody Hurts és az Imitation Of Life. De olyan kevésbé közismert dalok is új életet kapnak a képi megjelenítés által, mint a Great Beyond, az E-Bow The Letter (Patti Smith-szel) és az At My Most Beautiful. A Shiny Happy People nemcsak a CD-ről, de innen is lemaradt. (Kár... Nem olyan szörnyű!) Helyette kis vidámság gyanánt itt a Sidewinder Sleeps Tonite és a Stand.

A menü tartalmazza még a dalok zenekari kommentárjait is a klipek előtt. Természetesen van némi átfedés a CD borító magyarázatai és az itteni gondolatfoszlányok között. A már említett bónusz klipeken kívül egy 2001-es londoni Trafalgar téri dél-afrikai szabadságért jótékonysági koncert három felvétele is látható (Imitation, Man On The Moon és a Losing). A szokásos diszkográfia és audio beállítások itt is megtalálhatóak. (stereo, dolby, dts 5.1 surround).

Miközben a zene okán ad egy jellegzetes hangulatot a DVD, a klipek a már említett változatosság miatt nagyon távol esnek az unalmastól, pedig majd kétórányi az anyag. Hiába no, látni ha van miből válogatni!...

-rich-

Mudvayne:

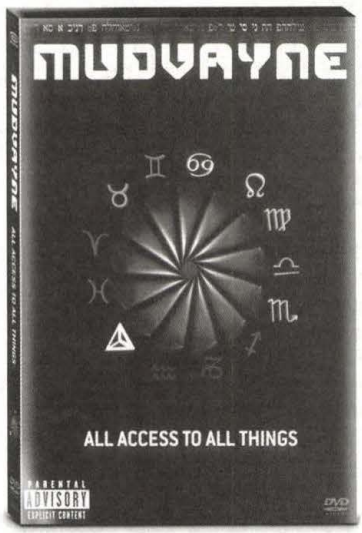
DVD

All Access To All Things

Sony

A "matekmetál" egyik legismertebb képviselőjéhez, a tengerentúli Mudvaynehez kegyes lehet a sors, hiszen három nagylemeze mellett a közelmúltban már a második DVD-jét jelentette meg "All Access To All Things" címmel. Szerencsésnek mondhatják magukat azért is, mivel az alig emészthető és témahegyektől roskadozó debütáló lemezből félmillió talált gazdára, vagyis bearanyozódott. Az új "The End Of All Thing" korongra már visszavettek a zenei túlzásokból, dalközpontúbbak lettek és a bugyuta jelmezeiket is sutba dobták. Az album eladási mutatóiról nincsenek pontos adataim, de bizonyára jól fogyhatott a lemez, ha tavaly nyáron felkérték őket a Metallica, Linkin Park és Limp Bizkit részvételével lezajlott Summer Sanitarium 2003 elnevezésű turnésorozat nyitóbandájának és az ennek során rögzített videóanyagból DVD-t is készítettek.

A majd kétórás műsoridővel rendelkező disk tartalmazza a turnén játszott Mudvayne program teljes egészét, de nem egy adott helyszínen rögzítve, hanem három különböző államban leadott show menüjéből összeválogatva. Így láthatjuk a zenekart verőfényes délután és naplementekor is játszani, amely hihetetlen magabiztossággal adja elő technikailag nem könnyű számait. Ha létezik lemezminőségben megszólaló modern metal zenekar, akkor a Mudvayne az, a felvételek megtekintése után nem lehet apellátának helye. Az más kérdés, hogy nem vagyok oda meg vissza a négyes művészetéért, mert meghalnak az öncélú zenélés szépségétől, és a srácok nem is tartoznak az igazán kiemelkedő zeneszerzők közé. Így fordulhatott elő, hogy a kétségkívül hallgatóbarátabb aktuális lemez sem dúskál az emlékezetes, jó nótákban. A zenekar felkészültségére azonban egy rossz szót nem mondhatunk, rendkívül pontosak, szuggesztívek és profik a színpadon.

A DVD egyben útifilm is, egyfajta road-movie, hiszen az élőben rögzített képsorokat megszakítják az utazások során a zenekar tagjaival rögzített beszélgetések, a technikai és kísérő személyzettel készített interjúk. Utóbbiakat szerencsére nem viszik

Feketebárányok koncert 1980

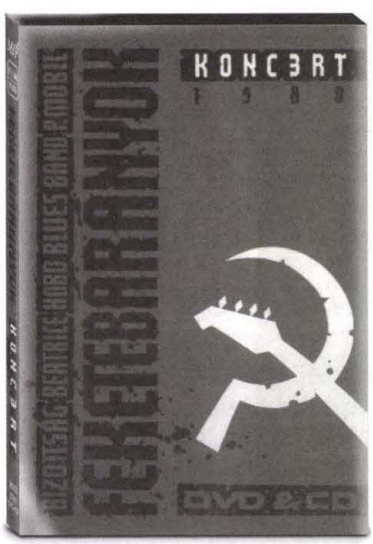
CD-DVD

Bizottság - Beatrice - Hobo Blues Band - P. Mobil

MEGA Records

Mi kommunista ifjak (na) induljunk... Már a borító - a sarló és - kalapács helyett - gitárnyak, mindez vörös alapon - is a letűnt kort idézi. Ha tovább "haladunk" kezünkbe akad egy kis füzetecske (16 oldal), melyben huszonnégy évvel ezelőtti fotókat találhatunk, rögtön a második oldalon a rendezvény 30 Ft-os (!) belépőjegye virít, amit az Express Ifjúsági és Diák Utazási Irodánál (Hajrá Bulgária!) is be lehetett szerezni. Sokat változott a világ, de ebbe most ne menjünk bele. Tény, hogy azóta sem voltam a tengerparton (de ez kit érdekel?!), és manapság ilyen koncertek sem teremnek minden bokorban...

A kiadvány - már kezdjük megszokni a Mobiltól - egy DVD-t és egy CD-t tartalmaz (lásd: Honfoglalás + ÁHV). 1980. augusztus 23-án egy napra az "Ígéret földjévé" változott az óbudai Hajógyári-sziget több ezer fiatal számára. Az apropó: hihetetlen Fekete bárányok koncert négy zenekar - az avantgarde, új hullámos vonalon szárnyát próbálgató Bizottság ("Nem kell a púder, nem kell a vaker, nem kell a funky, nem kell a punk, csak az underground.") és a rendszerellenesnek kikiáltott Beatrice, Hobo Blues Band és P.

Mobil - közreműködésével. A képanyagon a három zenekari tag, Nagy Feró ('rice), Póka Egon (HBB) és Schuster Lóránt (Mobil) az egykori legendás buli helyszínén emlékeznek erre a meghatározó/nagy jelentőséggel bíró közös produkcióra, nyíltan vallanak az akkoriban uralkodó politikai helyzetről, a fellépési/érvényesülési lehetőségekről, nehézségekről. A filmből kiderül, hogy miért ütközött akadályba a Beatrice lemezének kiadása (részlet Erdős Péter írásából), hogy milyen volt a Hobo Blues Band elsőként kiadott albumának a fogadtatása, és milyen túlkapásokkal igyekeztek a "rend őrei" megkeseríteni a zenészek és

[könyvböngészde]

Mark Chatterton:

U2 enciklopédia

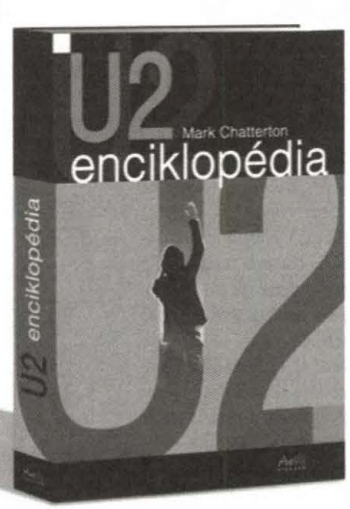
Art Village

A magyar könnyűzenei könyvkiadásban is zajlik egy komoly változási folyamat. De messze nem tart még ott, ahol a hanghordozóké. A pop-rock könyvekhez való hozzáférés és választék tekintetében még van hová fejlődnünk. Több évtizedes információs elzártságunk a mai napig rányomja a bélyegét erre a szakmai területre. A hetvenes és nyolcvanas évek ritkaságszámba menő hazai rock könyvei inkább tükrözték egy-egy szerző szimpatikus elragadtatottságát az adott zenekarról és tartalmazták olvasmányos életrajzát, mint alapultak a száraz tények tömegén.

Mára nagyot változott a helyzet, és ez szinte kizárólag az Internet-nek tudható be: bárki hozzáférhet a valaha oly becsesnek tartott információkhoz, csak idő és energia kérdése. Így a manapság megjelenő könyvek előtt magasabb a mérce. Valami olyat kell adni, ami pusztán a hálóról nem vadászható le.

Mark Chatterton könyve hazánkban még nem látott információ és érdekesség halmazt tartalmaz a világ legsikeresebb zenekaráról: a U2-ról. Chatterton könyve etalon lehet azoknak, akik ilyen irdatlan vállalkozásba vágnák a fejszéjüket. Fontos minősítő jelző a címben az enciklopédia, annak minden előnyével és hátrányával.

Chattertont nem érheti az a vád, hogy egy kósza ötlettől vezérelve látott volna hozzá az enciklopédia elkészítéséhez. 1981-ben látta először játszani a dublini né-

gyest és azóta gyűjti róluk az érdekességeket és adatokat. A kilencvenes években pedig a Silver&Gold című U2 újság szerkesztője volt. Hitelességéhez így nem férhet kétség. Ezt igazolja a könyv 389 oldala.

U2 rajongók számára eddig példátlan csemegézni való szócikk és egyéb érdekesség szerepel, nagyon is a teljesség igényével. Szócikként is szerepel minden

túlzásba, így az nem megy a zenei anyag rovására, ami természetesen a filmtől külön, egyben is megtekinthető. Egyedül azt hiányolom, hogy a Sanitarium turné további résztvevői még pillanatokra sem tűnnek fel a képernyőn, így a fesztivál feelingből nem sokat kapunk, egy fesztiválos kitekintővel az egész anyagnak keretet lehetett volna adni.

A koncertfilmen kívül a World So Cold videóját és az annak munkálatait bemutató werkfilmet nézhetjük meg, mindezt 5.1-es Surround sztereó hangminőségben. A zenekar rajongói biztosan nem fognak csalódni, a laikusabbja inkább előtte hallgasson bele a zenébe, hogy annak alapján megéri a zenekar DVD-jébe is beinvesztálni.

Simkó

közönségük életét stb. A hazai rock nagy mesterei nem hagyják szó nélkül a mai zenei trendeket sem, ahol a legnagyobb problémát szerintük az élő zene hiánya jelenti... A negyven perces jó hangulatú beszélgetést (bégetést) a koncertről történő fekete-fehér bejátszások szakítják meg egy-egy szám erejéig. (Kezdődik a névadó, Fekete bárány blues-zal a HBB-től, majd az "őrült" Bizottság a "Na ne hülyéskedj"-jel és a Nemzet Csótánya a "Nem kell"-lel folytatja, utolsónak a cigaretta az Örökmozgóktól.)

Az anyaghoz tartozik egy bónusz CD, melyen a P. Mobil Fekete bárány koncertjének teljes egésze hallható egy óra (60'13") terjedelemben.

www.pmobil.hu

LacEm

egyes dalról, azok klipjeiről és minden mix-éről információ. Az összes U2 koncert dátuma és helyszíne is megtalálható kronológiai sorrendben és a szócikkek között is (Az 1993 július 23-ai Népstadion-beli fellépésnél kegyes csalásként 60 ezer fős nézősereget említ...), összes felvételük, vendégszereplésük, filmzenéjük, kis-és nagy és maxi lemezek, videók és természetesen a DVD-k.

Amit hiányolni lehet kicsit, de az enciklopédia műfaj sajátosságaiból adódik, hogy egyéni vélemény, elemzés nem igazán található a lapokon, de ezt tudatosan vállalja is. Néha a nagylemezek bemutatása kapcsán enged meg magának egy-egy személyes megjegyzést.

A könyv magyar vonatkozása, hogy jó ötletként a kötet végén 15 U2 dal angol szövege és tükrözve magyar fordítása található.

Sok-sok ilyen szakmai igényességű könyv kellene még, hogy tanulhassunk!

Balage

Diktátor

Kisebb-nagyobb megszakításokkal már másfél évtizede működik Debrecenben a Diktátor zenekar, múlt év végén végre napvilágot látott a csapat első CD kiadványa. Ennek születéséről, illetve a trió történetéről az alapító énekes/gitáros Derzsi Vezér számolt be lapunknak, és nem hagyta otthon az E.Z.S. kiadó vezetőjét, Erdélyi Zsoltot sem.

Rockinform: Kezdjük a zenekar múltjával: mikortól működött Diktátor néven zenekar?

Derzsi Vezér: Ha jól emlékszem, 1987 a pontos dátum, bár igazából a régi dolgokat úgy kezelem, hogy ami elmúlt, az már nem számít. Szóval, a nyolcvanas évek vége felé jöttek be a különböző metál-irányzatok, az előző zenekarommal akkor váltottunk stílust és nevet, úgyhogy innen számítjuk a Diktátort. A névvel együtt mi is kicsit szigorúbbak lettünk.

R.i.: Hozzávetőleg hány felállást ért meg a csapat?

D.V.: Dobosból volt 12, basszusgitárosból is jópáran megfordultak nálunk. Szabó József Emillel - ő már nincs az élők között - a hőskorszak óta együtt játszottunk, de azután jöttek a zenekari széthúzások, és úgy gondoltuk, maradjunk barátok, de ne egy zenekarban, ezért különváltunk. Így utólag azt gondolom, ez hiba volt, inkább a fiatalokat kellett volna leépíteni. Ami viszont állandó volt, az a stílus és a közönség. Volt később egy csendes korszak, amikor nem voltak társaim, persze akkor is zenéltem - gépekkel - de azzal meg nem lehetett fellépni.

R.i.: Melyek az eddig megjelent Diktátor anyagok?

D.V.: Az első hivatalos kiadvány a "Sátán kutyája" volt, ami Hajdú Tamás keze alatt jelent meg, kizárólag kazettán volt kapható, majd az Animal Metal (1988) jött. Utána saját kiadásomban jelent meg a "Bűn és bűnhődés" (1993). Később újra összegyűltek a dalok, egyszerre adtunk ki két kazettát, az egyik a "Még, még" volt, a másik a "Bunkó vagy" (1994) címet viselte. Ezzel véget is ért az a Diktátor korszak, mert a következő kazetta már Derzsi Vezér - ex Diktátor néven jött ki. Ezt néhány helyen lehetett kapni, de máig nem mentem el a pénzért a boltokba, mert ez a része nem érdekelt. Volt még egy anyag ugyanezen a néven, ezen keresztény metál zenéket játszottam, a "Jézus az örök király" címet kapta. Amolyan kísérletnek szántam, azt mondta rá a közönség: "jó lenne ez a zene, csak a szöveget nem értjük". A "Ne várd a csodát" 1998-ban jelent meg. Legutóbb azután felmerült, hogy a régi nagyok - Ossian, Pokolgép, Ómen - mind újra előjöttek, miért ne rukkolnánk mi is elő valamivel? Erdélyi Zsolt részéről jött a konkrét felkérés, hogy adjuk ki az ős-Diktátor nótáit, neki ezúton is köszönöm ezt. Ez az első, CD formátumban piacra került lemezünk, két új dal van rajta, a "Gyilkos maci" és a "Vesztes, aki nyer". Továbbra is folyamatosan gyakorolunk a fiúkkal, nyolc új szerzemény már összeállt, lassan ki tudjuk adni a következő lemezt!

R.i.: A többiek is írnak dalokat?

D.V.: Tulajdonképpen az összes nótát én írom úgy, hogy amit a próbateremben felveszünk, azt napokig hallgatom a kocsiban és gondolkozom, mit is lehetne vele tenni. Ugyanolyan mesterség ez, mint a házépítés.

R.i.: A hanganyagot mikor vettétek fel?

D.V.: Még tavaly márciusban, ehhez képest elég későn adtuk ki. Volt közben egy dobosváltás, a lemezen még Asztalos Bálint dobolt - ő korábban a Bismarck sorait erősítette -, most pedig már Samu püföli a bőröket. Neki a Diktátor az élete, csak ennek él, ahogyan Madár, a basszusgitáros is.

R.i.: Az újra felvett régi nótáknál változtattatok a szövegen, dalszerkezeten, vagy ugyanaz maradt minden, csak modernebb megszólalásban?

D.V.: Gyakorlatilag minden ugyanaz maradt, csak a szólók - amik korábban improvizatív jellegűek voltak - nyerték el most már végleges formájukat. A megszólalás persze modernebb lett és érettebb, látszik rajtuk az eltelt tíz év.

R.i.: Koncertezni mennyit tudtok?

D.V.: Nagyon keveset. Én szívesen lejátszom bármilyen bulit, de nem szaladgálok utána. A két fiatal társamnak pedig nincsenek kapcsolataik. Madár például nem hajlandó motorosoknak játszani, mert ő maga is motoros, és azt mondja, hogy az nagyon rossz közönség. A klubokat meg már rég kinőttük, hiszen az Ossian-nal és a Pokolgéppel régen oda-vissza játszottunk: mi velük a Petőfi Csarnokban, ők meg velünk Debrecenben, úgy tekintünk egymásra, mint régi harcostársra. Volt egy emlékezetes Ossian/Diktátor koncert a PeCsa-ban még 1989-ben, ezt szerettem volna most megismételni, de Paksi Endre elzárkózott, és a viszonyunk elfagyosodott. Ez egyébként sokfelé tapasztalható, hiszen nem mozgolódtunk tíz éve sehol, így bizalmatlanok velünk szemben az emberek.

R.i.: Azért Debrecenben játszotok?

D.V.: Igen, évente két alkalommal. Nyáron a Vekeri-tói fesztiválon, ősszel pedig a Lovardában. Molnár Gábor, egy régi Diktátoros barátunk a Dunántúlon szervezkedik, én viszont egyáltalán nem foglalkozom koncertek intézésével. Megélhetés gyanánt zenekarokat hangosítok, tehát a színpad közelében maradtam, úgyhogy rálátok a dolgokra. Sokszor fájó érzés látni, hogy lemennek a koncertek, és nem volt közönség, mert az embereknek nincs pénzük...

R.i.: A kiadó mit szól ehhez?

Erdélyi Zsolt: Amikor elhatároztuk a lemez megjelenését, akkor inkább nosztalgia céllal vállaltuk, és senki nem mozgatott meg túl nagy energiákat, üzletet nem is igazán remélünk belőle. A kiadó nem a Diktátorból és a rockzenéből él, ahogyan maga a zenekar sem, hiszen nagyon keveseknek jelent megélhetést ez a műfaj. Ehhez képest meglepően sok megrendelés érkezik a lemezre, a boltok folyamatosan keresnek minket.

R.i.: Mi lesz a jövő? Szó volt új dalokról...

D.V.: Az első cél az volt, hogy ennek az aktuális albumnak legyen üzenete, tartalma. A "Kőcsirke" például 30 éves dal, mégis a mai napig fennmaradt. Azt hiszem, bármi lehetséges.

Köszönjük az interjút! - Paya & Indus

[meghallgattuk]

Halor:
The Power's Breaking Loose

Demo

Nagy, bélelt borítékban érkezett az 1999-ben alakult szombathelyi zenekar hatszámos demója, a CD mellé befért néhány fotó, plakát, és egy kedves hangú kísérőlevél is, így minden felmerülő kérdésben eligazítást kapunk. Demók esetében ritkán látni ilyen profi lemezborítót és korongot, kíváncsian

vártam tehát, milyen belbecs rejtőzik a pazar külcsín mögött.

A nyitó "Sunset" ígéretesen indul, a gitár/cselló bevezetés után azonban véget ér az ötletfolyam. Ami ugyanis ezután következik, az úgy húsz éve lehetett volna sikeres, akkor sem túl sokáig. A dalok bármelyik, a múlt század nyolcvanas éveiben megjelent Manowar lemezen megállták volna a helyüket, és ez ma már a legkevésbé sem hízelgő. Minden szempontból klisékkel operáló, zakatoló galoppos témákat vonultat fel a két hathúros gitár, illetve a basszus, kifejezetten germán-metál köntösbe öltöztetve a nótákat. A banda ütőse kulturáltan alkalmazza a kétlábdobos motívumokat, az igazi gond nem is a hangszeresekkel van, sokkal inkább a dalnok teljesítményével. Gyermeteg énekdallamok társulnak egy meglehetősen erőtlen és képzetlen, mutáló kamaszok hangját idéző orgánummal, ezáltal a kemény alapok minden ereje elvész, ráadásul hallható a Helloween hatása, ami így előadva csak ront a helyzeten. Az már csak hab a tortán, hogy mindezt angol nyelven vezeti elő, pedig kis hazánkban ez sosem hozott még szerencsét...

A srácok saját bevallásuk szerint az életüket tették fel erre a műfajra, és örökké együtt fognak zenélni, igazi sikerek eléréséhez azonban erőteljes stílusváltás kellene, no meg egy jó torkú énekes. Elérhetőség: Csaba Béla Gábor, 9700 Szombathely, Nádasdi F. u. 41. 1/4. Tel.: 30/521-95-88. e-mail: halormetal@freemail.hu

29'11" *Indi*

GRAVEFRUIT:
BENT A HÁZBAN

Promo

A Gravefruit zenekar szorgosan tesz-vesz és kiad évente újabb promóciós CD-t. A Bent a házban a harmadik hozzánk eljuttatott anyaguk. Ez már amolyan mini CD, ami majdan a rajongók féltett kincse lészen...

No persze az évek során érik a Gravefruit, meg a zenéje. Szövegeik cinizmusa és gyakori iróniája szerencsére nem változik.(Erről Pálfi Viktor énekes-gitáros-szövegíró tehet.) Zenéjükről pedig mostanra végre bevallották, hogy az funk&rock&disco&swing&stb,..és tényleg! Az előző anyagokról ismert funky-s lüktetés megmaradt, akárcsak a Hé, a Bálnák az más!, valamint az És mégis Disco! számok. A swing-es vonal valóban erősödött, jól áll Zsákai Zita énekesnőnek. (Bugi)

Koncerteken és klubokban már nagyon hangulatos lehet egy Gravefruit buli és a tehetségkutatók eredményei is bizonyítják életképességüket. Egy igazán fogós, "rádiózhatóklipezhető" sláger még hiányzik. De már bennük van, én tudom!

A zenekar elérhetőségei, ahol ezen hat számos CD is megrendelhető:

gravefruit@gravefruit.hu,

avagy a http://www.gravefuit.hu, no meg hagyományosan a 20/480-32-97-es telefonon.

Balage

Bearfood:
Egy másik álom

Szerzői kiadás

Hat felvétel, öt muzsikus = Black Sabbath. Nem cseréptörés, a Medvetáp nevű társulat ugyanis olyan mértékben másolta le angol társait, hogy Ozzy Osbourne sem venné észre, hogy nem Iommi, Ward és Butler muzsikál mögötte. Ami a gitárt illeti, hangszínét, de főleg a játékos stílusát tekintve, teljesen Iommi növendék. A felvételek megszólalása kifogástalan, egyedül az ének árulja el, hogy mégsem az eredeti B.S.-sel van dolgunk. Ha azonban Tamás Nándor az elnyújtott szövegektől - á la Kóbor János - el tud szakadni, akkor vele sem lesz semmi gond. Reményteljes kiadvány, főleg, ha a jövőben a tribute szemlélet helyett saját útjukra lépnek.

Elérhetőség: Medve Tamás, 06/70-221-8773, levélcím: 4075 Görbeháza, Virág u.1., e-mail: bearfood@freemail.hu,
honlap: www.extra.hu/bearfood

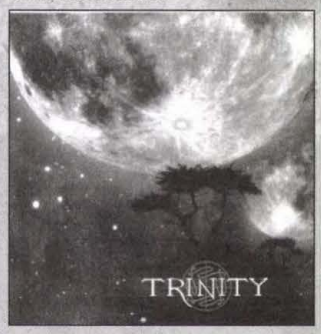
23'44" *Szaki*

Trinity:
Két Hold stb.

Demo

A Trinity első demójáról már írtunk néhány méltató sort (lásd Rockinform 102. sz.). A zenekar hagyományos értelemben vett progresszív rockot játszik. Tagjai: Balogh Zoltán (basszusgitár), Kun Krisztián (dob), Róna Zsófia (fuvola), Segesdy Márton (ének, billentyűs hangszerek, gitár) és Tőgyi Balázs (gitár).

Az újabb házi CD-n más arcát mutatja az együttes, és nem a megnyerőbbet. Az első demo eredetisége, vonzereje, erénye hiányzik. Ami maradt belőle, az éppen a gyengeség, Segesdy Márton éneklése. Minden más megváltozott. A Trinity beállt a Genesis epigonok sorába. Az első két számban Hackett gitárja, Banks orgonája, Gabriel fuvolája hallik. A zenekar nem is tagadja, mennyire hat rá a korai Genesis.

A harmadik szám, "A bolyongó" c. tizenegy perces kompozíció eleje igazi felüdülés. Kicsit jazzes zongora és dob indítja a számot és kíséri az éneket. A fuvolaszóló alatt lankad a lendület, majd ismét jellegzetes Genesis-hangon folytatódik a szám. Nagy kár!

A házi felvétel hangminősége nem engedi meg, hogy a játékos teljesítményét megítéljük. Annyit elmondhatunk, hogy Kun a doboknál nagyszerű, ám a tömörebb részeknél más, zakatolóbb kísérettel lendíthetne a számokon.

A Trinity első demója igazi meglepetés volt és nagy örömöt okozott. Érdemes volna az ott elkezdett úton haladni.

23'54" *N. Pap Gábor*

Passion Play
Demo

Két évvel ezelőtt fenntartásokkal ugyan, de örömtelinek neveztem a három tagú zenekar első próbálkozását, mivel a hazai palettán hiányzó Taste nyomdokain tettek botladozó, ám reményteljes lépéseket.

Ezúttal végtelen sajnálatomnak adok hangot, mert azóta ezen az úton egyetlen métert sem léptek előre. A Taste vonal is háttérbe került, helyette a '60-as évek végének hippi zenekara, a Blue Cheer kakofónikus zajának vonzáskörébe tévedtek. Egyedül a basszusgitáros teljesítménye markáns, mindvégig szinte szólisztikusan mozog a háttérben, a gitár és az orgona csupán a hasonló vonalat erőltető tucat zenekarokhoz hasonlítható. Az ének már nem is csupán rossz, mint korábban, hanem elviselhetetlen. Kérdés, hogy megelégszenek-e azzal, hogy csak magukat szórakoztassák?

Ha nem, akkor adjanak legalább címet a lemeznek, jelezzék, hogy ki milyen hangszert kezel, és jelöljenek ki egy értelmezhető irányvonalat.

E-mail: passionplay@index.hu, honlap http://passionplay.musichello.com tel:06/30-232-9410

46'50" *Szaki*

K.E.P.R.B.B. (Kapuzárás Előtti Pánik Rytm Blues Band):
Demo 2003

Nincs tévedés! A 2003. májusában, Budapesten alakult zenekar nevét betűhíven másoltam ide a CD-borítóról. Semmi pánik, ha

Station
Demo

A Station zenekar promo CD-jének borítójára pillantva csak néhány tized másodpercig tart a felismerés, melyik zenekarral is vállalnak nyíltan zenei rokonságot. A hastáncosnő és a piktogrammok egyértelműen U2 hatást sejtetnek. Nos, ez annyira nem áll távol az igazságtól, hogy a Station korábban U2 cover band-ként működött és működik részben ma is. Ezt nemzetközi szinten is teszi, van is kapcsolata a hasonszőrű külföldi csapatokkal.(Exit, Wide Awake America) A hazai U2 Fanclub-nak pedig ők a hivatalos zenekara. Zenei inspirációként olyan előadókat említenek még, mint Sting, Peter Gabriel, a Coldplay és a Pink Floyd.

De ahogy az már az ilyen feldolgozás zenekarok esetében lenni szokott, egy idő után saját számokat kezdenek írni (lásd a Jeff (Porcaro) zenekar parádés első lemezét!). Ez történt a Station-nel is. Már csak azért is, mert a négytagú zenekar minden tagjának jó évtizedes zenei előélete van más csapatokból. Sőt LeMon, a csapat bőgőse az Elevation turnén Berlinben duettet énekelt Bono-val!!

Érdemes egyébként a csapatnak saját számokkal is kísérletezni, mert noha az idol zenekar hatása gyakran elég erős (Álmodj velem!), de Csákvári László éneke inkább az Eleven Hold csapatot juttatja eszünkbe, mintsem Bono-t. A CD mind a nyolc dala arról tanúskodik, hogy a tagok zenei képzettsége megéri az önálló dalokat. Kreativitásban sem szűkölködnek, bár az még hallható, hogy egységes zenei hangzása nem alakult ki a csapatnak, a U2-s megoldásoktól eltekintve. Ezek főleg a gitárnál jelentkeznek erősen, de van itt Unforgettable Fire lépegető basszusa is. (A nyilvánvaló hatás azonban nem zavaró: volt nekünk egy csodálatos NO zenekarunk is, ami hasonló zenei tájékról indult.)

A csapat tagjai: Csákvári László-ének,gitár; Csákvári Gábor-gitár; LeMon-basszus, vokál; Dobos Viktor- dob. Hivatalos honlapjuk a http://station.pcdome.hu, e-mail címük a station@pcdome.hu, míg telefonon a 06/30-531-7151 számon lehet őket elérni. Jók lehetnek koncerten! És már a saját számok okán is.

-rich-

Avion:
Modern Bulgária

Demo

Igen mutatós és felettébb igényes lemezzel lepte meg Avion zenekar a Rockinform szerkesztőségét. Jól kitalált és megcsinált borító, korrekt minőségű felvételek és kezdő zenekarhoz képest meglepően letisztult zene. Némi r'n'r, némi kocsmaromantika és esetenként egy kis ska, de nem ez utóbbi a jellemző. Jól fekszik kezükben a hangszer, magabiztosak a váltásaik és nagyon jól sikerült zenéjükbe integrálni a trombitát, ami egyedi ízzel gazdagítja a hangzást. Talán a tempósabb dalaik egysíkúak némileg és a basszusgitárral bánhattak volna bőkezűbben, de ez a stúdió számlájára is írható.

Az első dolog azonban, amibe belekötnek, azok a szövegek. A nyitódalt kapásból nem értem. Nyilván valamilyen bonyolult metafora folytán lesz Malackából előbb sündisznó, majd tengerimalac. Nem a legszerencsésebb kezdet, különösen ahhoz képest, ami utána következik. Sokkal fajsúlyosabb dalok is vannak a tarsolyukban, de az persze érthető, hogy nem indíthatták az albumot a Joe a sírásó című nótával, ahol egyébként beint az ablakon a Quimby és marad is végig, de csak annyira, hogy kétség se férjen hozzá, mely zenekar is az Avion kedvence. Konkrét áthallások helyett inkább a hangulati elemek fűzhetik össze a két csapatot, ami nem baj, csak tartsák be a mértéket. Az igazi meglepetés azonban a korongot záró két utolsó tétel, mely számokkal már bátran kiállhatnak a finnyásabb közönség elé is. Úgy formailag, mint tartalmilag megállják a helyüket.

Kontakt: Fatuska Máté: 20/478-57-61, e-mail: fatus@freemail.hu, www.avion.hu

24'42" *rakk*

Rytm, hát Rytm! A lényegen: a muzsikán egyébként sem változtat! Ez pedig nem más, mint rock-blues! Öt nótát, öt feldolgozást hallhatunk ezen a korongon, a műfaj jól ismert képviselői szerzeményeiből.

A zenekarról nem sok információ érkezett hozzánk, így pár dologban csak a megérzéseimre hagyatkozhatok. Úgy sejtem, hogy a bandát egy tapasztalt gitáros szervezte maga köré, mégpedig fiatalokból. A névsor azonban már tuti: Ferenczi András - ének, Szász Ferenc - gitár, Szilvássy Ferenc - basszusgitár, Csanaki György - dob.

Ha emlékezetem nem csal, Szász Feri többek közt Bill zenekarában is megfordult. A blues tehát a vérében van! Rá mindenképp érdemes odafigyelni, akkor is, ha a többiek kissé rutintalanabbnak tűnnek nála. Bár, az sem kizárt, hogy a stúdióidő volt szűkre szabott. Az anyag mindenesetre így is biztató!

Azt írták, hogy elsősorban motoros találkozókon szeretnének játszani, de klubokban, fesztiválokon is, persze. Úgy vélem, megérdemlik, hogy megkapják a bizonyítás, a fellépés lehetőségét!

A zenekar Kovács Balázs szervező-menedzseren keresztül érhető el telefonon (30/9491-597, illetve 70/2010-754), postával, vagy személyesen az alábbi címen: 1153 Budapest, Bethlen G. u. 100.

olasz

Ragadozók:
Ragadozók

Szerzői kiadás

A dunaújvárosi csapat tájékoztatója szerint hat demo felvétellel van dolgunk, a megszólalás egyáltalán nem amatőr. Energikus a zene, érthető, a heavy metál jövőjébe vetett bizakodást sugárzó szövegek, kifogástalan hangszerkezelés. Mindenképp figyelemre méltó alkotás.

Éppen a hallottak alapján lényegesen többet érzek bennük, mint Iron Maiden jellegű dalok egymás mellé helyezését. Érződik, hogy ez a vonal a vérükben van, kezdetnek el is fogadható a műfaji elhelyezés érdekében, de ez a -szolgai- másolás a jövőben egyre értelmetlenebbé fog válni. Még irányzatot sem kell váltani, csak elhagyni az egy az egyben átvett Iron Maiden riffeket és harmóniákat, és saját elképzelések kidolgozására kell összpontosítaniuk. Ahogyan az Újra szabadon refrénjében Pataky Attilát sem kell követniük.

Mindezzel együtt értékes kezdet. Levélcím: 2459 Rácalmás, Ady E. u.18. Tel/Fax: 06/25-444-862, e-mail: udvaripeter@freemail.hu

19'13" *Captain Cook*

KA:
2003

A CD első borítóján ugyanaz a két betű olvasható, mint ami a hátsón: KA. Ezt látva az ember agyal keveset, hogy most mi a szar van. A kísérő levélből azonban kiderül - szerencsére -, hogy a tárnoki illetőségű zenekarnak csak szimplán használatos a neve.

A csapat egyébként úgy két éve létezik. Ez az első, házilag felvett demójuk, amely majd' háromnegyed órányi muzsikát, tizenegy nótát tartalmaz. Az öt tagot számláló társaság rögvest elnyerte a szimpátiámat azzal, hogy törekvéseik nyomán egyéni igényű muzsikát vélek kibontakozni. Mindez több stílusból ötvöződik. Közülük a dark, a hard rock és a hardcore jegyei dominálnak.

Az egyéni hangzás azonban nem jelenti azt egyelőre, hogy ez valamiféle egyéniséget takarna, már amennyire, zenekarról lévén szó, beszélhetünk ilyesmiről, egyáltalán. Egyelőre ott tartanak a srácok, ahol a friss gyümölcssaláta: a megfelelő nyersanyagok bekerültek a tálba, de az ízeknek még nem volt idejük összeérni. Ezen a "bajon" persze lehet segíteni gyakorlással, koncertezéssel, újabb nóták írásával.

Ami a szövegeiket illeti: azok sem ügyetlenek, ám mintha nem tartaná fontosnak az elkövetőjük, hogy figyeljen a prozódiára is (vagy "csak" a hc-szövegírók rossz példáját követi). E nélkül pedig nehéz elérni, hogy komolyan vegyék őket a jobb helyeken, pedig úgy fest: a KA megérdemelné! Nagyon remélem, hogy hallunk még róluk!

Kontakt: Tögyer Pál, 2461 Tárnok, Munkácsy M. u. 24. Telefon: 20/4142-760.

olasz

Skizodigital:
Skizodigital

Demo

A Skizodigital nevű formáció 2002 elején alakult Debrecenben. A tagok nem kezdők, mindegyikük rendelkezik undergroundos múlttal, a gitáros Árva Péter például a Dying Wishben játszott.

Amit ők csinálnak, az egy egészen sajátos értelmezése a death-metalnak. Érezhető náluk a rutin és az igyekezet, hatalmas szenvedéllyel zúdítják ránk fájdalmaikat és félelmeiket. Elég extrémek ahhoz, hogy extrém-metal legyenek, de az egész túl zajos, kaotikus. Az igencsak kötetlen ritmusú zenéjükből hiányoznak a gitárszólók, de a riffekben van némi nu-metalos Linkin Parkra emlékeztető íz is, bár a banda valószínűleg Slipknot-os hatást igyekszik elérni. Előnyükre válhat, hogy magyarul énekelnek, igaz, néhol hamisan, de viszonylag érthetően. Bár a demólemez elég rövid, és csak házi felvétel, mégis arra enged következtetni, hogy a Skizodigitalnak van jövője, esetleg kiadnak majd egy albumot is. Fantáziában nincs hiány, ezt a borítón látható kép is bizonyítja, de a hangzáson sokat kell még javítani.

Aki kíváncsi az eddigi három szerzeményre, megrendelheti az alábbi webcímen: www.skizodigital.hu

9'45" *Neozen*

Hollowgram:
The Illusion Of The Will

Demo

A hazai, extrémebb hangzású bandák között korábban elég jó hírnevet szerzett Diafragma énekes/gitárosa, Kovács Tibor hozta létre a Hollowgram-ot. Tibor később a Golgoth alapításában is részt vett azzal a Bugyi Andrással, akivel most ugyancsak egy bandában "öröl". 2002 elején bővült tríóvá a társulat, Hajdú Szabolcs bőgős érkeztével. A zenekar előéletéről még annyit érdemes megjegyezni, hogy a kezdeti periódusban Sunless néven működtek, de mivel más csapat is feltűnt a színen hasonló névadóval, átnyergeltek az egyébként jó csengésű Hollowgramra.

Az Illusion Of The Will természetesen a bemutatkozó hanghordozó a zenekartól hat nótával, és profi kiállítással. Elsőre nehéz is eldönteni, hogy pontosan minek nevezzük a csapat stílusát, mert én felfedeztem benne sok mindent, többek között olyan hatásokat, amiket Tibor előző állomáshelyeiről ültetett át mostani dalaiba. Így nem lepődtem meg a death metalos részeken, az időnként hörgésbe átmenő éneken és a hűvös északi bandákat felidéző dallamvilágon sem, ami a harmadik, Die Liebe Macht Frei-ben dominál. Akadnak rockosabb felfogású darabok is, és a zenekar megpróbál minél több technikát belevinni a zenébe, különösen a ritmusjátékba. Egy nagy bajom van csak az anyaggal, hogy igazán emlékezetes témákkal, megoldásokkal nem tudtak kirukkolni a srácok, és ötlethiány végett laposnak érezzük a dalokat, mint a nagy Alföldet. Talán a Die Liebe hangulatos dallamvilágára kellene a közeljövőben fókuszálni, bár arra sem tenném rá a fejem, hogy ilyet előtte még nem hallottam.

Sajnos a szentesi Murphy stúdió sem nyújtott kimagaslót, a sound lemaradt a tíz év előtti hazai demók színvonalánál.

Az alapokat érezhetően lerakta a Hollowgram, erre már lehet újabb szinteket húzni a közeljövőben.

Az anyagért érdeklődni lehet: Kovács Tibor, 6600 Szentes, Sima F. u. 34.

S.P.

Landmine
Demo

A Landmine-t kissé fellengzősen szólóprojektnek nevezhetnénk, ugyanis az elkövető Gyenes Attila a Universe és Before Dawn nevű formációkban progresszív vonalon dolgozik.

Ez egy "gitárhős-lemez", vagyis instrumentális rock/metal, amúgy satrianisan. Az anyag - készítésének házilagos körülményeihez képest - tisztességes hangzással bír, az arányok megfelelőek. Ami a zeneszerzést illeti: ez a műfaj hajlamos az alattomos ellaposodásra, ha nem dobják föl valamivel. A Landmine CD-n is észlelhetők hasonló tünetek. A sodróbb lendületű Live Over Again, Spring Café és The Wanderer mellett, melyeket segít a friss tempó, a lassabb tételekre nincs jó hatással a szoftveres ritmusszekció lélektelensége. Kivétel ez alól a Nature 1. tétele, melynek egy alaphangra felfűzött skálái kellemes változatosságot hoznak a muzsikába. A You Revived Me viszont menthetetlenül unalomba fullad, itt a szólótémák is meglehetősen férciellegűnek tűnnek.

Számomra legígéretesebbnek a Live Over Again és a Wanderer vonala tűnik. Ezekben kellemes szólók és témafejek sorakoznak, utóbbi még néhány tempó- és hangulatváltással is szolgál - amiből egyébként fájdalmasan kevés lézeng a korongon. A fejlődés iránya tehát mindenképp a nagyobb zenei változatosság, és a műfaj követelményei miatt a technikai csiszolás szükségessége is fölmerül - itt-ott tetten érhető a görcsösség, a gördülékenység hiánya. Azonban Attila még fiatal - ha elegendő munkát fektet be, gyakorlatilag bárhová eljuthat.

fehértomo

www.rockinform.hu

»»Sikerre ítélve The Rasmus

A "Dead Letters" egy melankolikus és szomorú, ugyanakkor nagyon izgalmas anyag a HIM, az Evanescence, és hasonló neo-gótikus csapatok nyomdokain. Azonban ezt az albumot már aligha szükséges bárkinek is bemutatni, mivel a lemez tulajdonosai, azaz a The Rasmus kvartettje Európa egyik legfelkapottabb csapatának számít manapság.

▶ A társulatot 1994 decemberében, egy hideg téli napon alakította három iskolás srác (Lauri Johannes Ylönen énekes, Pauli Antero Rantasalmi gitáros, és Eero Aleksi Reijo Heinonen basszusgitáros) Helsinkiben, akik akkor még nem is sejtették, hogy egyszer majd arany- és platinalemezeket söpörnek be, valamint tízezrekben mérhető rajongótábor lesi minden mozdulatukat. **"Egy középiskolás zenekarként kezdtük, Metallica-t, Nirvana-t, meg ilyesmiket játszottunk, és Pauli szüleinél próbáltunk** - emlékezett vissza a frontember. **Volt vagy öt saját számunk, együtt ragasztgattuk a posztereket a falra, és gyűjtöttük a pénzt, hogy fel tudjuk venni az első demó CD-nket."** Még két év sem telt el ilyen körülmények között, amikor 1996-ban váratlanul megjelenhetett bemutatkozó albumuk "Peep" címmel, ám a legfurcsább az volt, hogy eladásai révén gyorsan be is aranyozódott. **"Ahogy az első lemezünk megjelent Finnországban, mindössze tizenhat évesek voltunk. Nehéz egy korszak volt, hiszen ott küszködtünk a tinédzser problémáinkkal, közben meg az emberek egyfolytában rajtunk tartották a szemüket, autogramokat kértek tőlünk, úgyhogy ismert zenészekként, meg kellett felelnünk mindenkinek."** Igyekeztek is tartani a tempót, s évi száz koncerttel (hazájukon kívül Észtországban, illetve Oroszországban játszottak) a hátuk mögött aztán újra stúdióba vonultak, felvenni a '97 augusztusában piacra dobott "Playboys"-t, ami szintén arany színben csillogott. Ekkor már országszerte ismertnek számítottak (még a helsinkii Olympia Stadionban is felléptek negyvenezer néző előtt), megkapták első finn "Grammy"-jüket, az Emma-t a 'Legjobb Új Zenekar' kategóriában, továbbá elérték, hogy szülőföldjükön koncertezhessenek a Rancid, a Red Hot Chili Peppers vagy éppen a Garbage előtt.

▶ Nem sokkal azután, hogy 1998 végén megérkezett harmadik CD-jük, a "Hellofatester" (erről a "Liquid" szerzeményük az év egyik legfelkapottabb dalává vált), 1999-ben először is új dobosra (aki Johannes Hakala) tettek szert, s a folyamatos koncertezés végül oda vezetett, hogy 2001-ben leszerződhettek a jóval nagyobb befolyással bíró Playground Music-hoz. Ekkortájt a "F-F-F-Falling" slágerük hatalmas visszatérésnek bizonyult, azonnal a listák élére kerültek vele (ott is maradtak tizenkét héten át), s eljutottak odáig, hogy felmutathassanak egy platina kislemezt. Mindezt néhány hónap múlva, szeptemberben az "Into" albummal hálálták meg a közönségnek, mely ugyancsak rakétaként lövelt a listákra, sőt dupla platina is lett! Innentől kezdve egyetlen rangos finn zenei fesztivált sem rendeztek meg a The Rasmus nélkül. Mellesleg négy Emma-díjnál ('Legjobb Zenekar', 'Legjobb Kislemez', 'Legjobb Rock-/Pop Együttes' és 'Az Év Albuma') már nem is adták alább. Az első úgymond nemzetközi megmérettetéseket is ebben az időben élték meg, Németországban és Lettországban a HIM, a Roxette, valamint a Dover előzenekaraként.

▶ A The Rasmus jelen pillanatban ötödik albumával ("Dead Letters") tarol, s ennek felvételeire visszautaztak Svédországba, mert ugyanabban a stúdióban akartak dolgozni, ahol a jól sikerült "Into"-t is rögzítették Mikael Nord Andersonnal, illetve Martin Hansennel. Persze akkor még ők sem sejtették, hogy ennek az anyagnak az első klipjével, a 2003 elején kihozott "In The Shadows"-szal végre teljesül álmuk, és egy szempillantás alatt sikerül meghódítaniuk az európai piacot.

- Finnországban már régóta a tenyeretekből etetitek a zenekedvelőket. Hogy állítok az európai rajongókkal?

Lauri Ylönen: - Pillanatnyilag nagyon jónak tűnik a helyzetünk. A jövő héten Németországban promótáljuk az anyagot, és különböző rádióállomásokon játszunk majd ilyen akusztikus blokkokat. Jelen pillanatban tehát Németország a legígéretesebb piac számunkra. Persze fogunk turnézni Közép-Európában is, de utána megyünk is vissza Skandináviába.

- És mi a helyzet a többi európai országgal?

Lauri: - A "Dead Letters" európai kiadása már meg van oldva, most egyezkedünk az ázsiai és az Egyesült Államok-beli megjelenésről, de nem akarjuk, hogy egyszerűen csak kijöjjön a lemez, mi meg karba tett kézzel várjunk arra, hogy történjen valami. Inkább szeretnénk elmenni személyesen azokra a helyekre, hogy találkozzunk az emberekkel, mielőtt megjelenne ott a CD. Szóval nem akarjuk nagyon elsietni a dolgokat.

- A The Rasmus nagyon híres Finnországban. Ez azt jelenti, hogy innentől kezdve már nem féltek a rajongók reakciójától, ha kiadtok egy új albumot?

Lauri: - Friss lemezt megjelentetni mindig nagyon izgalmas, mert sohasem tudod, hogy az emberek hogyan fognak viszonyulni hozzá. Szólj, ha tévedek, de valamennyi zenekarnak szüksége van a közönségre.

- Beszéljünk a követőitekről... Köztudott, hogy fölényben vannak a női hiveitek, hiszen a lányok teljesen oda vannak Lauri-ért. Nem féltek attól, hogy csak azért mennek el a koncertjeitekre, hogy öt lás-

sák, és nem a zenétek miatt?

Eero Heinonen: - Nem hiszem, hogy így lenne! Én mindig nagyon sok fiút látok a bulijainkon! Remélem, hogy a zenénk miatt jönnek...

- Akkor nem áll fent a veszélye annak, hogy a muzsikátok esetleg háttérbe szorulhat?

Lauri: - Nem valószínű. Egyébként meg rajongónak lenni a legszebb dolog a világon! Tizennégy évesen én is begyűjtöttem az összes lemezemet a kedvenc zenekaromtól. Mindent gyűjtöttem róluk, úgyhogy ez normális dolog.

Eero: - A többiek mindig kinevetnek, hogy nem ismerem a híresség eket azokban a tini magazinokban, amikben szerepelünk. Például ki az a Robbie Williams? Sohasem hallottam róla...

- Az olyan finn együttesek sikere, mint a HIM, az Amorphis vagy az Apocalyptica nektek is előnyötökre válik?

Lauri: - Mindenképpen. Mivel nincs azért olyan sok finn csapat a piacon, könnyebb felkeltenünk a közönség figyelmét. Az viszont tisztán látszik, hogy a HIM vagy a Bomfunk MC's eredményei nekünk is segítettek.

- Egyébként mi a véleményetek a finn bandákról, akár a HIM-ről, a The 69 Eyesről, vagy a Charonról? Úgy hallottam, hogy nem nagyon bírjátok a HIM-éket...

Eero: - Ez nem igaz, szeretem a HIM-et! A zenéjüket imádom, bár a szövegeiket nem annyira, mert nekem már túl sötétek!

Pauli Rantasalmi: - Szó sincs róla! Tényleg kedveljük a HIM-et! Király fickók! Ismerjük őket, s ugyan nem vagyunk szoros barátok, de nincs is semmi problémánk velük!

- Mit jelent számotokra Finnország?

Eero: - A természetet, az erdőket. Itt minden olyan tiszta és egyedülálló. Továbbá szeretem a finn mentalitást is, mivel a finnek nem annyira egoisták.

- Miért pont az "In The Shadows"-t választottátok első kislemeznek?

Lauri: - Ez egy tipikus The Rasmus nóta. Kombináljuk benne a különböző zenei stílusokat, és ott van a háttérben az a dögös diszkó ritmus. Ráadásul a szövege is nagyon jól jellemzi a jelenlegi helyzetünket.

- Mennyi időtökbe telik egy olyan listavezető számot megírni, mint példának okáért az "In The Shadows"?

Eero: - Az "In The Shadows" a próbateremben egy jamelés során összeállt. Hoztuk ezt a riffet, aztán jött a dob, majd Lauri írt rá szöveget, és készen is volt!

Lauri: - Az a szép ebben a nótában, hogy egy valódi csapatmunka eredménye, amiből mindenki kivette a részét. Általában azonban úgy zajlik az ilyesmi, hogy megmutatok egy ötletet a többieknek, és megkérdezem őket, hogy mit szólnak hozzá.

- Hogyan zajlott ezúttal a lemezfelvétel? Változtattatok valamin a múltkori módszerekhez képest?

Lauri: - Elég könnyen ment, mivel már teljesen kész számokkal vonultunk stúdióba, elvégre volt rá két évünk. Összegyűlt tehát vagy huszonvalahány dalunk, amiből válogathattunk, és ebből tíz került fel az albumra. Nagyon jó producereink is voltak Svédországból, és jó stúdióban is dolgoztunk. Már három lemez van a hátunk mögött, úgyhogy tudtuk, hogy mit kell tennünk.

Amúgy Martin és Micke (a producerek -B.Á.) gyakran ösztökéltek arra, hogy szívjak még több cigit, amikor a hangom nem volt elég nyers. Ráadásul számtalan horror filmet is megnéztünk amolyan inspiráció gyanánt, s a végén ezektől már mindannyiunknak rémálmai voltak.

- A dalszerzést befolyásolták valamilyen módon a producerek?

Lauri: - Nem igazán. Vagyis volt néhány ötletük a hangszerelésben, úgyhogy talán egy kicsit.

- A lemezkészítés közben melyik pillanat volt az, amit a legjobban szerettetek?

Lauri: - Én nagyon élveztem az ebédszüneteket, de őszintén szólva a legkirályabb az volt az egészben, hogy öt hétre elutazhattunk egy másik országba a legjobb barátaimmal, ugyanabban a házban laktunk, szívtunk, röhögtünk, és napi tizenkét órát nyomtuk a rockot.

- Érzésetek szerint mennyit változott a muzsikátok az évek során? Mintha ez a mostani és az előző album némileg különbözne egymástól...

Eero: - Igen, picit változott a zenénk, a mostani hangzásunk eléggé szomorú... Tudod, előfordul olykor, hogy rossz hangulatban vagyunk. Meg ugye fel is nőttünk, sohasem vagyunk otthon, s mindez hatással van a zenére...

- Hogyan viszonyultok így utólag az albumhoz?

Lauri: - A "Dead Letters" az első olyan lemez, amilyet mindig is csinálni akartunk. Megtaláltuk a megfelelő formulát, és az anyag úgy szól, mint egy valódi album, nem pedig különböző dalok egymás utánja. A hangzás és a szövegek egyaránt sötétebbek meg érzelmesebbek, mint azelőtt. Az összes szám kulcsfontosságú, a hangulatuk pedig szomorkás, reménytelen. Mondhatni álomszerű finn melankólia egy nagy adag erővel.

Eero: - Persze nem ragadunk le ennél, a következő lemezünk megint másabb lesz!

- Milyen témákat boncolgatnak a mostani dalszövegeitek?

Lauri: - A szövegeim mindig személyesek. Minden szónak jelentése van számomra, és emlékeztet arra, ami az életemben történt velem.

Ezen az albumon a szövegek inkább egyfajta bocsánatkérésnek tűnnek, vallomások, vagy segítségkérő siralmak. Valamennyi dal olyan benyomást kelt, mintha egy levél lenne valakihez. Ezért is lett a CD címe "Dead Letters".

- Kik azok a zenészek, művészek, akik nagy hatást gyakoroltak az életetekre/munkásságotokra?

Lauri: - Mindig is szerettem a Weezert, mostanában pedig a legjobb együttes a Muse. Ezenkívül tisztelem Björköt is, mert mindig a saját útját járja, de nyitott marad az új dolgokra.

- Lauri, te más zenekaroknak is írsz számokat, Pauli pedig amellett, hogy remek gitáros, neves producer is, hiszen 2001-ben az Emma-n ő lett az 'Év Producere'.

Lauri: - Pontosan, van ez a két fiatal finn csapat, a Killer és a Kwan, akiknek egyengetjük az útját, a szárnyaink alá vettük őket, és a producereik is mi vagyunk.

Pauli: - A legjobb tanács, amit valaha is kaptam az volt, hogy "Ha tudsz valamit, oszd meg a tudásod mással is".

- Ha úton vagytok, nem zavar benneteket, hogy oly' távol vannak a családtagok, a barátok?

Eero: - A zenekar a mi munkánk, így amíg mások az irodába járnak, mi turnékra. Persze azért szükségünk van magánéletre is.

- Hogyan szoktatok pihenni a hosszas koncertkörutak során? Azt tudom, hogy a basszusgitárosotok, Eero, aki mellesleg a legnyugodtabb arc az együttesben, gyakran meditál és jógázik.

Lauri: - Relaxálás? Ha fáradt vagyok, előveszem az akusztikus gitáromat, és játszom rajta egy kicsit. Vagy megnézek pár jó zenekart, ha éppen fesztiválon vagyunk. Például Suede-et.

- Ezek szerint már javában írod az új számokat?

Lauri: - Igen, fel is szoktam venni kazettára, amit aztán később beviszünk a stúdióba. Azonban nincs túl sok időnk új dalokon agyalni.

- A lemezcégetek nem siettet benneteket, hogy még addig hozzátok ki a következő albumot, amíg rátok irányul a reflektorfény?

Lauri: - Szó sincs ilyesmiről. Nem siettetjük az új anyag elkészítését, még tervbe sem vettük.

összeállította: Bánfalvi Ákos